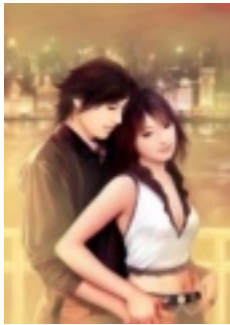

Kiều Thê Xem Người Chạy Hướng Nào

Contents

Kiều Thê Xem Người Chạy Hướng Nào	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	11
4. Chương 4	15
5. Chương 5	19
6. Chương 6	24
7. Chương 7	28
8. Chương 8	32
9. Chương 9	38
10. Chương 10	43
11. Chương 11: Chương 11 - Kết	46

Kiều Thê Xem Người Chạy Hướng Nào

Giới thiệu

Nhìn thấy tấm danh thiếp trên đầu giường viết: “Tôi sẽ liên lạc lại” khiến Lê Chi Chi tức giận đến m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kieu-the-xem-nguoi-chay-huong-nao>

1. Chương 1

Đêm tối không trăng

Phi thường thích hợp để trộm cắp.

Ác, không, là phi thường thích hợp trốn nhà đi vào ban đêm.

Lê Chi Chi lặng lẽ mở cửa phòng , ló đầu ra khỏi cửa phòng tìm hiểu, nhìn xung quanh, xác định tại hành lang lầu hai không có ai, mới nhanh chóng chui ra khỏi phòng.

Trong tay cô mang theo túi hành lý đã tận lực làm cho ít đi.

Vì hành động trốn nhà này, cô không có biện pháp nào để đem tất cả quần áo mình thích đi cùng, dù sao cô cũng là trốn nhà chứ không phải là xuất ngoại du lịch.

Ba ngày liền, cô bị lão cha nổi trận lôi đình nhất trong phòng ngủ, mỗi ngày chỉ cho người hầu mang ba bữa cơm lên phòng cô.

Lão cha kiên định nói với cô rằng trừ phi cô nghĩ thông suốt đồng ý lấy chồng mới mở cửa cho cô ra.

Hừ! Ai muốn gả cho “Đại đầu heo” kia a!

Ách, hiện tại giống như không thích hợp để nhớ lại chuyện cũ.

Lê Chi Chi đi nhẹ nhẹ như mèo xuống dưới nhà, hoàn hảo , trong nhà từ lầu một đến lầu ba đều trải thảm Ba Tư cao cấp, giúp cho tiếng bước chân của cô khi đi không phát ra tiếng .

Từ nhỏ đến giờ người hiểu rõ cô nhất chính là bà quản gia, buổi tối khi bà quản gia mang cơm lên cho cô, cô than thở khóc lóc mới thuyết phục được bà quản gia không khóa cửa để cô trốn đi.

Thừa dịp lão cha ngày hôm qua đến Hongkong đi công tác, nên đêm nay không trốn thì khi nào mới trốn được , cô sao có thể đồng ý gả cho cái người bạc tình quả nghĩa “Đại đầu heo” kia chứ?

Không có a...!

Lê Chi Chi cô tuy rằng là một người mơ hồ, nhưng cô vẫn là rất có cốt khí, nếu năm đó không bị xem thường thì hiện tại cô sẽ làm, cho, hấn, xem!

Đầu tiên, cô phải trốn khỏi nhà, bỏ đi hôn ước trời buột, cô mang đi những thứ mấy năm qua tích tụ chuẩn bị để xuất ngoại đi.

Cô sẽ chứng minh với hấn, cô – Lê Chi Chi sẽ dựa vào chính mình mà sống tốt, cho dù không lấy chồng thì tiền đồ cũng rộng mở.

Nhớ lại lúc ở phòng khách cô quyết đấu cùng cha ...

Ai nói từ nhỏ đến lớn cha luôn luôn rất thương yêu cô, vừa nghe có thể cùng tập đoàn Đảng Việt kết thông gia lập tức vui phát điên.

Cho dù cô liều mạng kháng nghị cũng không có hiệu quả, cuối cùng còn bị cấm túc.

Đáng giận, thật sự là rất đáng giận! món nợ này cô sẽ tính lên đầu cái tên ” đầu heo” kia.

Tại sao anh ta có một bảng danh sách “Tuyển phi ” nhiều như thế, thiên kim nhà ai không chọn,lại cố tình chọn cô.

Tuy rằng ” xí nghiệp Lê thị ” của nhà cô đứng đầu bắc Đài Loan về thẩm mỹ, và buôn bán các mặt hàng bách hóa, phía dưới cũng mở đến mười tiệm thẩm mỹ, cửa hàng bách hóa, nhưng tập đoàn nhà cô cũng chỉ là loại tiểu tốt lắm sau đấu lại tập đoàn Đảng Việt to lớn kia chứ.

Xã hội thượng lưu không phải rất chú ý chuyện môn đăng hộ đối sao ?

Xem xét lại , nhìn trái nhìn phải, xí nghiệp Lê thị cũng không sánh bằng tập đoàn Đảng Việt, loại đám hỏi này cũng không nên chọn cô a!

Xem ra năm nay cô phạm phải thái tuế nên mới bị xui xẻo thế này.

Bất quá. Hắc hắc, không quan hệ, cô đã nghĩ ra phương pháp tốt rồi, anh ta nói muốn kết hôn, cô sẽ kết hôn sao? cô, sẽ, không!

Cô đêm nay sẽ đào hôn.

Ba!

Mắt thấy người sắp đến trước cửa, ngọn đèn sau lưng lại đột nhiên sáng choang.

Xong đời rồi. Lê Chi Chi bỗng đứng hóa thạch.

Chậm rãi xoay người, da đầu từng trợn run lên, sẽ không phải là của tin tức của cô sai lầm chứ , lão ba ngoan cố đi Hongkong đã trở lại sao?

Không phải, đứng ở cầu thang không phải lão cha mà là mẫu thân đại nhân, vẻ mặt bà tức mưng, bên cạnh là bà quản gia.

Ồ ô. , cô chỉ biết

~Bà quản gia là người do mẫu thân đại nhân đem theo từ nhà mẹ đẻ tới làm người hầu kiêm vú em, bà tuy rằng rất thương cô, nhưng đối mẹ cô lại vô cùng trung thành.

Nói cách khác, việc cô trốn đi kháng định là do bà quản gia báo ẹ cô biết.

“Mẹ.” cô chột dạ kêu, hai mắt kim lòng không được khiển trách bà quản gia bà.

Mẹ của Lê Chi Chi, Trần Phương Tuyết bỗng thở dài thật mạnh:”Đừng trách bà ấy, con có hay không nghĩ tới, nếu con bỏ nhà trốn đi thì khi ba con trở về, ai sẽ là người gánh trách nhiệm này?”

“”

Lê Chi Chi thừa nhận là không nghĩ tới hậu quả.

“Vì cái gì phải trốn nhà để đào hôn?” Trần Phương Tuyết hỏi con gái.

Bà cho rằng, người thừa kế duy nhất của tập đoàn Đằng Việt nói muốn kết hôn với Chi Chi, thật đúng là lễ vật từ trên trời rơi xuống ! Quan gia trừ bỏ gia sản khổng lồ, thì người thừa kế Quan gia cũng là người ưu tú đến cực điểm, thẳng thắn mà nói Chi Chi thật không xứng với người ta.

“Con không nghĩ sẽ kết hôn.”

Lê Chi Chi thấy mẹ không có giận dữ, cô lớn mật thừa nhận.

“Là không nghĩ sẽ kết hôn? Hay là không nghĩ gả cho anh ta ?” Trần Phương Tuyết hỏi.

“” “Đều có.” Lê Chi Chi bĩu môi, ” Con mới hai mươi lăm tuổi, cuộc đời của mình còn chưa thể khai sáng, con không nghĩ hiện tại sẽ kết hôn.”

Trần Phương Tuyết lại là thở dài.

” Con phải khai sáng cái gì ? Thân là hòn ngọc quý duy nhất của Lê gia, mục tiêu duy nhất của con là gả ột gia đình tốt.”

” Con mới không cần, chuyện đó thật không thú vị.” Như thế nào ngay cả mẹ cũng xem nhẹ chính mình! Lê Chi Chi không khỏi lớn tiếng kháng nghị.

“Chi Chi, lấy cá tính mơ mơ hồ hồ của con , con thật xác định con có thể dựa vào chính mình để bắt đầu cuộc sống độc lập ở bên ngoài sao? ” Con gái muốn độc lập bà không phải không đồng ý, chính là tấm lòng lo lắng của cha mẹ, lấy cá tính của Chi Chi thật sự là làm cho người khác lo lắng.

“Con thật sự không thành vấn đề, mẹ, như thế nào ngay cả mẹ cũng xem thường con.” Thật sự là khóc không ra nước mắt.

Cũng! ? Chẳng lẽ từng có người xem thường của con gái bảo bối của bà sao? Là ai vậy ?

“Con nên nói cho rõ ràng a, con hôm nay đào hôn, nếu đối phương kết hôn với người khác, con bằng lòng sao?”

Lê Chi Chi sững sốt một chút, lập tức kiêu ngạo nâng cằm lên, “Tùy ý hă, con sao quản được ” đại đầu heo ” kia, muốn kết hôn với ai cũng được, dù sao con cũng sẽ không gả cho anh ta .”

Phải không? Chẳng lẽ bà nhớ lầm ?

Bà còn nhớ rõ trước kia bà và chồng đều bề bộn công việc, nhưng bà vẫn hay hỏi thăm bà quản gia về tình hình của con gái, mà Chi Chi lúc ấy cùng đứa trẻ nhà kế bên tình cảm cũng không tồi, như thế nào hiện tại lại như thế này xem ra tình cảm hiện tại cũng trước kia không giống nhau.

“Con thật xác định?” Trần Phương Tuyết lại một lần nữa xác nhận.

“Đương nhiên.”

Cô thống hận “Đại đầu heo” kia muốn chết, cô tuyệt đối tuyệt đối sẽ không gả cho anh ta .

“Được rồi, một khi đã như vậy mẹ cũng sẽ không miễn cưỡng con gả ột người mà con hoàn toàn không thương.” Vốn nghĩ tình cảm của bọn họ sẽ kéo dài cho đến lớn, xem ra là do bà suy nghĩ nhiều quá.

“Bà quản gia, bà đi gọi Tiểu Lô dậy, bảo hắn chở tiểu thư đến nơi muốn đến.”

Lê Chi Chi kinh ngạc nói không ra lời.

Mẹ không chỉ đồng ý cho cô rời đi! Còn sai lái xe đưa cô đi!

“Chi Chi, khi ra bên ngoài, nhớ rõ nhất định phải chú ý an toàn của chính mình, hảo hảo chiếu cố chính mình, một khi xác định ở nơi nào, phải nhớ liên lạc ẹ biết, đừng làm ẹ lo lắng, về phần ba con, ta sẽ giúp con chịu trách nhiệm.” Trần Phương Tuyết tỉ mỉ căn dặn.

Nếu như con gái đã muốn tự mình quyết định, và cũng không cho rằng kết hôn là tương lai duy nhất, bà là mẹ chỉ có thể toàn lực hỗ trợ mà thôi .

Nhớ lại quá khứ , cả người Lê Chi Chi đổ mồ hôi.

Mặc một chiếc áo thun trắng rộng thùng thình , cô cột tóc lên, từ trên giường bò dậy đi vào phòng tắm, mở vòi nước ra, để nước trong vòi cuộn trôi hết tất cả mồ hôi.

Thời điểm đầu tháng năm , thời tiết xuân không ra xuân, hè không ra hè này, ban ngày trời nóng như đổ lửa, ban đêm nhiệt độ lại xuống thấp. Mùa này bất chợt thì lạnh, mà cô lại ghét nhìn cánh quạt không ngừng quay, nó khiến cô cả người đều khó chịu vô cùng .

Nói tóm lại, cô chán ghét mùa hè, bởi vì nó làm cho cô nhớ tới tiếng ve kêu mười năm trước khiến cô có cảm giác đau thấu tim.

Đi ra phòng ngủ, lướt qua mấy cái bình lớn trong phòng khách lại đi đến phòng bếp nhỏ nhỏ, đây là căn phòng trọ mà cô đã sống hơn ba năm sau khi đào hôn, giờ cô đã hai mươi tám tuổi nhất định là băm rể ở Đài Nam này rồi.

Về phần Đài Bắc kia , nơi cô sống từ lúc còn nhỏ. Bởi vì có ” Hấn” ở đó, nên trong thời gian này cô không thể trở về.

Mở cánh cửa của chiếc tủ lạnh màu vàng , trong tủ lạnh toàn là nước khoáng, trừ bỏ nước khoáng ra thì chỉ có thức ăn đông lạnh.

Không có biện pháp a, ai kêu cô thiên kim đại tiểu thư không làm lại đi đào hôn, Lê Chi Chi cười cười tự giễu mình, cô lấy ra một chai nước khoáng, trực tiếp ngửa cổ uống.

Cái gọi là “Thiên kim đại tiểu thư” theo như cô giải thích chính là “tay nặng vì đeo thiên kim (thiên = ngàn), chuyện lớn, chuyện nhỏ, chuyện gì cũng không biết làm”.

Rời nhà ước chừng đã ba năm, những năm gần đây... nói thật, đúng là phải cảm tạ năm đó anh ta “Tuyệt tình” đưa ra hôn ước, làm cho cô cần rảnh ở lại Đài Nam , cho dù chịu khổ cũng không nguyện quay về Đài Bắc tiếp tục làm thiên kim Đại tiểu thư.

Đi đến phòng khách, cô lấy điều khiển từ xa trên bàn, không có tinh thần ấn nút mở tivi lên xem.

Rạng sáng năm giờ cô không ngủ được, có phải hay không là trạng thái sinh lý tuổi mãn kinh. Lê Chi Chi mãnh liệt hoài nghi chính mình, hơn nữa rất lâu rồi cô chưa từng mơ thấy chuyện cũ.

Cô thể mà lại nằm mơ thấy chính mình ba năm trước đào hôn trốn khỏi nhà, ha ha, nói cũng tốt, hiện tại hồi tưởng chính mình lúc ấy thật đúng là xúc động.

Bất quá, cổ xúc động này làm cho cô hôm nay có được thành tựu như thế này.

Tuy rằng thành tựu này cùng hần so sánh, thật đúng là bé nhỏ không đáng kể, thật là buồn cười.

Phảng phất như hôm qua mới từ nhà trốn đi, nháy mắt đã ba năm, cô đã là người phụ trách một trung tâm quần gia.

Mà hần, như trước là tổng giám đốc tập đoàn Đảng Việt, thậm chí nâng cao một bước, đem vận chuyển đường biển và hàng không, cùng với một loạt khách sạn của tập đoàn phát triển đến tầm ới.

Cô đã cố ý tránh đi những tin tức và quan hệ với hần, nhưng tin tức về hần, cô vẫn là ngẫu nhiên không cẩn thận nghe được hoặc nhìn thấy.

Nghe nói, có rất nhiều thiên kim tiểu thư liên tiếp lấy lòng hần, hy vọng có thể cùng hần đính hôn, chính là không biết tại sao báo lá cải lại đăng tin, tổng giám đốc tập đoàn Đảng Việt đã có hôn ước, chính là chậm chạp không chịu tuyên bố kết hôn, làm cho tất cả các thiên kim tiểu thư nghĩ muốn kiếm “Kim quy tế” mà nhảy vào.

Cũng có tờ báo là cải nói: Có một vị nam minh tinh đồng tính luyến ái ám chỉ, anh chính là bị tổng giám đốc tập đoàn Đảng Việt bao dưỡng!

Mọi việc đồn đãi như thế, làm cho Lê Chi Chi không khỏi nén giận, vì cái gì tất cả mọi người đều thích đàm luận về anh ta?

Được rồi, cô thừa nhận hần là so với những người con trai bình thường cao hơn một chút, đẹp trai hơn một chút, có năng lực hơn một chút, nhưng là chỉ là “Một chút” mà thôi, có cần phải miêu tả hần như Kim Thành Vũ * vậy không?

* Kim Thành Vũ vietbao /The-gioi-giai-tri/Kim ... 17619/399/

Lê Chi Chi tắt đi tiết mục TV nhằm chán, cầm lấy một chiếc gối ôm vào người, đắm chiêu suy nghĩ.

Cũng đã ba năm trôi qua, cô không hiểu vì cái gì anh ta còn không giải trừ hôn ước của bọn họ chứ?

Ngay khi cô đào hôn một tháng, xác định đặt chân đến Cao Hùng (một tp ở Đài Nam), cô liền liên lạc với mẹ, mẹ cô nói việc cô trốn đi làm ba cô nổi trận lôi đình phái người đi tìm cô cho bằng được, không những thế chính mình còn tự mình đến tập đoàn Đảng Việt giải thích, không nghĩ tới hần nghe xong chẳng những không có giận dữ, hần còn kiên trì sẽ không hủy bỏ hôn ước, thậm chí còn nói là đợi một ngày tốt nào đấy sẽ đem sính lễ đưa sang.

Nói cách khác, việc đào hôn chẳng những một chút hiệu quả đều không có, ngược lại còn cùng hần đính hôn, việc cô chạy thoát, anh ta một chút cũng không để ý.

Tưởng tượng đến đây, Lê Chi Chi liền hận đến nghiến răng nghiến lợi, thật muốn cắn hần một ngụm!

Ba năm qua, quan hệ của bọn họ như trước không có thay đổi, anh ta vẫn đang là “Vị hôn phu” của cô!

Chỉ là hôn ước của bọn họ được hai nhà giấu đi, hoàn toàn không có tuyên bố, tuy rằng ngẫu nhiên có một chút tin tức nhưng lại không được chứng thực qua.

Dù sao cô ở Đài Nam tiêu dao, kiên trì không đính hôn với anh ta, cô mặc kệ tâm tình của anh ta ra sao, hết thấy hậu quả anh ta phải tự mình gánh vác.

2. Chương 2

Vào mười giờ sáng, Lê Chi Chi vội vã chạy đến.

Cô từ trước đến nay không phải là một người khoan dung, ở văn phòng hành chính cô phụ trách có năm nhân viên cùng cô đều có tình cảm thân thiết, giống như tỷ muội với nhau.

Đều do tối hôm qua nằm mơ tới chuyện kia, sau lại làm cho cô hỗn loạn không biết làm sao lại ngủ ở phòng khách, khi tỉnh lại đã là chín rưỡi sáng.

Vội vàng rửa mặt thay quần áo, lái xe đi làm, bữa sáng phải vừa lái xe vừa giải quyết. Chán ghét chính là, mí mắt của cô nháy liên tục, làm cô có cảm giác có điềm xấu sắp xảy ra.

Sáng sớm đã gặp chuyện không thuận lợi thế này, cô đã uống tận ba cốc cà phê mới có thể xua tan cơn buồn ngủ.

“Mọi người sớm.”

Lê Chi Chi mặc một chiếc áo sơ mi trắng có hai hàng cúc áo màu xám cùng với một chiếc quần dài màu đen, một mái tóc quần buông xuống khiêu gợi, hai chiếc khuyên tai bạc hình vòng theo cử động của nàng đung đưa, mang đậm phong cách Bohemian.

“Chi Chi sớm.”

Trong văn phòng đã bắt đầu bận rộn.

” Chi Chi, chờ một chút!” Trợ lý đắc lực họ Ôn gọi khiến Lê Chi Chi đang đi phải dừng cước bộ.

Cô ngoái đầu nhìn lại.”Chuyện gì?”

Ôn trợ lý liếc nhìn cô, đắn đo 1 hồi rồi mới nói: “Dù sao cô cũng là lão bản, lại là mỹ nhân Ách ... trước sau cũng phải chỉnh chukhuôn mặt ... một chút.” Đối với lão bản luôn mơ hồ, các cô đã phi thường quen thuộc.

Lê Chi Chi nghe xong, vẻ mặt hoảng sợ thét chói tai chạy vào văn phòng mình, lôi đồ trang điểm bên trong cùng cái gương ra, cầm lấy bút đánh mắt ở trước gương vội vã tô lại.

Năm phút sau

Lê Chi Chi xác định mình đã trang điểm hoàn hảo, nàng một lần nữa sửa sang lại quần áo, ăn, hiện tại cô chính là một nữ cường nhân trong sự nghiệp nên hình tượng rất quan trọng không thể qua loa được.

Bất quá, nói đến hình tượng.

Cô có phải hay không nên đem mái tóc quần tự nhiên kia đi làm thẳng lại? sau đó đi sắm một đôi kính đen cho hợp, làm cho chính mình có bộ dáng của một nữ cường nhân.

Lê Chi Chi nghĩ nghĩ, rồi lại đột nhiên sinh khí, vẫn là quên đi.

Nàng cũng không biết mình kiên trì cái gì, có thể cảnh tượng trong giấc mơ tối hôm qua ảnh hưởng, khiến cho cô lại nhớ tới những chuyện trước kia.

Lê Chi Chi ngẫm nghĩ một hồi, tự thấy có được thành tựu như ngày hôm nay cũng là do bản thân cố gắng, tự mình đạt được, không hổ thẹn với lòng nên cô không có gì phải bận tâm tới mấy lời thị phi, ghen ghét.

Cô ngồi ở bàn làm việc, hai bàn tay nhỏ bé nắm chặt lại, nhìn quanh mình không gian tuy nhỏ nhưng đó là văn phòng của cô, cô hít sâu một hơi, cảm giác thấy sự tự tin đang dần trở về với mình.

Vào thời điểm cô mới gây dựng sự nghiệp, mọi người nghe đến tên công ty đều tò mò, công ty này rốt cuộc là công ty nào? Làm trong lĩnh vực nào?

Nhưng sự thật chứng minh, cái nhìn là cái nhìn xa trông rộng nó thật sự rất độc đáo và mới lạ.

Nàng cho rằng hiện nay trong tất cả các gia đình vợ chồng đều cùng nhau đi làm kiếm tiền, hơn nữa nhưng phụ nữ có tính tự chủ cũng tăng lên đáng kể, anh đi làm tối cũng đi làm, công việc gia đình hai người cùng chia sẻ, bất quá bình thường mọi người đi làm về đều mệt mỏi, không có sức lực cùng nhau bàn về chuyện nhà.

Vì thế “Trung tâm quản gia” mới được thành lập để phục vụ mọi người

Nếu mọi người không muốn làm chuyện nhà, mọi người có thể đến “Trung tâm quản gia” tìm người giúp việc gia đình.

Ngày lễ, ngày tết, nhân lực tổng vệ sinh không đủ , “Trung tâm quản gia ” sẽ cung cấp ọi người đủ nhân lực. Nếu là người độc thân ” Trung tâm quản gia ” sẽ cung cấp những quản gia chuyên nghiệp đã qua huấn luyện , có thể ở tại nhà khách hàng và giúp khách hàng quét dọn, nấu cơm.

Tóm lại, ” Trung tâm quản gia ” sẽ giải quyết những việc nhà phức tạp trong gia đình ọi người .

Cô đem người giúp việc hoặc những người làm việc nhà theo giờ huấn luyện tới trình độ chuyên nghiệp

Hiện tại ” Trung tâm quản gia ” gồm các nhân viên hành chính bên trong ,các nhân viên chuyên nghiệp bên ngoài , cùng năm mươi vị khác , tùy theo tài năng mà phát triển không ngừng, họ đều là các nữ trí cường nhân mọi việc trong ngoài đều lo chu toàn, công ty nhờ vậy mà mới phát triển được như ngày hôm nay

Kỳ thật trên thị trường không chỉ có mình trung tâm của cô cung cấp những quản gia phục vụ , loại nghề nghiệp lớn phân chia khối bánh mì này có rất nhiều người làm được! Nhưng cô vì muốn cho công nhân của mình cũng có năng lực,nên cổ vũ mọi người tham gia huấn luyện chuyên nghiệp, và thi đấu chứng chỉ có liên quan.

Đừng thấy công nhân vệ sinh tựa hồ là nghề thấp kém, hiện tại nghề này càng ngày càng có nhiều người trẻ tuổi gia nhập, chủ yếu là bởi vì độ tự do đủ, tăng mạnh tính chuyên nghiệp về sau, công nhân vệ sinh cùng chế độ quản gia kết hợp với nhau, một phần công việc này đã không còn gần là “người hầu” mà thôi.

Trừ phần đó ra, công việc này tiền lương hậu đãi, dù sao coi như là trả giá lao động, nếu còn thật sự làm tốt thì tiền lương trong một tháng còn nhiều hơn người khác gấp ba lần !

Gần đây cô cực lực khai phá một nhóm người có năng lực chuyên sâu , huấn luyện thành những quản gia chuyên nghiệp tinh thông nhiều ngôn ngữ , như vậy năm nay trung tâm quản gia có thể đạt doanh thu cao hơn những năm trước .

Hiện tại cô căn bản không cần chứng minh trước bất cứ ai , thành công hôm nay hắt tất cả mọi người đều thấy được.

Dần dần, Lê Chi Chi khôi phục sự tự tin, bàn tay nhỏ bé đang nắm chặt từ từ thả lỏng

Điện thoại trên bàn chợt vang lên khiến cô sợ tới mức giật mình nhảy ra khỏi ghế, cô vỗ ngực, trấn an lại bản thân .

Tiếp theo, cô đưa tay đặt trên điện thoại , hít sâu một hơi mới nhấc điện thoại, nở một nụ cười chuyên nghiệp .

“Xin chào, tôi là Lê Chi Chi.”

“ ” Đầu bên kia im lặng hai giây , có thể là bởi vì đợi lâu, đột nhiên có tiếng nói cũng thấy hoảng sợ.

“Xin chào, tôi là Lê Chi Chi.” Lê Chi Chi nhẹ nhàng nói.

“Nên nói thế nào đây ? Chi Chi, cùng tôi gặp mặt được không?”

Phanh!

Lê Chi Chi vừa nghe gặp thanh âm của đối phương , điện thoại trong tay buông lỏng , rơi xuống trên bàn .

Cô kinh ngạc đến mức không thể phản ứng, trừng mắt nhìn điện thoại , giống như từ điện thoại có một con yêu quái mồn to chực chờ muốn nuốt sống cô có thể chui ra bất cứ lúc nào .

Ách, không ! Quan Triễn Lạc so với yêu quái trong điện thoại còn đáng sợ hơn.

Quan Triễn Lạc hiển nhiên có thể dự tính được phản ứng của cô, thanh âm của anh như trước truyền qua ống nghe điện thoại : “Chi Chi, không phải bị tôi dọa đến mức không dám tiếp điện thoại chứ ?”

Lê Chi Chi sao có thể chịu được lời châm chọc khiêu khích như vậy , hoả tốc cầm lại ống nghe, trong một giây đồng hồ chuẩn bị tinh thần ra chiến trường .

“Quan Triển. Quan tổng giám đốc, anh như thế nào biết dãy số điện thoại riêng của tôi ?” Cô ngay cả tên của anh cũng không nguyên ý gọi.

“Chuyện này rất đơn giản không phải sao?” Quan Triển Lạc nhẹ nhàng băng quơ trả lời .

Anh đường đường tổng giám đốc , chỉ cần mở miệng hạ mệnh lệnh, cấp dưới sẽ ngoan ngoãn trình lên những gì anh muốn biết.

Cô mở công ty, đường số riêng cũng không phải là chuyện bí mật gì , rất dễ dàng tìm được.

” Vâng ” Cô cũng học anh, thoải mái nói chuyện giống như đang bàn chuyện hôm nay thời tiết như thế nào , nhưng trời mới biết bàn tay cầm điện thoại cầu cô đang run rẩy không ngừng.

Điện thoại bên kia truyền đến , Quan Triển Lạc khẽ nở nụ cười.

Nam nhân này như thế nào ngay cả tiếng cười cũng có khí chất như vậy chứ ?

Lê Chi Chi đột nhiên nhớ tới trước kia, cô từng nói với anh , cô thích nhìn anh cười, nghe tiếng cười của anh , nhưng đều là những chuyện đã qua .

“Tôi hiện tại đang ở Cao Hùng , buổi tối cùng nhau dùng cơm đi, Chi Chi.”

“Tôi không rảnh.” Lê Chi Chi không hề nghĩ ngợi trực tiếp cự tuyệt.

Anh về nước cũng ước chừng đã ba năm , tình nguyện làm hôn ước cũng đã qua ba năm, ba năm này hai người chưa từng liên lạc với nhau.

Cô trước đây đào hôn , trốn anh còn không kịp , đương nhiên không có khả năng chủ động liên lạc với anh .

Mà anh, khiến cho cô mang danh là vị hôn thê của anh ra bên ngoài làm việc trong ba năm cũng chẳng quan tâm.

Nếu anh áp dụng thái độ không quan tâm cô , như vậy vì sao sau ba năm sau lại mặc danh kỳ diệu gọi điện thoại đến, nói anh ta đang ở Cao Hùng , hẹn cô đi ăn bữa tối ! Có lầm hay không a?

” Có hẹn?” Quan Triển Lạc giọng điệu vững vàng che dấu sự hoài nghi .

Hiện tại là thế nào? Anh ta như thế nào có thể dùng loại khẩu khí hoài nghi này cùng cô nói chuyện!

Lê Chi Chi kinh ngạc , chưa suy nghĩ gì đã nói : “Đúng, buổi tối tám giờ, tôi phải cùng phó tổng của công ty Thánh Mậu gặp mặt bàn việc ở khách sạn Hàm Lâm trên nhà ăn tầng cao nhất, cho nên hôm nay tôi không rảnh cùng anh ăn cơm, còn có ngày mai, ngày mốt, ngày kia, tôi cũng không có thời gian.”

Lê Chi Chi nói xong tức khắc treo lên điện thoại.

Hô ~ cô trừng mắt nhìn điện thoại, cảm thấy hôm nay thật sự là xui tới cực điểm, cô thật muốn đốt nhan cầu trời khẩn phật mong sao ác linh kia bị xua tan cho rồi .

Tối hôm qua nằm mơ quả nhiên là báo hiệu điềm xấu .

Trước khi đến buổi hẹn , Lê Chi Chi về nhà riêng tắm rửa một cái, thay quần áo, ăn mặc tươi đẹp động lòng người, cô tin một quá trình như vậy đủ để cô quên buổi sáng không thoải mái .

Đối tượng gặp đêm nay là Du Thừa Dụ, là một phó tổng đầy tài năng , bọn họ quen nhau là do được ban giới thiệu, trao đổi danh thiếp cho nhau , đêm nay là lần thứ hai họ gặp mặt , cũng là lần đầu tiên một mình đối mặt với cuộc hẹn, có lẽ đêm nay họ có thể cùng nhau tâm sự, thuận tiện xác định tình cảm lẫn nhau.

Đến Cao Hùng đã ba năm , trừ bỏ năm thứ nhất dốc sức làm sự nghiệp hoàn toàn không quan tâm đến chuyện khác, năm thứ hai cô bắt đầu hẹn hò.

Theo nhận thức của nhiều người ,ngoại hình của nàng không kém cũng được gọi là mỹ nữ , rất nhiều người vừa nghe đến chuyện cô còn độc thân đã lơ đãng lộ ra vẻ thương thức .

Cô chưa bao giờ hẹn hò với người khác phái , chỉ cần đối với đối phương có ấn tượng đầu tiên tốt , cô sẽ sắp xếp thời gian cùng họ gặp mặt .

Chính là. , cũng không biết vấn đề ở nơi nào, ấn tượng đầu tiên không tồi, cũng đã hẹn qua một hai lần, thậm chí nhìn cảnh đêm , xem phim , nghe nhạc, nhưng chỉ cần đạt tới năm cuộc hẹn cô sẽ mất đi hứng thú, cảm thấy đối phương vô vị, cả xúc tích lũy từ trước dần biến mất ,cuối cùng cô sẽ đề nghị, hai người làm bạn bè thì tốt hơn .

Này vấn đề rốt cuộc là từ đâu ?

Lê Chi Chi để tay lên ngực tự hỏi , cũng thần nhiên đối mặt với chính mình,mỗi lần gặp một người đàn ông cô đều không tự chủ được lấy những người đàn ông cùng cô hẹn hò so sánh với Quan Triển Lạc .

Nhưng so sánh như vậy là không công bằng.

Quan Triển Lạc – là người thừa kế duy nhất một trong ba tập đoàn lớn nhất đài loan, anh từng học tại Mỹ và Anh Quốc lấy được bằng thạc sĩ về kinh tế , dung mạo cùng dáng người đều là cực phẩm, tựa hồ lúc tạo nên anh thượng đế để lại quên để lại khuyết điểm

Một người đàn ông như vậy thì toàn bộ đài loan, người có thể sánh với anh ta thật sự là rất ít.

Mà cô, nhiều lần lại phạm sai lầm như vậy.

Ai, Lê Chi Chi nhìn chính mình trong gương

Bộ váy liền màu đen cao cổ dài trên gối, chiều dài thể này có vẻ không giống người lớn,mà ngược lại làm cho cô trở nên thanh lịch và gợi cảm, hai vế đẹp đan xen vào một, bởi vì bộ váy âu phục này mặc trên người cô giống như lớp da thịt thứ hai.

Cô đem mái tóc quăn vấn lên , lộ ra vùng da thịt trắng nõn hoàn mỹ của đôi tai cùng chiếc cổ,một chiếc vòng trang nhã làm ngũ quan thanh lệ của cô càng trở nên lộng lẫy.

Cô hẳn là có thể vứt bỏ tình cảm của mình chứ ? Một lần nữa sống vì chính mình , cô đã không còn là cô gái mười năm trước bị Quan Triển Lạc bỏ rơi nữa .

Cô đi về phía trước hướng tới chỗ người đàn ông cô hẹn .

Cuộc hẹn cùng Du Thừa Dụ vào đêm nay chính thức bắt đầu , cô tính toán về chuẩn mực của mình không để bóng ma của Quan Triển Lạc quấy nhiễu .

Cô cầm lấy chiếc túi trên giường , di động bên trong vừa lúc vang lên .

Người gọi là Du Thừa Dụ báo đã đứng dưới lầu nhà cô , chuẩn bị cùng cô đi ăn tối.

Khách sạn Hàm Lâm tầng cao nhất là do những hội viên chỉnh sửa thành nhà hàng , bên trong ánh lay động, tiếng cầm trầm thấp lay động lòng người , cánh cửa hình cánh cung mở rộng 360 độ kéo dài xuống đất có thể nhìn thấy cả bầu trời , bên ngoài cửa sổ các ngôi sao sáng lạng trên bầu trời , làm cho người khác cảm thấy mê hoặc bầu không khí ở bên cạnh .

Hơn nữa bếp trưởng từng làm trong hoàng thất Châu Âu ,nhà hàng cơ hồ một năm ba trăm sáu mươi năm ngày đều là khách quý , nếu không đặt trước tuyệt đối sẽ không có bàn ngồi .

Nhưng hôm nay. Quái.

Du Thừa Dụ cùng Lê Chi Chi đi thang máy đến tầng cao nhất, cửa thang máy mở,phục vụ trong nhà hàng lập tức xếp hàng cúi đầu chào, thậm chí ngay cả nhà ăn quản lí đều hiện thân tự mình chiêu đãi.

“Xin hỏi là Du phó tổng – Du Thừa Dụ phải không ?”

“Đúng vậy.” Du Thừa Dụ tuy rằng không biết đây là chuyện gì , nhưng mà , mang theo sự ngạc nhiên cùng bạn gái bước vào trong nhà hàng, ngay cả quản lí nhà hàng trước nay luôn kiêu ngạo cũng tự mình ra đón , Du Thừa Dụ không khỏi kiêu ngạo .

” Hoan nghênh, hoan nghênh.”Quản lí nhà hàng lại bắt tay chào hỏi, thân thiết giống như ngẫu nhiên gặp lại bạn tốt lâu năm.

” Hai vị mời bên này , đêm nay tôi sắp xếp cho hai vị một bàn ăn có vị trí đẹp để hai người có thể từ từ thưởng thức , hy vọng hai vị có thể xem như ở nhà mà hưởng thụ.”

Dưới sự dẫn dắt của quản lí , Lê Chi Chi cùng Du Thừa Dụ ngồi xuống.

Chính là, rất kỳ quái.

Quản lí nhà hàng sắp xếp cho họ một chỗ cực kì tốt , nhà hàng này Lê Chi Chi đã tới vài lần, cô biết đêm nay tại vị trí này luôn được họ sắp xếp dành cho những vị khách vô cùng quý như chủ tịch, giám đốc.. ...

Cô liếc nhìn Du Thừa Dụ một cái.

Chẳng lẽ là anh ta cố ý an bài,có điều có cần phô trương lớn như vậy không? Cô cũng không phải là người thích hư vinh, nghĩ rằng đàn ông chỉ cần phô trương tiền tài thì phụ nữ sẽ phủ phục dưới chân anh ta sao .

Bởi vì bọn họ không chỉ ngồi ở vị trí khách quý, cả nhà hàng tựa hồ như đã được Du Thừa Dụ bao vây .

Phóng tầm mắt nhìn lại, cả nhà hàng trừ bỏ nhân viên phục vụ ở ngoài, khách hàng chỉ có cô cùng Du Thừa Dụ hai người.

Này , thật sự rất khoa trương !

Bao cả nhà hàng, chỉ để cho hai người dùng cơm có cần phải vậy không ?

Lê Chi Chi cũng không có cảm động, thậm chí cảm thấy có chút phức tạp.

Hai người mới hẹn nhau lần đầu tiên , không cần phô trương lớn như vậy a ?

Bọn họ được quản lí đích thân phục vụ cơm cùng rượu.

Quản lí nhà hàng lui ra sau, Du Thừa Dụ nhìn quanh bốn phía, anh tràn ngập nghi hoặc nói: “Tôi nhớ thư kí nói nhà hàng rất khó đặt chỗ , nhưng mà hôm nay vừa thấy mới phát hiện căn bản chỉ là đồn đãi, cô xem,thời gian dùng cơm mà cả nhà hàng trừ hai chúng ta cũng không có vị khách nào khác...cũng khó trách khi thấy chúng ta tới cửa , quản lí đích thân ra nghênh đón.”

Lê Chi Chi nghe xong, nước trong cốc thiếu chút nữa rơi xuống mặt bàn.

Hiện tại là chuyện gì xảy ra?

Cô ngạc nhiên nhìn anh ta, hai tròng mắt mê man : ” Không phải anh sắp xếp sao ? Bao cả nhà hàng này.”

Du Thừa Dụ lắc đầu, “Thẳng thắn mà nói, tôi là lần đầu tiên tới nơi này, mọi việc đều là do bạn sắp xếp . “

Du Thừa Dụ cũng thành thật, anh cảm thấy được nhà hàng Hàm Lâm này cũng không có gì rất giỏi, thế nhưng vào thời gian bữa tối một người khách đều không có, cho nên liền hào phóng nói ra chuyện anh cũng không phải hội viên.

Lê Chi Chi nhăn mày khó hiểu.

Không có khả năng a ! nhà hàng này là dành cho xã hội thượng lưu, tình huống đêm nay thật sự không bình thường .

Vì thế cô gọi phục vụ , nói hẩn gọi quản lí .

Quản lí nhà hàng quả nhiên phục vụ rất hoàn hảo , thân hình tròn cùng khuôn mặt luôn lộ ý cười lập tức xuất hiện.

“Tiểu thư, xin hỏi có cái gì cần tôi phục vụ ?”

“Ách. , là như vậy, tôi muốn hỏi.” Lê Chi Chi lấy tay chỉ về bốn phía nhà hàng: “Đêm nay vì cái gì mà trừ chúng tôi ra , ngay cả một vị khách cũng không thấy ?”

Quản lí vừa nghe xong vội vàng cúi đầu giải thích: “Là thế này, đêm nay nhà hàng đã được Quan tiên sinh bao , vì thế tôi đã gọi điện cho các vị khách khác xin họ bữa khác ghé và đồng ý lần sau khi các vị ấy đến nhà hàng sẽ miễn phí chiêu đãi một lần.”

Quản lí không tiếc đắcc tội với các vị khách khác , cũng chỉ vì muốn lấy lòng người bao nhà hàng – Quan tiên sinh!

Nhưng mà tất cả đều phi thường đáng giá , trợ lí của Quan tiên sinh đã nói mọi chi phí tổn thất đêm nay đều do Quan tiên sinh trả .

3. Chương 3

“Sao ông không cho tôi biết?” Du Thừa Dụ tò mò hỏi, là ai ra tay hào phóng như vậy.

“Ha ha, vốn là phải báo cho Du tiên sinh ngài biết , nhưng trợ lý của Quan tiên sinh có dặn dò, nói Du tiên sinh ngài là một trong những nhà máy hợp tác với phó tổng của công ty bọn họ, cho nên không được hủy bỏ buổi hẹn của ngài.”

Về phần Quan tiên sinh như thế nào biết được bọn họ đêm nay tiếp một vị khách tên Du Thừa Dụ, không phải là việc mà quản lí là ông có thể tò mò hỏi .

“Đúng vậy.” Du Thừa Dụ không nghĩ tới mình có danh khí tốt như vậy , khiến cho anh ta kiêu ngạo hẳn lên.

Anh không chú ý tới khi quản lí nhà hàng nói đến ba chữ “Quan tiên sinh”, Lê Chi Chi đầu tiên là không thể tin sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn sầm xuống, mắt hạnh tràn ngập tức giận.

” Vị Quan tiên sinh này rốt cuộc là thần thánh phương nào ? Quản lí biết anh ta không ?” Du Thừa Dụ nghĩ nghĩ, vẫn là nghĩ không ra , công ty có hợp tác với vị nào họ Quan sao .

“Quan tiên sinh chính là.” Quản lí muốn nói ra đáp án, nhưng theo tầm mắt của ông , người vừa bước vào nhà hàng không phải là

” Quan tổng giám đốc !” Quản lí nhà hàng bất chấp lời nói mới nói một nửa, bỏ lại Du Thừa Dụ cùng Lê Chi Chi đi nhanh đến cửa nhà hàng chào đón người mới bước vào .

Khách quý tới cửa, ai còn có rảnh mà để ý tới những chuyện nhỏ khác.

Du Thừa Dụ cùng Lê Chi Chi nhìn theo hướng quản lí rời đi .

Du Thừa Dụ cho dù nhìn như thế nào cũng thấy vị Quan tiên sinh kia không quen mặt .

Nhưng Lê Chi Chi lại không như vậy, gần mười năm không nhìn thấy Quan Triễn Lạc, nhưng hình dáng của anh ta đã khắc thật sâu trong đầu cô .

Cô không hề thắc mắc vì sao anh ta xuất hiện ở đây, nếu cô không nhớ lầm buổi sáng hôm nay cô đã không cần thận nói toàn bộ cho anh ta nghe .

Tốt lắm, anh ta xuất hiện tại đây chỉ có thể tự trách mình miệng rộng.

Quan Triễn Lạc không để ý tới quản lí nhà hàng đang vuốt mông ngựa, anh phất tay trực tiếp đi tới chỗ Lê Chi Chi.

Thấy anh ta càng lúc càng gần, Du Thừa Dụ rốt cuộc nhận ra thân phận của Quan Triễn Lạc , anh mừng rỡ như điên vội vàng đứng dậy, mở miệng nói , thanh âm run run .

Không nghĩ tới người sắp xếp cho hắn lại là tổng giám đốc của tập đoàn Đằng Thị , trời ạ ! Anh có phúc đức gì sao, đúng vậy, bọn họ cùng tập đoàn Đằng Thị từng hợp tác làm ăn, nhưng mà từ đầu tới đuôi anh đều chưa từng nhìn thấy Quan Triễn Lạc. Vô nghĩa, có thể một mình gặp tổng giám đốc kí hiệp ước trong khách sạn là một điều đáng để cười trộm, huống chi người đó lại là Quan Triễn Lạc .

Mà anh sở dĩ nhận ra Quan Triễn Lạc chính là vì anh ta là danh nhân có tiếng trong giới kinh doanh, không có khả năng anh không biết.

“Quan. . . Tổng giám đốc, ngài. Ngài khỏe!” Run , run, run, ngay cả bàn ở giữa không trung chờ Quan Triễn Lạc nắm cũng phát run không ngừng.

Nhưng Quan Triễn Lạc liếc mắt một cái cũng không để ý đến Du Thừa Dụ , mặc cho anh ta đang giơ tay ở giữa không trung, quần hần phải cử bao lâu, hần phiêu xem xét Lê Chi Chi liếc mắt một cái, cô có khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ nhưng lúc này thật sự rất khó coi giống như đang mắc đại tiện vậy.

Quan Triễn Lạc bất động thanh sắc, ngoài cười nhưng trong không cười, tuần dật tựa như quý công tử đích khuôn mặt lộ vẻ người bên ngoài áp cái nhìn không ra đến không có hảo ý đích cười.

“Du phó tổng xin chào , đã nghe danh từ lâu.”

“A? Quan tổng giám đốc biết tôi?” Du Thừa Dụ vui vẻ đến mức hoa chân múa tay,một đại nhân vật lừng lẫy như Quan Triễn Lạc thế nhưng lại nghe qua tên của anh, ô ô ~ quá cảm động!

Quan Triễn Lạc vuốt cằm, “Tôi đã từng nghe qua từ vị hôn thê của tôi.”

Vừa nói chuyện anh vừa cố ý vô tình liếc nhìn Lê Chi Chi một cái.

Khuôn mặt của cô càng lúc càng thối , ha hả a!

“Vị hôn thê? Quan tổng giám đốc đã có vị hôn thê ?”

Trời ạ! Đây chính là một tin tức vô cùng trọng đại, quả nhiên lời đồn đãi không nói sai, Quan Triễn Lạc xác thực có một vị hôn thê .

Lê Chi Chi im lặng nghe hai người nói chuyện , nhưng huyết thái dương bỗng dưng kịch liệt đau đớn .

Cô thật sự không thể trách tội Du Thừa Dụ, nên tự trách mình nói nhiều với người gian xảo như Quan Triễn Lạc , anh ta thiết kế buổi tối này làm cho Du Thừa Dụ như một con thỏ nhảy vào bẫy.

Anh ta kỳ thật là nhắm vào cô nên mới tới, Du Thừa Dụ hoàn toàn vô tội.

“Đúng vậy, tôi có vị hôn thê, mà vị hôn thê của tôi đêm nay nhận được sự chiếu cố của anh , không biết hai người dùng cơm có vui vẻ không ? Có bị tôi đến quấy rầy không?” Quan Triễn Lạc thân thiết cười, nhẹ giọng hỏi.

“Không có, không có. A? Cái gì? Vị hôn thê của ngài”

Du Thừa Dụ ngay từ đầu còn chưa tiêu hóa được lời nói của Quan Triễn Lạc , mãi một lúc sau anh mới tiêu hóa được thì há hốc miệng cả buổi nói không ra lời.

Anh nhìn về phía Lê Chi Chi, lại nhìn về phía Quan Triễn Lạc, “Cô là Chi Chi là vị hôn thê” Bộ dáng cực kỳ ngốc nghếch .

“Đúng vậy, Du phó tổng, Chi Chi là vị hôn thê của tôi , bất quá Chi Chi không phải là tên mà anh có thể gọi ,phiên anh về sau xưng hô với cô ấy là Lê tiểu thư.”

Du Thừa Dụ rốt cục cũng phát hiện,khuôn mặt tuần tú của Quan Triễn Lạc luôn nở nụ cười vô hại, nhưng ý cười kỳ thật chưa từng xuất hiện tạo đầy mắt anh ta .

Con người đen của anh mang đầy hàn ý, tựa như tảng băng ngàn năm (dưới 15 độ)

Du Thừa Dụ đến giờ lại chịu thêm một trận run rẩy nữa , anh thật sự vô cùng sợ hãi, dám mời vị hôn thê của Quan Triễn Lạc ăn cơm , nếu Quan Triễn Lạc tức giận , bằng sự ảnh hưởng của anh ta trong giới kinh doanh ,đảm bảo ngay ngày mai anh có thể lập tức bị nghỉ việc , hơn nữa vĩnh viễn không tìm thấy việc làm.

Cho nên bữa tối hôm nay làm sao còn dám ăn nữa ?

Đương nhiên không thể ăn.

Du Thừa Dụ thức thời tìm cơ nhanh chóng rời đi, tốc độ của anh có thể sánh bằng tốc độ của tàu cao tốc ,thậm chí ngay cả thời gian nói tiếng tạm biệt Lê Chi Chi cũng không có.

Cứ như vậy. Lê Chi Chi bị người ta để lại nhà hàng.

Cô trừng mắt nhìn Quan Triễn Lạc, dùng ánh mắt khiển trách anh.

Quan Triễn Lạc nhún nhún vai, tìm vị trí ngồi xuống, thanh thoi gọi phục vụ đưa đồ ăn tới .

“Chi Chi thân mến, cái loại đàn ông này không cần cũng được , nào , đã lâu không gặp nhau chúng ta hãy vui vẻ hưởng thụ bữa tối đi !”

Lê Chi Chi không trả lời , trực tiếp cầm lấy cốc nước trước mặt hướng về phía Quan Triễn Lạc, sau đó oán hận buông cốc nước vào người anh, quay người bỏ chạy !

Tức giận rời đi , Lê Chi Chi một mình ở đầu đường hồi lâu mới về nhà.

Cô tức muốn điên rồi, ước gì đem mỗi cây cột điện trên đường trở thành Quan Triễn Lạc, hung hăng đâm đá mấy cái mới có thể phát tiết mối hận trong lòng được.

Chính là quên đi, làm hử hỏng của công sẽ bị đưa về cục cảnh sát mất , có khi đánh cột điện, cột điện không có việc gì mà người bị thương lại chính là mình, vậy là không được rồi.

Đều tại cái tên đáng giận Quan Triễn Lạc kia, hấn dựa vào cái gì chứ?

Dựa vào cái gì mà mười năm trước vô mộng chạy lấy người, ra nước ngoài du học bỏ lại cô, mặc kệ cô cầu xin cùng khóc lóc như thế nào. . .

Dựa vào cái gì ba năm trước đây về nước liền trực tiếp “Hạ mệnh lệnh” nói muốn kết hôn với cô, thậm chí mặc kệ cô đào hôn trốn đi, kiên trì đính hôn, trở thành vị hôn phu danh chính ngôn thuận của cô..

Dựa vào cái gì ba năm nay không quan tâm đến sự sống chết của cô, không rõ điều gì buổi sáng vừa gọi điện liền hẹn cô ăn tối, còn phi thường đáng giận ngăn cản cuộc hẹn hò của cô, làm hoa đào của cô chạy mất.

Hắn, đến, để, làm, cái, gì?

Lê Chi Chi cắn chặt răng, nếu Quan Triễn Lạc hiện tại ở ngay trước mặt cô, cô nhất định sẽ ăn xương uống máu hắn!

“Chi Chi em rốt cục đã trở lại.”

Vừa mới đến cửa nhà, một người đứng ở góc khuất như bóng ma, cô giật mình, một giây sau liền nguyên rú ai đó, Quan Triễn Lạc bỗng đứng hiện thân.

“Anh, anh , anh.” Lê Chi Chi mãnh vỗ ngực, “Anh là đầu heo a! Không có chuyện gì thì chạy đến đây dọa người!”

Quan Triễn Lạc không ngại bị mắng, nhìn thấy Chi Chi tâm tình anh thật sự rất tốt.

Anh đối với cô từ trước đến nay là yêu thích cùng sung nịch, người khác đừng mơ mà chia sẻ.

Ở bên ngoài ,anh bảo trì hình tượng tổng giám đốc tập đoàn Đằng Thị kiên nghị chuyên nghiệp trong làm ăn; đối với người bên ngoài cùng cấp dưới, anh luôn là người gương mẫu.

Đối với bằng hữu, anh luôn quan tâm; đối với tình địch, anh không chính cho đối phương chạy trốn chết tuyệt không thôi.

Nhưng đối với vợ anh lại giống như một người bạn nhỏ thích chơi xấu, cho dù bị mắng , thậm chí bị đánh, anh đều không sao cả.

(A Tử: anh này bt thật a... sao tới h mệnh mới phát hiện thế này. Mà cách xưng hô giữa 2 ng ta làm theo tình huống nhá nên đừng ai théc méc cách xưng hô.)

“Anh gọi điện thoại cho em mà không thấy em bắt máy, anh thật sự rất lo lắng.”

“Lo lắng cái đầu anh a.” Ba năm nay rõ ràng ở Đài Loan, cũng không thấy hấn ân cần thăm hỏi một tiếng, hiện tại lại nói quan tâm, ai mà tin cho nổi.”Tránh ra mau!” Lê Chi Chi biểu tình hung ác trừng mắt nhìn anh một cái.

Chính là, cô tự cho là “Hung ác” , nhưng trong mắt Quan Triễn Lạc, tựa như bộ dạng con thỏ nhỏ đáng yêu, anh một chút cũng không sợ. (A Tử: haiz... đúng là bt thật mà... cơ mờ ta thik. *hắc hắc*)

Bất quá, anh vẫn là ngoan ngoãn tránh ra, bởi vì anh không có thể ra vào mà trên tay Lê Chi Chi đang cầm cái thẻ đó.

Anh đặc ý chờ Lê Chi Chi đem thẻ ra vào hướng lại chỗ cảnh vệ sau đó chà vào cửa cổng, tách một tiếng cổng mở ra, sau đó mới có thể đi theo cô từ phía sau tiến vào.

Lê Chi Chi thấy Quan Triễn Lạc nghe lời cảm thấy hồ nghi, nhưng hiện tại cô thầm nghĩ chạy nhanh thoát khỏi hần, cô nhẹ nhàng chà thẻ lên cửa, cửa sắt mở ra cô đẩy cửa vào. . .

Nhưng cửa lại đóng không được, bởi vì phía sau có người kéo.

“Anh đang làm cái gì, mau rút đi!” cô thấp giọng đe dọa, muốn đóng cửa lại, nhưng khí lực của anh ta so với cô lớn hơn.

“Anh đêm nay không có chỗ ngủ , đương nhiên nên đến chỗ của vị hôn thê mà ngủ rồi.”

Nghe vậy, hai mắt Lê Chi Chi không khỏi toát ra lửa.

Dám đem cô ra làm trò đùa!

Nội thành Cao Hùng rất náo nhiệt, có rất nhiều kiến trúc cao ngất, chính là tập đoàn Đằng Thị ở đây cũng có khách sạn 5 sao.

Anh ta đường đường một tổng giám đốc lại nói không có chỗ ngủ? !

Rõ ràng là nói dối không chớp mắt .

“Không có chỗ ngủ phải tới ngủ công viên hoặc nhà ga.”

“Em bỏ mặc anh như vậy sao?”

“Bỏ được, phi thường bỏ được.”

Kéo anh ta không được, cô đành phải thay đổi sách lược, muốn hần bỏ đi.

Trời ạ, hần vừa mới ăn ngàn cân thép hay sao? Như thế nào lại bất động như vậy!

Lúc này, một cảnh vệ trong phòng cảnh vệ đã chú ý tới bọn họ, để ý tới chỗ này.

“Lê tiểu thư, có chuyện gì cần hỗ trợ không?” Cảnh vệ dùng quốc ngữ Đài Loan hỏi.

“Không có việc gì không có việc gì, vị hôn thê đang giận ta, mặc kệ ta như thế nào cũng không chịu tha thứ cho ta, nữ nhân ~” Quan Triễn Lạc giành trước từng bước lên tiếng, còn lộ ra vẻ mặt thực ủy khuất.

“Quan Triễn Lạc anh.”

“Bảo bối, ngoan, tha thứ cho anh được không, anh yêu em nhất”

Quan Triễn Lạc thật sự là không sợ chết, lại dùng từ ngữ ghê tởm đến như vậy, ngay cả mặt mày cũng không nhăn một chút.

Lê Chi Chi lú lỏi, trừng mắt nhìn hần, thiếu chút nữa buồn nôn.

Cảnh vệ tiên sinh tin lời nói của Quan Triễn Lạc, hần cười cùng Lê Chi Chi nói: “Lê tiểu thư, vị hôn phu của cô đã yêu cô như vậy, nên đừng tức giận nữa tha thứ cho anh ta đi.”

Lê Chi Chi trừng mắt nhìn người cảnh vệ năm mươi mấy tuổi nói.”Anh ta không phải.”

“Em tận lực phủ nhận tốt lắm, dù sao anh sẽ không đi, hoặc là kêu cảnh sát đến, đến lúc đó chúng ta hai người có thể cùng nhau lên tin tức đầu đề.” Quan Triễn Lạc khuynh đang ở Lê Chi Chi bên tai nhẹ giọng nói.

Tin tức đầu đề? Dích xác mới có thể, lấy thân phận Quan Triễn Lạc, truyền thông cùng phóng viên như thế nào có thể buông tha hần, đến lúc đó quan hệ của bọn họ khẳng định sẽ bị đem ra ánh sáng.

Lê Chi Chi ngừng sắp nói ra khẩu trong lời nói.

“Người có thể xấu xa hơn một chút cũng không quan hệ.” Lê Chi Chi nghiêng rằng nghiêng lợi.

Quan Triễn Lạc không sao cả nhún nhún vai.

Nếu ánh mắt có thể giết người, Quan Triễn Lạc hiện tại khẳng định vết thương chồng chất.

Lê Chi Chi buông tha không chặn đường của Quan Triễn Lạc nữa, cô lập tức hướng thang máy đi đến.

Quan Triễn Lạc tức khắc đuổi kịp, ân cần giúp cô ấn nút thang máy.

M à bị ếu tình trên mặt hai người như là kh ông đội trời chung

Quan Triễn Lạc cười giống như thành công trộm được mèo, Lê Chi Chi thì vẻ mặt không vui đến nỗi trong vòng phạm vi trăm thước người khác vẫn có thể nhìn ra.

Quan Triễn Lạc đi theo Lê Chi Chi tiến vào phòng ở.

Vừa vào cửa Lê Chi Chi liền khách khí , dù sao đây là nhà cô, cô muốn thế nào cũng không có người quản.

“Quan Triễn Lạc, anh rốt cuộc muốn thế nào?”

Quan Triễn Lạc ý đồ tới gần Lê Chi Chi, lại bị cô một phen đẩy ra.

“Chi Chi, em còn tại giận anh? Là bởi vì cho anh về nước ba năm cũng chưa đi tìm em, vẫn là năm đó anh kiên trì xuất ngoại du học bỏ lại em?”

4. Chương 4

Lê Chi Chi thế nhưng ghen lời.

Mặc kệ cô trả lời thế nào đều chứng minh là cô vẫn để ý đến hắn.

Không, cô một chút cũng không để ý hắn.

“Sự việc điều đã qua, đã là quá khứ không cần nhắc lại.”

“Vậy em ruốc cuộc tức giận cái gì?”

Đúng, cô làm gì mà vừa thấy anh ta đến liền tức giận phát hỏa, rõ ràng là giấu đầu lòi đuôi.

“Tôi. Tôi. Tôi tức giận là do anh tự dưng phá hỏng cuộc hẹn của tôi, anh dựa vào cái gì?”

“Nhìn thấy vị hôn thê của mình cùng nam nhân khác hẹn hò, anh như thế nào có thể không hành động.”

Đêm nay anh chính là ra uy một chút mà thôi, đạt được đãi ngộ như vậy anh nên cười trộm.

“Tôi không phải vị hôn thê của anh!”

“Là em, chính là em đào hôn .”

Lê Chi Chi lười cùng anh ta nói chuyện, cô thở phì phì tiến vào phòng ngủ.

Mà Quan Triễn Lạc vẫn đi theo phía sau cô, tiếp theo một bàn tay to đem cô ôm lại, cảm thực tự nhiên để ở trên đỉnh đầu cô.

“Chi Chi, tiểu Chi Chi của anh, tha thứ anh được không?”

Nghe được lời nói từng rất quen thuộc, nickname từng cảm thấy thực ngọt ngào, Lê Chi Chi giật mình từng sờ vài giây.

Tiểu Chi Chi là cách xưng hô độc đáo của anh ta đối với cô, cho dù là cha mẹ hoặc người nhà cũng không kêu cô như vậy, cũng chỉ có anh ta , cô đã từng yêu thích biệt danh này.

Chính là, giờ này ngày này nghe thấy lại cảm thấy như bị châm chọc đến cực điểm.

“Không có cái gọi là không thể tha thứ, năm đó anh kiên trì ra đi, mặc kệ tôi cầu xin như thế nào cũng không được, lòng của tôi mười năm trước chính là chết như vậy.” Cho nên tâm không thể nào tha thứ.

Quan Triễn Lạc thật sâu thở dài, kết quả như vậy từ mười năm trước anh xuất ngoại du học cũng đã đoán trước.

“Chi Chi, năm đó anh kiên trì rời đi cũng không phải là vì không thương em.”

“Đúng vậy, ngay cả khi tôi cầu xin anh để cho tôi cùng anh xuất ngoại du học, anh cũng không nguyện ý liền nghiêm khắc cự tuyệt, cái này gọi là không phải không thương tôi ?!”

Nhớ tới mình năm mười tám tuổi quỳ rạp trên mặt đất khóc đến nổi ruột đau từng khúc, hình ảnh kia cho tới bây giờ như trước làm cho cô đau lòng không thôi. . . . cô bất tri bất giác, lệ đã đầy mắt.

“Thực xin lỗi, tiểu Chi Chi.” Quan Triễn Lạc đem Lê Chi Chi xoay người lại đối mặt chính mình, đem cô ôm vào trong lòng, ngực gấu gao ôm cô, vỗ dành cô đang khóc.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô chôn trước ngực anh, tay nhỏ bé nhanh thu cánh tay anh, cô thậm chí nghĩ muốn hung hăng đánh hấn một chút.

“Đừng khóc.” Anh hôn lên những giọt nước mắt đang lăn trên má cô, nhất nhất liếm đi nỗi thương tâm của cô.

Ở khóe miệng của cô lưu luyến trấn an, cuối cùng khẽ run hôn lên môi đỏ mọng của cô.

Cô không có cự tuyệt, ngược lại chủ động mở đôi môi ra cho anh an ủi.

Tình cảm mãnh liệt từ lâu của hai người qua bao nhiêu thời gian bùng nổ, tay của Quan Triễn Lạc trượt đến hông của cô, khát vọng vượt ve.

Đầu gối cạy mở hai chân của cô, vén chiếc váy đen bó sát người cô lên, tay anh không hề xuyên thấu qua vật liệu may mặc mà là trực tiếp xoa.

Đáng chết! Cô thể nhưng không có mặc quần lót. Không đúng, chỗ mê người là ở giữa đùi, đầu ngón tay của anh đụng vào đường cong kia cô có mặc, nhưng mặc loại này làm cho người khác muốn phạm tội, cùng không mặc có cái gì khác biệt sao?

Tưởng tượng đến cô đêm nay ăn mặc gợi cảm như vậy cùng Du Thừa Dụ hẹn hò, thì một mối lửa không hiểu từ đâu nổi lên trong lòng anh.

Anh đem cô ôm lấy, trực tiếp ném lên giường, cởi cà- vạt, cúc áo, cởi áo sơ mi, anh áp chế trên thân thể mềm mại của cô.

Xé bộ âu phục màu đen trên người cô xuống, nụ hôn của anh một đường từ lông mày, tai, xương quai xanh đi xuống, ở nơi tuyết trắng đầy đà lưu luyến một thời gian dài, sau đó tới cái bụng bằng phẳng mẫn cảm của cô.

Cô hai tay cầm lấy chăn đơn, khó nhịn rên rỉ trầm thấp kêu.

“Anh phải trừng phạt em. em như thế nào có thể mặc thành như vậy đi theo nam nhân khác hẹn hò?”

Nâng lên cặp mông của cô, rộng mở hai đùi tuyết trắng, ngăn chặn ở vị trí bí ẩn kia là một lần sa mông hình tam giác, dùng lưỡi tham lam liếm mút.

“Ác. Không.” mật thủy chảy ra, cô tưởng niệm đến mùi vị của hắn.

Cởi chiếc quần khiêu gợi kia, vị trí sa mông che đi đã bị mật thủy thấm ướt, hướng dưới giường mà ném đi, anh dùng lưỡi tiếp tục tiến công chiếm đóng nhụy hoa mẫn cảm nhất của cô, thẳng đến cô chịu không nổi, liều mạng cầu xin tha thứ.

Cởi quần của chính mình, dâng trào như điên giống như cuồng long kiêu ngạo đứng thẳng, anh muốn cô, tới nỗi muốn điên rồi.

Đầu tiên là day nhẹ hai cánh hoa phía trước, cuồng long tức khắc bị mặt thủy của cô mê hoặc, đẩy ra đóa hoa dính đầy mặt, cuồng long nhẹ nhàng thăm dò vào trong, ở trước hành lang nhỏ bé cong cong kéo ra đưa vào.

Làm cho cả thân mình điều bị dục vọng khơi mào, nhưng sao có thể nào thỏa mãn cô chứ?

Đùi đẹp ôm lấy hông hân, dáng người của hân cùng trước kia như nhau. Không, phải nói so với mười năm trước càng thành thực mê người, khuôn ngực rộng lớn, bụng bằng phẳng, cánh tay to lớn, hông rắn chắc, toàn thân trên dưới không có một tia sọc lồi, còn có cái kia của hân ở trong cơ thể cô cứng rắn dò xét, dũng mãnh hung hãn cực đại, cô bức thiết muốn hân cuồng dã tiến lên.

Kẹp lấy hông của hân, đem thân mình về phía trước như muốn tặng, cuồng long không hề báo động trước dưới tình huống kia liền tiến quân thần tốc.

“A ” hai người song song hô lên, trong thanh âm bí mật mang theo thỏa mãn.

Cuồng long thẳng đến chỗ sâu nhất, mà nơi đó chật hẹp không thông lại ẩm ướt làm cho năng lực khống chế của hân hầu như không còn, hân điên cuồng hét lên rút ra rồi đâm vào, tình cảm mãnh liệt đã lâu của hai người bùng nổ mở ra.

Tình cảm mãnh liệt qua đi, Lê Chi Chi nhất thời ngủ mê man, khi tỉnh lại đã là đêm khuya.

Cánh tay của hân đặt trên eo của cô, cho dù đang ngủ, hân đối với cô vẫn tham lam muốn giữ lấy.

Nhìn khuôn mặt tuấn tú trong lúc ngủ , cô chơi đùa với mấy sợi tóc bù xù phía trước trán anh , lòng của cô liên dao động, cho dù anh từng đối với cô vô tình, nhưng cô hiểu được, chính mình thủy chung yêu anh.

Hiện tại cô hiểu biết, vì cái gì cô cùng nhiều nam nhân như vậy hẹn hò, lại thủy chung không thể đem tâm trao cho người nào cả.

Hai người thanh mai trúc tử tình bạn cuối cùng chuyển thành tình yêu, cô từng một lần nghĩ đến tình yêu này sẽ kéo dài đến vĩnh viễn, cô vĩnh viễn chính là tiểu Chi Chi mà anh trân yêu quý nhất.

Nhìn thấy anh , cô lại nhớ đến nỗi đau xót trong quá khứ.

“Bà bà, nhà bên cạnh có phải hay không có người chuyển đến ?”

Lê Chi Chi, tám tuổi mới học tiểu học năm thứ nhất, mái tóc tự nhiên túm thành hai bím tóc, mày rậm mắt to, làn da phấn nộn như tượng, cái miệng nhỏ nhắn cong lên.

Cô mặc một bộ âu phục màu thủy lam, cầm chiếc ghế nhỏ đứng ở cửa, nhìn bà quản gia cùng a di vội vàng chuẩn bị bữa tối.

“Đúng vậy, từ ngày hôm qua đã có nhân viên của công ty chuyển nhà đến sắp xếp .”

“Tòa nhà cách vách rất to lớn, đại khái to hơn nhà chúng ta vài lần.”

Lê Chi Chi rất ngây thơ, lần đầu tiên phát hiện nguyên lai có người ở tại nơi to hơn nhà cô đến mấy lần.

“Chi Chi tiểu thư như thế nào biết nhà bên cạnh chúng ta lớn hơn mấy lần?” A di hỏi.

“CháuCháu nhìn từ trên tầng ba thấy.” Biết rõ ban công cấm trẻ nhỏ đi ra ngoài, nhưng cô không nhận được mà tò mò.

“Chi Chi, cháu lại không ngoan.” Bà quản gia giọng nói cũng không nghiêm khắc, nhưng khuôn mặt nhìn ra được sự tức giận .”Lần sau không thể tiếp tục lại gần ban công ,biết không?”

“Vâng”

Ai kêu ba mẹ thường không ở nhà, mà anh trai lớn hơn nàng vài tuổi cũng chuẩn bị phải xuất ngoại đương nhiên không đếm xỉa tới cô .

“Bà bà, tòa nhà bên cạnh sẽ có vua, hoàng hậu cùng hoàng tử sống sao?” Lê Chi Chi tuổi nhỏ tâm lý mơ mộng, tòa nhà to lớn cùng nhân vật trong truyện tương đối hấp dẫn.

“Tòa nhà đó đương nhiên là có hoàng tử a.”

Ba của Lê Chi Chi sáng sớm xuất hiện trong phòng bếp, ôm lấy con gái mà ông yêu thương, ông véo véo cái mũi của cô, vui vẻ nói:

“Chi Chi có muốn đến tòa thành bên cạnh tham quan không?”

Lê Chi Chi mỉm gật đầu, cô đương nhiên phi thường hi vọng “Kia, tối ngày mai ba ba mang con vào tòa thành đó tham quan nha? Ba sẽ nói mẹ giúp Chi Chi chuẩn bị một bộ âu phục đáng yêu, làm cho Chi Chi giống một tiểu công chúa, đến lúc đó hoàng tử ở tòa thành bên cạnh không chừng sẽ coi trọng tiểu công chúa.”

Sáng sớm vui vẻ là có nguyên nhân.

Khu đất trống bên cạnh từ năm trước bắt đầu xây dựng rầm rộ, khu nhà cao cấp rơi xuống, ông lập tức tìm hiểu, nhà sắp trở thành hàng xóm là tổng tài của một tập đoàn —— Quan Trung Anh.

Tập đoàn Đằng Thị là một trong ba tập đoàn lớn tại Đài Loan, bao hàm vận chuyển bằng đường thủy, hàng không và kinh doanh khách sạn, tài sản cá nhân của Quan Trung Anh đã nằm trong một trăm đại phú hào trên thế giới, ở thương giới Đài Loan bao nhiêu người muốn cùng ông bắt quan hệ.

Hiện tại cả nhà Quan Trung Anh chuyển đến bên cạnh, trở thành hàng xóm bọn họ, đây là “Vận may” từ trên trời rơi xuống thật sự là làm cho ông nằm mơ cũng cười!

Tuy rằng thân là chủ tịch xí nghiệp bách hóa cùng thẩm mỹ viên Lê Thị, nhưng ông so với Quan Trung Anh vẫn là kém xa, cho dù ông có thể được Quan tổng giám đốc mời tham dự buổi tiệc, tương đương yến hội của thương giới, nhưng đến khi có cơ hội giới thiệu quen biết vẫn là cơ hội vô cùng nhỏ.

Sáng nay vừa vào văn phòng, thư ký liền đưa lên một tấm thiệp mời tinh xảo, nghe nói là phòng quan hệ xã hội của tập đoàn Đằng Thị phái người đưa tới, không nghĩ tới Quan Trung Anh tổ chức một yến hội riêng ở khu nhà cao cấp mời gia đình ông đến, điều này làm ông sáng sớm đã cảm thấy vừa mừng lại vừa lo.

“Ba ba, tòa thành có phải có vị hoàng tử rất tuần tú không?”

Nếu ông nhớ không lầm, Quan Trung Anh có đọc nhất một người con trai mười một tuổi, tuổi cùng Chi Chi không sai biệt lắm, sáng sớm trấn an con gái: “Đương nhiên rất tuần tú a, Chi Chi có xem qua đồng thoại nào có vị hoàng tử bộ dạng không tuần tú sao?”

Lê Chi Chi khờ dại gật gật đầu, ba ba nói đúng, chuyện xưa trong sách viết các hoàng tử đều rất tuần tú, cô háo hức mong đến ngày mai, không những được tự mình đến tòa thành lớn tham quan, còn có thể nhìn thấy vương tử tuần tú

Biệt thự họ Quan trên núi Dương Minh ...

Quan Triển Lạc có thể xác định đây là một buổi tiệc cực nhàm chán, mới mười một tuổi anh nghiêm nhiên đã có tướng mạo cùng khí chất xuất chúng của tiểu đại nhân, hơn nữa gia thế to lớn hậu thuẫn, tất cả khách đến tham dự buổi tiệc không người nào không xu nịnh anh.

Nghe một đồng lời nói vuốt mông ngựa, Quan Triển Lạc thầm nghĩ rời khỏi buổi tiệc ra sân thay đổi không khí.

Buồn cười chính là những vị khách đến tham gia buổi tiệc, có thể phi thường muốn theo chân Quan gia đặt quan hệ, bọn họ đem toàn bộ con gái trong nhà có độ tuổi không sai biệt với anh lắm đến gặp mặt, mặc kệ là con gái của mình hoặc là cháu gái, ngoại tôn, chất nữ, cháu họ.

Please, anh mới mười một tuổi, những người đó cứ như ước gì đem một đồng “Cô gái” đưa đến trong lòng anh thật sự là buồn cười đến cực điểm.

Chuồn êm ra bên ngoài, Quan Triển Lạc cởi cái nơ trên cổ áo.

Mười một tuổi anh đã sớm trưởng thành, lại được nuôi dưỡng tốt, bao nhiêu ám chỉ, cử chỉ cùng ngôn ngữ anh đều rất rõ ràng.

Còn có “Tiểu thiên kim” bằng tuổi anh rõ ràng được nuông chiều từ bé, nhưng ở trước mặt anh lại ra vẻ rụt rè, làm cho anh nhìn thấy muốn đau dạ dày.

Bước vào mặt cỏ rộng lớn , trên bãi cỏ có vài cái chậu được cất xén khéo léo và được ánh đèn chiếu sáng làm nên phong cảnh rất đẹp, trên mặt cỏ chỉ có một mình anh một người , quay đầu nhìn vào đại sảnh nao nhiệt ồn ào, âm nhạc tao nhã, mỹ thực tinh xảo, nam nữ hoa lệ

Anh ngược lại ư a một mình một người thanh thoi, không có ai a dua nịnh hót, không có vẻ mặt giả dối tươi cười, thật tốt!

Bước chậm đến phía cuối mặt cỏ, ở một con đường bằng đá xây đến phía sau bức tường là một vườn hoa hồng, mà ở phía bên phải vườn hoa hồng có một đường mòn bằng đá cuội, anh không thích mùi hương của hoa hồng , quá nồng liệt mà kiêu sa, sẽ làm anh nhớ tới hỗn hợp các loại nước hoa hàng hiệu trong đại sảnh, anh hướng đường mòn đi đến.

Cuối đường mòn có một động thiên.

Đây là cảnh đẹp chỉ có Quan gia mới được hưởng, bố anh đem một vị thiết kế cảnh quan nổi tiếng số một của Nhật Bản đến Đài Loan, thỉnh anh ta thiết kế, bước vào nơi này sẽ có cảm giác như bước vào một sân nhà rộng lớn truyền thống .

Cảnh sắc xinh đẹp, lịch sự tao nhã như vậy mà các vị khách bên trong không ai biết cách thưởng thức, thật sự là đáng tiếc .

Tầm mắt Quan Triển Lạc nhìn quanh sân nhà to rộng một vòng. Từ từ, anh nhìn lại, ngay tại bên bờ của hồ sen xinh đẹp, có một cô bé mặc âu phục màu phấn hồng ngồi xổm bên bờ lẩm bẩm.

Anh nhíu mày, cha mẹ nhà ai mà không trông cô bé, để cô bé chạy loạn, còn chạy đến nơi nguy hiểm như vậy, nếu không xác định hồ nước an toàn, anh đã sớm chạy kêu cô bé kia lui ra phía sau.

Cô bé tựa hồ không chú ý tới anh xuất hiện, nguyên bản mái tóc cột vào hai bên có một bên đã muốn tuột ra, hai má bởi vì mồ hôi mà ướt đầm.

Xem ra trước khi anh đến, cô bé đã một mình chơi đùa trước rồi, chính là không hiểu được hiện tại cô ngồi xổm trước hồ nước rốt cuộc đang đùa cái gì?

Cô còn phi thường thật sự, thật sự đến khi Quan Triển Lạc tới gần cô, còn không có phát hiện.

Quan Triển Lạc rốt cuộc nghe thấy lời thì thảo tự nói của cô .

“Hoàng tửẾch người nhanh đi ra a, làm cho ta hôn môi người một cái, ma chú của người sẽ giải trừ trở thành một hoàng tử chân chính.”

5. Chương 5

Cô vẫn lặp lại như thế.

“Phốc”

Quan Triển Lạc phải nén lắm mới không để ình phá lên cười.

Thánh thần thiên địa ơi, đã bao tuổi đấy mà còn khờ đến thế à?

Nhìn cô đại khái tầm bảy tám tuổi, từ trên xuống dưới cùng cách ăn mặc có thể thấy cô ta có một gia thế tốt.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, người có thể đi vào nhà họ Quan đêm nay thì không phải là quan to thì cũng là quý nhân, theo sự quan sát của anh, trẻ con càng có tiền càng có lợi thế trưởng thành sớm, giống như quý cô đây còn tin tưởng truyện cổ tích là có thật thì thật sự là rất hiếm thấy.

“Hoàng TửẾch ơi, mau ra đi, ta chờ người lâu lắm rồi...”

Nói xong những lời đó, giọng nữ vang lên kia đã nghẹn lại như sắp khóc.

Quan Triễn Lạc mỉm cười, hẳn cảm thấy cô nương này cực kỳ đáng yêu, nếu hẳn đã gặp được rồi, hẳn nghĩ phải có nghĩa vụ giáo dục cô bé rằng Hoàng Tử Ếch chỉ có trong truyện cổ tích mà thôi, không hề có thật.

“Này em gái ơi...”

Anh vừa mở lời đã dọa cho Lê Chi Chi đang chờ đợi ếch ở dưới hồ xuất hiện, kêu “Á...” lên, cô lão đạo, trọng tâm không vững, cánh tay liễu mạng hươ ra giữ thăng bằng, cũng may Quan Triễn Lạc có dự kiến trước, bàn tay nhanh chóng chụp lấy kéo về.

Thấy cô bé đã an toàn, hai người đồng thời thở ra một hơi.

“Hoàng tử? Anh là hoàng tử chăng?”

Lê Chi Chi nhìn thấy Quan Triễn Lạc bỗng đứng xuất hiện, tưởng rằng lời cầu nguyện của mình đã thành công, liền vui mừng hoa chân múa tay.

Bỗng... “Hey, em còn ko có hôn ếch, sao chàng biến thành hoàng tử được? ”

Quan Triễn Lạc giờ chả biết nên khóc hay nên cười nữa đây.

“Em gái ơi, anh ko phải Hoàng Tử Ếch, anh là người!”

Hắn không nhịn được nữa, liền ha hả cười vang.

Chuồn khỏi buổi tiệc đúng là quyết định đúng đắn, không nghĩ tới có ngày hẳn tìm được ở đây một tiểu nữ sinh mơ mộng như thế để trêu đùa.

“Ách.” Thanh âm non nớt lộ rõ vẻ thất vọng.

“Này em gái , sao em chạy tới bên này một mình chơi thế, không sợ ba mẹ không tìm được sao ?”

Quan Triễn Lạc thật sự không biết làm thế nào, hẳn cảm thấy được cô bé này với hẳn rất có duyên, hẳn nắm tay của cô bé dẫn đến một chiếc ghế đá.

Lê Chi Chi miết miết đôi môi, đôi mắt to tròn mở lớn, cặp lông mi dài cong cong, má phấn hồng hồng giống hệt như cặp bánh mỳ sữa mới ra lò, khiến cho người ta cảm thấy muốn yêu thương che chở.

Tiểu cô nương này đúng là tiểu mỹ nữ, là một tiểu mỹ nữ mang vẻ ngoài khờ dại nhưng lại vô cùng đáng yêu , khác xa với trong đại sảnh kia, một đám nữ sinh tuổi còn nhỏ nhưng đầy bụng tâm cơ , tiểu nữ sinh này so với bọn họ thật sự là tốt hơn nhiều lắm.

“Mẹ không có tới, là ba mang em tới, ba ba nói đến tòa thành này có thể thấy quốc vương, hoàng hậu cùng với hoàng tử nữa, nhưng em đã tìm khắp nơi cũng không thấy được họ. , bên trong thiệt nhiều thiệt nhiều người, nhưng bọn họ đều nói những chuyện mà em không hiểu, ba ba cũng chỉ cùng bằng hữu nói chuyện, quên mang em đi xem hoàng tử luôn rồi. Người ta rất muốn nhìn hoàng tử a!”

“Ách!” Quan Triễn Lạc gật đầu.

Cho nên cô mới chạy đến bên cạnh hồ nước tìm hoàng tử. Không, là ếch, cô nghĩ muốn hôn ếch, làm cho ếch biến thành chàng hoàng tử.

“Em tên gì?”

“Chi Chi.”

Lê Chi Chi quả thực thích cùng đại ca ca này nói chuyện phiếm .”Vậy đại ca ca xinh đẹp tên gì?”

“Anh là Quan Triễn Lạc, em có thể gọi anh là Quan ca ca.”

“Àn.” Lê Chi Chi nhoẻn miệng cười nói.

“Em năm nay tám tuổi, học Lớp 1 Tiểu học, Quan ca ca thì sao ?”

“Quan ca ca mười một tuổi, học lớp 4.”

Lê Chi Chi đúng là nói rất nhiều, nhưng Quan Triễn Lạc vẫn đáp lời, hẳn không ngại Lê Chi Chi nói nhiều. Quan Triễn Lạc thích nhìn Lê Chi Chi khờ dại lảng mạn như thế, cùng nàng nói chuyện hẳn không thể nhịn cười được.

Lê Chi Chi thích cùng vị Quan ca ca nói chuyện phiếm, bởi vì Quan ca ca rất kiên nhẫn a, lúc nói chuyện luôn cười đùa cùng cô, thật không giống như ba ba thúì, nhìn thấy bằng hữu một cái liền bỏ quên cô. Cái miệng nhỏ chu lại, đang nói cao hứng bỗng nhiên cô hắt xì một cái.

Quan Triễn Lạc liền cởi ngay chiếc áo tây đang mặc nhanh chóng khoác lên đôi vai nhỏ bé của cô : “Chi Chi, nơi này lạnh lắm, chúng ta vào trong phòng nói chuyện đi!” .

“Không, bên trong nhiều người lắm, hơn nữa trên người bọn họ ai cũng thối lắm.” Lê Chi Chi nhăn đôi mi đáng yêu lại tỏ vẻ không đồng tình.

Quan Triễn Lạc cười khúc khích, nếu tân khách biết được Chi Chi nói nước hoa trên người bọn họ thối, chỉ sợ họ bỏ đi mất.

“Chúng ta không đi vào chỗ đông người, Quan ca ca mang em đi vào phòng bếp, em chắc đã đói bụng rồi phải không?”

Lê Chi Chi sờ sờ cái bụng lép kẹp của mình đáp:

“Đói!..”

“Vậy thì đi thôi!”

Quan Triễn Lạc hướng cô vươn ra cánh tay,nói:

”Nào, Chúng ta đến phòng bếp ăn nhiều món ngon nha!!”

Lê Chi Chi quả thực là rất tín nhiệm vị Quan đại ca này, mặc kệ hẳn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của mình dẫn đi.

“Quan ca ca ơi, anh biết phòng bếp ở nơi nào sao ?”

Chúng ta cứ ngơ ngơ ngác ngác thế này thì sẽ lạc đường trong tòa lâu đài này mất.

“Anh đương nhiên biết, nơi này là nhà của anh a.”

“Hả? Tòa thành là nhà Quan ca ca à? Quan ca ca là hoàng tử sao?” Lê Chi Chi kinh hô hỏi.

Hai bóng người một lớn một nhỏ dần biến mất ở phía cuối đường mòn, miệng Lê Chi Chi vẫn nói không ngừng như trước.

“Quan ca ca, em ở cách vách nhà anh này, anh xem anh xem a, em chỉ cho anh xem.”

Quan Triễn Lạc đang băng băng đi về phía trước, bỗng hẵn dừng lại đối mặt với nàng Lê Chi Chi đang phi thường vui vẻ, đáp.

“Quan ca ca không phải hoàng tử rồi, bắt quá, nếu Chi Chi là hàng xóm, từ nay về sau Chi Chi sẽ thường đến tìm Quan ca ca chơi đùa nhé?”

“Vâng, em sẽ.”

Một sự gặp gỡ tình cờ, nhưng từ nay về sau họ đã gắn liền với nhau .

Quan Triễn Lạc năm đó mười lăm tuổi, hiện đang học ở trường tư nhân Hoa Khánh, hẳn ở trong trường có cái ngoại hiệu là “Vương tử” , thân là người thừa kế duy nhất của một tập đoàn lớn, không phải chỉ vì gia thế ưu việt mà cái danh “vương tử” này của hẵn được người ta đặt cho, mà là hẵn bản nhân không chỉ học giỏi nhiều mặt, mà còn là văn võ song toàn, ngọc diện lâm phong, khí chất xuất chúng. Tóm lại là, tất cả ưu điểm trên người một “Vương tử” cơ hồ đều tích lũy ở hẵn.

Trung học Hoa Khánh là một trường học quý tộc lừng lẫy ở Đài Bắc, bao hàm cả tiểu học, trung học lẫn trung học phổ thông, học trò trong đó, đại đa số chính là con của nhiều nhân vật nổi tiếng ở chính thương giới. Quan Triễn Lạc ở trường Trung học Hoa Khánh này là một ngôi sao thần tượng trong lòng mỗi người

ở đây, bất luận là các học muội Tiểu học hay là các đàn chị Trung học, thậm chí đến cô giáo dạy học, số lượng ngưỡng mộ hẳn đúng là nhiều đến vô số kể.

Nhưng hẳn cư xử với phần đông nữ sinh luôn là một thái độ bình thản, có lẽ có nghĩa, không dễ cho đối phương có quá nhiều hi vọng, chỉ có một nữ sinh trong cảm nhận của hẳn, nàng luôn có một địa vị không ai có thể sánh bằng.

Hắn đem nàng bảo hộ rất tốt, cẩn thận che chở cô, không bao giờ làm cho cô trở thành người bị mọi người công kích.

Buổi trưa cuối tuần, Quan Triễn Lạc trở lại phòng ngủ sau khi đã luyện xong violon, đang tọa lạc trên cái giường lớn màu lam của hẳn là một tòa chăn nhỏ, một tiểu tinh linh không hề nghe lời nhưng vô cùng đáng yêu đang quấn chặt cái chăn của hẳn.

Hắn nhẹ nhàng tới cửa, cầm lên bộ đàm, nhẹ phân phó nhà bếp chuẩn bị bánh ngọt cùng bình hồng trà đưa lên.

Lê Chi Chi nằm im trên cái giường lớn của Quan Triễn Lạc, cô tuy có nghe thấy tiếng Quan Triễn Lạc mở cửa đi vào cũng nghe thấy hẳn dặn phòng bếp đưa tới trà buổi chiều, cô tuy không ngủ, nhưng thân thể đúng là rất mệt mỏi, không hề muốn động dậy một chút nào.

Dù sao phòng của Quan Triễn Lạc cũng giống như phòng của cô rồi, khi tám tuổi cô nhận thức hẳn thì chỉ cần tan học hoặc có ngày nghỉ cô đều chạy tới “Tòa thành” này để “Chiếm lấy” vương tử.

Ba mẹ bận bịu công việc cùng quan hệ bạn bè, ca ca cô là Lê Cư Trạch cũng xuất ngoại làm du học sinh mất rồi, cô một người ở nhà quả thật là nhàm chán lắm.

Quan ca ca cũng giống cô, cũng ở nhà một mình như thế, nhưng Quan ca ca không giống cô ở cái tính lười nhác, trừ thời gian hẳn đi học, sau giờ học hẳn còn có một đồng lớn chương trình học thêm.

So với Quan ca ca, cô thật là người vô cùng rảnh rỗi.

Cô năm nay mười hai tuổi, với cá tính mơ mơ mộng mộng, chỉ cần nàng được ăn được ngủ, có quan ca ca làm bạn thì nàng đã rất vui vẻ rồi.

Cô chính là có cuộc sống vô lo vô nghĩ như thế nên mới sinh ra những biến cố sau này.

Nằm quay lưng về phía Quan Triễn Lạc, cô bỗng cảm giác giường bỗng trũng xuống, Quan Triễn Lạc ngồi cạnh cô, bàn tay to ôn nhu xoa xoa đầu của cô.

“Chi Chi rời giường nhanh nào, hôm nay nhà bếp có chuẩn bị món mà em thích ăn đấy!”

Lê Chi Chi trở người lại, đôi mắt to tròn như biết cười bây giờ bỗng nhiên nhuộm đầy buồn phiền.

Quan Triễn Lạc quan tâm hỏi: “Em cảm thấy không thoải mái à?”

Lê Chi Chi từ trước đến nay vẫn vui vẻ, lãng mạn và khờ dại như thế, đáng vẻ nằm trên giường mà mặt mày nhăn nhó thật đúng là hiếm thấy, lấy bánh ngọt ra hấp dẫn cô, cũng không khiến nàng vui lên được.

Lê Chi Chi vuốt cằm, đáp: “Làm phụ nữ phiền toái thật.” Cô thì thào.

“Làm sao thế?”

“Thường bà bà ở nhà nói đây là quá trình nào mà cô gái nào cũng phải trải qua, bụng đau kinh khủng, thân thể không thoải mái tí nào, em thật không muốn làm con gái, đúng là vất vả quá đi!”

Lê Chi Chi dẩu miệng đáp.

Quan Triễn Lạc là nam nhân thông minh, hẳn lập tức hiểu ngay ra ý của Lê Chi Chi, hẳn nhẹ nhàng vuốt đôi má phấn của cô, im lặng trấn an.

Sau đó, hẳn đứng dậy đi đến nơi gác bộ đàm, nhanh chóng phân phó nhà bếp đem hồng trà lạnh đổi thành canh đậu đỏ nóng, sau đó đem vài thanh chocolate Pháp cho cô. Lê Chi Chi nghe chocolate có thể ăn được, lập tức bỏ dậy ngay.

Quan Triễn Lạc nhìn nàng cười: “Không đau nữa rồi?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn đau khổ nhăn lên, hai tay cô ép vào bụng, đáp:

”Vẫn còn rất đau a...”

Hắn lại gần cô, khuôn mặt luôn luôn cười đùa của cô giờ đã biến mất, hắn cảm thấy thật đau lòng .

Khó trách người ta nói ai muốn lớn lên đều phải trả giá rất nhiều.

“Quan ca ca ơi, quần gia bà bà nói về sau mỗi tháng đều phải chảy máu một lần, vậy thì không phải từ nay về sau tháng nào em cũng không hề thoải sao?”

Quan Triễn Lạc đối với trạng thái sinh lý của nữ tính vốn không hiểu biết nhiều lắm, nhưng ngay ngày mai hắn sẽ mua những quyển sách về phương diện này về ngâm cứu, hắn không đành lòng thấy Chi Chi của hắn mỗi tháng đều phải chịu đau một lần.

“Đương nhiên sẽ không rồi, anh đã nghe nhà anh nói qua rồi, chỉ cần đem thân thể điều dưỡng cho tốt, về sau sẽ không đau nữa, về phần điều dưỡng ra sao, em không cần lo lắng đâu, giao cho Quan ca ca hết đi. Okie, bây giờ thì xuống giường nào, đem canh đậu đỏ cùng với mấy thanh chocolate này ăn hết, đau đớn sẽ từ từ giảm bớt thôi!”

“Okie, cảm ơn Quan ca ca!”

Cô chỉ biết rằng, mặc kệ là vấn đề khó khăn gì, chỉ cần giao cho Quan ca ca của mình là đều có thể được giải quyết. Quan ca ca ở trong cảm nhận của cô chính là nhân vật lợi hại siêu cấp vô địch toàn vũ trụ, ngay cả bọn nữ đồng học của cô mỗi khi tan học đều đem ảnh của hắn ra nhìn ngắm xuýt xoa kia mà!

Bất quá, Quan ca ca có nói với cô rồi, trong trường học, không nên đưa quan hệ của hai người bọn họ nói ra, ngay cả chuyện nàng có thể tự do ra vào nhà họ Quan, ngay cả đến cha mẹ của cô cũng không biết.

Quan ca ca dặn dò cô cái gì thì cô liền làm ngay cái đó, Quan ca ca kêu cô uống canh đậu đỏ, ăn chocolate, cô liền uống canh ăn chocolate. Ha hả, bất quá chuyện ăn chocolate thì không cần Quan ca ca phân phó rồi, bởi vì cô cũng rất thích ăn.

Lúc này người hầu đã đưa tới trà chiều, Lê Chi Chi vui vẻ dùng, Quan Triễn Lạc ngắm nhìn bộ dáng vui sướng của cô trong lòng cũng không khỏi nhộn nhạo, hắn thấy cô tiểu công chúa khờ dại này rất cục cũng trở thành một tiểu nữ nhân xinh xắn, xem đôi má phấn như ngọc trai kia kìa, có thể tưởng tượng được sau khi cô lớn khẳng định sẽ có một đống ruồi bọ bu quanh cô, đến lúc đó thì hắn

“Quan ca ca, anh suy nghĩ cái gì thế? Như thế nào không ăn đi?”

“Quan ca ca đang suy nghĩ như thế nào để đuổi đám ruồi bọ đi.”

“Hả?”

Lê Chi Chi đang ăn bánh ngọt ngon lành, nghe như thế khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi lộ vẻ hoang mang, dáo dác nhìn trước ngó sau, căn phòng của Quan ca ca đúng là rất sạch sẽ, hoàn toàn không hề có con ruồi muỗi nào a.

Quan Triễn Lạc thấy Chi Chi đang nghi nghi hồ hồ, cười cười đáp:

“Anh không phải nói hiện tại.”

Cái vấn đề này để vài năm nữa rồi tính. Đến lúc đó, hắn sẽ đem Chi Chi ôm vào lòng, không cho bất cứ tên con trai nào tiếp cận cô

6. Chương 6

Năm Lê Chi Chi mười bảy tuổi, trường trung học tư nhân Hoa Khánh năm hai.(ở đây nói là bộ 2 năm cấp á...ta cũng chả chắc chắn lắm ==)

Năm này không có mấy vui vẻ, nguyên nhân là ở Quan ca ca tốt nghiệp đọc đại học, dĩ vãng mặc dù đang ở trường học hai người quan hệ không công khai, vẫn có lén gặp mặt.

Hơn nữa tiếp qua một năm cô sẽ liên khảo, dưới yêu cầu của cha mẹ, từng tuần phải tham gia khóa học tư nhân, cô không thể không thừa nhận áp lực lên chương trình học lên cấp của Đài Loan, chính là nàng không nghĩ rời đi Quan ca ca. Nếu Quan ca ca có thể thi lên Đại học Đài Loan, cô đương nhiên cũng có thể.

Chính là Quan ca ca thi đỗ chính là đại học T, mà xem thành tích của cô thấp như vậy muốn thi vào trường đó thì rất là khó khăn.

Cô từng cùng Quan ca ca oán giận qua, vì cái gì hấn lại học giỏi như vậy, hại cô vĩnh viễn đều đuổi không kịp cước bộ của hấn.

Quan ca ca chính là cười cười cùng cô nói: “Chúng ta không cần thêm loại quan hệ học trưởng học muội này.”

Đây là có ý tứ gì? Lê Chi Chi rất bất mãn phiến miệng, thấy rằng trình độ của hấn căn bản nghe không hiểu, hơn nữa Quan ca ca lên đại học về sau giống như càng bận, hấn trừ bỏ việc học bên ngoài, hình như còn phải đến công ty hải vận của ba hấn thực tập.

Dù sao từ khi Quan ca ca lên đại học, thời gian gặp mặt của bọn họ ngày càng ít.

Nghĩ đến điều này, Lê Chi Chi tâm trạng lại càng xuống thấp.

Tuy rằng Quan ca ca có phân phó người gác cổng cùng quản gia, cô có thể tự do ra vào Quan trạch để vào phòng hấn, chính là cho dù cô một tuần có đến hai ba lần thì cơ hội có thể gặp được Quan ca ca ở nhà là rất chi là ít.

Hôm nay cũng là giống nhau, ăn xong bữa tối, học xong khóa học ở nhà, cô thật vất vả lừa gạt bà quản gia chuồn ra ngoài, ở phòng ngủ Quan ca ca đợi gần một giờ, mãi cho đến gần mười một giờ tối, cô không thể không rời đi.

Tốt,vậy thôi!

Rũ vai, cùng bác gác cổng nói tạm biệt, cô đi ra từ phòng cảnh vệ để ra về.

Mới hướng nhà mình phương hướng đi không được vài bước, thì thấy có đèn xe phóng lại đây, cô đi sát lên lề đường để xe đi qua. Nhưng không có, xe dừng ngay sau lưng cô. Lê Chi Chi tò mò ngoái đầu nhìn lại, một chiếc xe màu trắng có rèm che liền đứng ở trước cửa Quan trạch.

Cửa xe mở ra, theo ghế lái đi ra chính là một cô gái yếu điệu mặc váy siêu ngắn, mà theo mặt khác một bên xuống xe chính là. Quan ca ca! Cứ việc đèn không sáng rõ, nhưng cô liếc mắt một cái liền nhìn ra.

Lê Chi Chi theo bản năng đem chính mình giấu ở trong bóng đêm. Cô xem thấy bọn họ đứng lặng ở trước bãi cỏ, tựa như đang thảo luận chút chuyện gì, cô gái mặc váy ngắn đầu tiên là bàn tay khê khoát lên cánh tay của Quan ca ca, sau đó lại có ý vô tình đem thân mình chậm rãi dựa vào.

Lê Chi Chi nắm chặt nắm tay, ngược mắt nhìn chằm chằm một màn trước mắt thấy rất không thoải mái, rất khó chịu.

Cô không rõ chính mình đang không thoải mái cái gì, nhưng cô cảm thấy thật chán ghét người con gái khác tới gần Quan ca ca, hơn nữa Quan ca ca thế nhưng còn cười rất vui vẻ.

Cảm thấy một cổ rối rắm nổi lên.

Cô có một cổ xúc động, nghĩ muốn trên đường kéo ra hai người đang thân mật. Cô phi thường phi thường tức giận, giận Quan ca ca thế nhưng đem cô để tại trong nhà cùng người con gái khác đi ra ngoài!

Cô thật sự rất tức giận.

Lê Chi Chi không nghĩ lại nhìn bọn họ hai người khanh khanh ta ta, cô quay trở lại, hai tay vẫn nắm chặt thành nắm đấm, thân hình cứng ngắc bước về nhà.

Nửa đêm mười hai giờ hơn.

Lê Chi Chi nằm ở trên giường lăn qua lộn lại, cô không ngủ được.

Một lòng thở phì phì, chỉ cần nhớ tới buổi tối chứng kiến, thấy hình ảnh đó, lòng của cô sẽ rất khó chịu, phi thường không thoải mái.

Mặc kệ, Lê Chi Chi theo trên giường ngồi dậy, cô trở mình xuống giường đổi áo ngủ, sau đó rón ra rón rén đi xuống lầu, bà quản gia cùng người hầu đều đã đi vào giấc ngủ, ba mẹ ngày hôm qua đang đến Thailand bàn chuyện làm ăn.

Cô đương nhiên không có khả năng trực tiếp theo cửa chính đi ra ngoài, cảnh vệ phụ trách trông cửa tuy rằng không dám hỏi đông hỏi tây, bất quá nhất định sẽ nhanh chóng bấm báo bà quản gia.

Lê Chi Chi trộm từ cửa sau chuồn ra, sau đó trèo lên tường vây liền với Quan trạch, trèo tường mà vào.

Phải mất một phen công phu, thật vất vả trèo tường thành công, nhưng vấn đề không chỉ đến đây.

Cô đứng lặng ở trên sân lớn của Quan trạch, không biết nên như thế nào cho phải, cô nhìn lên phòng ngủ Quan Triễn Lạc, thấy hắt trong phòng còn có ngọn đèn, hiển nhiên Quan ca ca còn chưa ngủ, cô lục tìm hòn đá nhỏ, học tiểu thuyết và truyện tranh, đem hòn đá nhỏ ném vào phòng hắt.

Thật là có đủ ngu xuẩn, cô đã muốn đem những hòn đá nhỏ xung quanh đều lục tìm hết, ném mãi mà không chính xác.

Lê Chi Chi thật uể oải.

Cô thấy tám phần thì có bảy phần điên, cũng không hiểu được chính mình ở chấp nhất chút cái gì, Quan ca ca đều đã hai mươi tuổi, nếu có bạn gái cũng là bình thường, huống hồ Quan ca ca cũng không phải thuốc sở hữu của cô, cô dựa vào cái gì tức giận? Dựa vào cái gì nửa đêm không ngủ được? trèo tường vào tìm hắt chỉ vì khởi binh vãn tội.

Ai! Lê Chi Chi lần cuối cùng vô lực ngửa đầu nhìn cửa sổ phòng Quan Triễn Lạc, vẫn là buông tha cho đi, cô tính toán kết thúc công việc về nhà, bỗng dưng lúc này Quan Triễn Lạc lại đẩy ra cửa sổ ra bên ngoài nhìn xuống.

Hắt đầu tiên là không thể tin nheo lại mắt, ở xác nhận không có lầm sau, kinh ngạc mở miệng: “Chi Chi! Nửa đêm người ở trong này làm cái gì?”

Lê Chi Chi ngậm miệng không nói gì, khó mà nói cô là mộng du đến tận đây đi.

Chắc hẳn phải vậy, Lê Chi Chi lập tức bị Quan Triễn Lạc mang lên tầng.

Quan Triễn Lạc xem cô một thân chật vật, áo sơ mi trắng cùng quần bò có mấy chỗ bẩn, lộ ra tới cánh tay có chút bộ phận trắng da, không chỉ có như thế, cái trán của cô phủ một tầng mồ hôi, lưng cũng bị mồ hôi làm ướt.

So sánh với, Quan Triễn Lạc chuẩn bị đi vào giấc ngủ một thân quần áo ngủ màu trắng có vẻ thần thanh khí爽.

“Đừng nói với anh là em trèo tường vào!”

Quan Triễn Lạc kỳ thật là có chút tức giận, giận cô không yêu quý chính mình, nếu vạn nhất không cẩn thận, ngã hồng cả bộ mặt trắng nõn đáng yêu này. Hắt không thể tưởng tượng ra hình ảnh đó.

“” Bị Quan Triễn Lạc hỏi một câu, Lê Chi Chi chỉ có thể không nói gì mà chống đỡ.

Nhưng hắt lại không thể giận cô lâu lắm, ai kêu hắt yêu cô đến trong xương?

Vào phòng thay quần áo lấy ra một cái áo sơ mi, thừa dịp cô thay quần áo, hắt xuống lầu lấy hòm cấp cứu.

“Có chuyện mà vội vã tìm ta không thể, gọi điện thoại nói cũng được rồi, vì cái gì lại phải nửa đêm trèo tường qua đây?” Một bên giúp Lê Chi Chi bôi thuốc, Quan Triển Lạc không thể tránh khỏi nhắc đi nhắc lại một phen.

“Chắc là lại học theo tiểu thuyết tình yêu hoặc truyện tranh, học diễn viên nửa đêm trèo tường, cũng chỉ vì hoàn thành một phen lãng mạn?”

Đây là rất có thể, Lê Chi Chi tuy rằng đã muốn không hề là cô nhóc tám tuổi ngày xưa tìm kiếm hoàng tử ếch, nhưng là khi cô mười bảy tuổi thích xem tiểu thuyết tình yêu cùng truyện tranh, tính cách vẫn là mơ mộng như trước.

“Người ta mới không có.” Lê Chi Chi biết miệng, cảm thấy được thực ủy khuất.

“Thế vì cái gì nửa đêm trèo tường vào đây, còn lấy hòn đá nhỏ ném cửa sổ?” Vô lực thở dài.

Đây rõ ràng là tình huống trong tiểu thuyết lãng mạn, chẳng qua bình thường đều là nam nhân vật với nữ nhân vật làm mới đúng, cô thì lại làm ngược lại.

“Bởi vì em có chuyện muốn nói với anh.”

“Em có thể dùng điện thoại gọi a.”

Đây là phương tiện trực tiếp nhất, là phương pháp tốt nhất.

Đúng, cô có thể gọi điện thoại, nhưng cô tức đến cái đó cũng không nghĩ tới, huống hồ cô muốn đối mặt chất vấn hần, không nghĩ qua điện thoại nói chuyện.

”Em không nghĩ gọi điện thoại!”

Quan Triển Lạc càng thêm nghi hoặc.”Em muốn nói cái gì?”

” Em. Em.” Lê Chi Chi cảm thấy rất khó nói, tại sao vừa mới còn lòng đầy cảm phẫn, hiện tại đối mặt hần lại ấp úng.

Quan Triển Lạc ôn nhu nhìn Lê Chi Chi.

Nhưng hần càng ôn nhu cô lại càng chột dạ, thậm chí không dám nhìn thẳng hần.

“Kỳ thật cũng không có gì.”

Lê Chi Chi, người là gà mắc tóc a ? (TTB: thật ra nói là ” tục tử “,tớ cũng không biết diễn đạt như thế nào ?><), ỡ=” nhà=“ tức=“ giận=“ đến=“ mức=“ lật=“ bàn,=“ khi=“ đối=“ mặt=“ với=“ hần=“ lại=“ nói=“ không=“ ra=“>

Quan Triển Lạc phi thường xác định Lê Chi Chi có việc muốn nói với hần, hần không thích loại cảm giác này, bọn họ trong lúc đó nên không có bí mật.

“Chi Chi.” Âm điệu mặc dù ôn nhu lại bí mật mang theo một tia không cho nàng phản kháng.

Lê Chi Chi chịu được nhất là khi hần nói chuyện cùng mình bằng ngữ điệu này, giống như cô là đứa trẻ hư nhất thế giới, trẻ con không ngoan sẽ không có kẹp ăn, về sau sẽ không ai thương.

“Từ khi anh lên đại học xong thời gian ở cùng em ngày càng ít. Hóa ra là anh lại đi hẹn hò cùng cô gái mặc váy trắng kia, em thật không hiểu được? Hóa ra anh thích nữ sinh mặc váy ngắn, em thấy rất tức giận, thấy trong lòng rất lạ. Không thích, không, là phi thường chán ghét, nhìn thấy tay của cô ta đặt ở trên người của anh, em ước gì.” Lê Chi Chi vội vàng cầm mồm, đối với ý tưởng đã man ở trong đầu cảm thấy xấu hổ.

Quan Triển Lạc có chút khó thể đem lời nói của Lê Chi Chi tổ hợp lại với nhau, bằng chỉ số thông minh siêu cao của hần cũng không có biện pháp, hơn nữa khi Chi Chi đang lâm vào trạng thái nói năng lộn xộn.

“Chi Chi, chậm rãi nói.”

Bảo cô nói lại một lượt chỉ sợ kết cục vẫn là giống nhau, thở dài,đổi phương pháp tốt lắm.”Anh hỏi em đáp, OK ? “

Lê Chi Chi gật gật đầu, đồng ý.

“Em nói anh cùng nữ sinh mặc váy ngắn hẹn hò, tin tức này từ đâu mà đến?”

“Em tận mắt nhìn thấy.”

Hắn nhíu mày.

“Ở đâu?” Hắn rõ ràng không có.

“Ngay tại cửa nhà của anh, cô ta lái xe đưa anh trở về, mặc một kiểu váy trắng rất gợi cảm nha.”

“Đêm nay anh cùng bạn học cùng tổ ở đại học thảo luận và liên hoan, sau khi kết thúc xe của anh không nổ máy được, bạn học liền bảo đưa anh trở về, nhưng là nói cô ấy có mặc một kiểu váy ngắn rất là mê người thì nói thật anh cũng không có chú ý tới. “

Lê Chi Chi mang vẻ mặt hoài nghi.

“Nữ sinh kia gần như còn đem cả người dán vào ngực của anh, anh còn không biết? Còn có, bạn học của anh chỉ có cô ta có xe sao? Vì cái gì cô ta lại đưa anh trở về? Bạn học là nam khác cũng có thể đưa anh về a?” Lê Chi Chi rõ ràng là đang bới lông tìm vết.

“Đúng là người có xe thì cũng không chỉ có mình cô ấy, nhưng là nhà cô ấy là tiện đường nhất, ta đành phải đi xe của cô ấy trở về.” Đối với chất vấn của Lê Chi Chi, Quan Triển Lạc cũng không tức giận, hắn cảm thấy được lúc này bộ dáng của cô cực kỳ giống một nàng dâu nhỏ mới cưới đang ghen, phi thường đáng yêu!

Xem ra nhiều năm chờ đợi của hắn rốt cục phải nở hoa kết quả.

“Anh có thể cự tuyệt a.” Cô vẫn cố chấp chất vấn.

“Em nói cái gì anh không nghe rõ?”

“Em nói anh có thể cự tuyệt a.” Cô không thích hắn đi cùng xe nữ sinh khác.

“Chi Chi yêu dấu, em nên cho anh một cái lý do cự tuyệt a?”

“Em sẽ tức giận đó có tính là lý do hay không?” Cô nghĩ không ra được cái lý do nào khác, dù sao đêm nay cô chính là rất rất tức giận, khó chịu đến không ngủ được, tức đến mức trào tường vào đây khởi binh vấn tội.

“Em vì cái gì lại tức giận a?” Quan Triển Lạc đang giúp Lê Chi Chi minh bạch suy nghĩ của mình.

“Em, em không biết. Em chính là rất tức giận thôi!” Lê Chi Chi cố gắng nhấn mạnh hai chữ ‘tức giận’.

Quan Triển Lạc cười trộm, Chi Chi của hắn a, thật sự là đáng yêu đến làm cho hắn nghĩ muốn lập tức đem cô ôm vào trong lòng,ngực.

“Tức giận đến nửa đêm ngủ không được?”

“Vâng.”

“Tức giận đến nửa đêm trào tường đến nhà anh, lấy đá ném cửa sổ?”

“Vâng.”

“Chỉ cần tưởng tượng đến hình ảnh kia, liền giận đến nghĩ muốn chém luôn bàn tay đã chạm vào ta của cô gái kia?” (TTB: ặc, bà chị này ghen ác ghê.)

“Đúng.”

“Chi Chi yêu dấu, em như vậy rõ ràng là đang ghen.” Hắn liền ra luôn toa chuẩn đoán bệnh.

“Đang,..... ghen?” Lê Chi Chi nói lắp.”Anh nói là. em đang ghen, ghen vì anh sao?”

Một cô gái không biết được tư vị của tình yêu, lần đầu tiên trong đời, phát giận lớn như vậy, không để ý hậu quả trào tường ném đá; hết thấy đơn giản là vì cô đang ghen!

Nói cách khác, cô thích Quan ca ca của mình, đối với hấn sinh ra thói quen giữ lấy, hy vọng hấn với tất cả các cô gái khác bảo trì khoảng cách.

Lê Chi Chi bộ dáng có điểm ngu ngốc trềnh lớn mắt, không dám tin.

“Không.” Cô nghĩ muốn phủ quyết, đối với chính mình và đối với hấn, nhưng cô phủ quyết không được.

Cô thích Quan ca ca của mình?

7. Chương 7

Cùng một lúc tình yêu và sinh lí đều tới, Lê Chi Chi giờ hiển hiện rõ bản chất kiêu mị của con gái, vừa lên đại học liền rước lấy không ít học trưởng chú ý, mỗi người xoa tay muốn theo đuổi vị nữ sinh này, một học muội phi thường thu hút này.

Lê Chi Chi cũng không hề để ý cho lắm, nghĩ đến học trưởng chính là thể hiện nhiệt tình của bọn họ.

Quan Triển Lạc ngay từ đầu cũng không có chú ý, hấn muốn cho cô có nhiều thể nghiệm cuộc sống sinh viên, hấn sẽ không can thiệp nhiều. Chính là cùng nói chuyện với Chi Chi, hấn cảm thấy được không thích hợp.

Không hiểu tại sao khi hai người ở cùng một chỗ, Chi Chi vẫn là không ngừng nhận điện thoại, hơn nữa điện tới đều là nam sinh chiếm đa số, nội dung đều là mời cô đi ra ngoài ăn cơm, xem phim hay đi dạo phố linh tinh.

Hấn không phải hoài nghi Chi Chi muốn bắt cá hai tay (TTB: sorry, dùng bắt cá 2 tay hơi nặng nhưng mà vốn từ mình hơi ít ỏi cũng chưa nghĩ ra từ gì???+.+), trên cơ bản hấn đối tình yêu của hai người phi thường có tự tin, huống hồ nếu Chi Chi nếu nghĩ muốn làm vậy, cũng sẽ không quang minh chính đại trước mặt hấn tiếp điện thoại của nam sinh khác.

Lấy hiểu biết của hấn, có khả năng nhất chính là — Chi Chi hoàn toàn không biết mấy nam sinh này có tình ý với mình.

”Em cự tuyệt lời mời của học trưởng, như vậy có được không?” Quan Triển Lạc thử nói.

”Hấn là không có vấn đề gì, học trưởng hấn lại không chỉ mời một mình em, hơn nữa lâu lắm mới có được ngày nghỉ em chỉ nghĩ muốn cùng một chỗ với anh thôi.” Lê Chi Chi không hề suy nghĩ nói.

”Ồ trường học các người các học trưởng thật đúng là nhiệt tình!”

Nhóm học trưởng này hấn là chưa dám quang minh chính đại theo đuổi, cho nên lấy một đồng lý do này nọ làm cớ.

”Đúng là ta cũng cảm thấy kì quái, nếu là ngành học cùng khoa học còn chưa tính, vì cái gì các khoa khác cũng phải tìm chúng ta liên lạc cảm tình nhỉ?” Lê Chi Chi lộ vẻ mặt không hiểu.

Quan Triển Lạc nhu nhu huyết Thái Dương, Lê Chi Chi từ nhỏ ở một gia đình tốt lớn lên, được cha mẹ che chở, từ lúc tám tuổi gặp nhau về sau, cuộc sống lại có hấn chăm sóc.

Hấn là phi thường yêu thương Lê Chi Chi, không đành lòng làm cho cô bị thế giới bên ngoài thương tổn một丁 điểm, nhưng đông thời trong vòng bảo hộ của hấn cũng có nghĩa là cô mất cơ hội tiếp xúc cùng thế giới bên ngoài.

Cô giống như là bông hoa hồng thủy tinh mà hấn nuôi dưỡng, hơn nữa ở cá tính khờ dại lẳng mạn làm thành phần chiếm đa số của cô, ở trong đáy mắt của cô, người chung quanh đều cùng cô giống nhau là đơn thuần không có tâm cơ.

Quan Triển Lạc không khỏi suy tư, như vậy đối với tương lai của Chi Chi là tốt hay là xấu?

Nếu có thể, hẳn nguyện ý để Chi Chi cả đời ở trong vòng tay bảo vệ của hẳn, chính là như vậy chỉ sợ cô lại không thể thừa nhận bất cứ đả kích cùng thương tổn nào.

Quan Triễn Lạc lâm vào trầm tư.

Vốn hẳn tính toán học xong đại học rồi xuất ngoại du học, nguyên bản hẳn tính toán mang Chi Chi ra nước ngoài học cùng, việc này hẳn chỉ đang tính toán trong lòng còn chưa đề cập qua. . . . Chính là hiện tại hẳn chần chờ.

Hẳn làm như vậy thật sự đối Chi Chi là tốt sao?

Theo thời gian tới ngày phải đi, Quan Triễn Lạc cũng sắp hoàn thành chương trình đại học, trước mắt việc đi ra nước ngoài học là ở thể bất buộc.

Kỳ thật hẳn từ lúc trung học tốt nghiệp xong nên xuất ngoại, nhưng lúc ấy bởi vì Chi Chi, hẳn nên hoãn lại kế hoạch này.

Hẳn vẫn không dám cùng Chi Chi nói rõ, thẳng đến giấy gọi nhập học gửi đến, trong vòng nửa tháng hẳn phải thu dọn hành lý và thủ tục hoàn chỉnh.

Mà hẳn lúc này lại làm quyết định, chỉ sợ quyết định này Chi Chi khó có thể chấp nhận.

Nội tâm hẳn phi thường dày vò , mấy lần nghĩ muốn mở miệng, nói đến miệng rồi không thể nói ra.

Theo thời gian một ngày một ngày tới gần, Quan Triễn Lạc thường thường lâm vào nỗi khổ tâm —

”Quan ca ca, nguyên lai anh ở nhà! Em gọi thật nhiều cuộc gọi mà anh cũng không tiếp, phát sinh chuyện gì sao?”

Lê Chi Chi phút chốc xông vào thư phòng của Quan ca ca, kích động hỏi.

Quan Triễn Lạc hoảng sợ, vội vàng đứng lên, cố ý không muốn bị nhìn thấy đồng tư liệu trên bàn.

”Di động. Ác, em là nói di động sao? Anh.” Quan Triễn Lạc khẩn trương sờ sờ túi tiền chính là không dám ngoái đầu nhìn lại, “Anh không nhớ là để nó ở đâu nữa, có thể ở phòng ngủ đi.”

Đối mặt khuôn mặt tươi cười của Lê Chi Chi, Quan Triễn Lạc quả thực dọa ra một thân mồ hôi lạnh.”Em tìm anh có chuyện gì sao?”

Lê Chi Chi quay đầu đi, “Quan ca ca, hôm nay anh hơi là lạ a?”

”Anh, anh nào có?”

Lê Chi Chi trái phải nhìn hẳn một cái, “Nhất định có, trong thời tiết thế này mà anh ở trong phòng bật điều hòa thế nhưng còn ra mồ hôi?”

Lê Chi Chi vươn tay giúp hẳn lau đi mồ hôi. Quan Triễn Lạc không dám động, khóe miệng có chút cứng ngắc.

”Chi Chi, hôm nay phòng bếp có chuẩn bị món nước ô mai hoa quế mà em thích nhất, chúng ta đi xuống lầu đi.” Dù sao trước đem Chi Chi dẫn dắt rời đi thư phòng là quan trọng nhất.

”Có hoa quế nước ô mai a? yeehh...!” Lê Chi Chi vui vẻ xoay người phải xuống lầu, Quan Triễn Lạc thở dài nhẹ nhõm một hơi cũng đứng ở phía sau cô, nhưng Chi Chi lại phút chốc dừng lại bước chân.

Nàng đối Quan Triễn Lạc ngược ngừng phun thè lưỡi: “Em thiếu chút nữa đã quên, em tới tìm anh là muốn nhờ anh tra chút tư liệu, máy tính của em là lạ, vẫn không thể login được.”

Dứt lời, Lê Chi Chi thẳng đi hướng đến máy tính của Quan Triễn Lạc.

Quan Triễn Lạc nghĩ muốn ngăn cản đã muốn không kịp, Lê Chi Chi đi đến trước bàn học, liếc mắt đầu tiên liền nhìn thấy trên bàn bày đầy tư liệu.

Cô ngồi xuống, định nghĩ xếp tư liệu sang một bên, lại bị mặt trên dày đặc chữ tiếng anh hấp dẫn, cô cầm lấy đọc thử, đó là 1 bản giấy mời nhập học cùng tư liệu nhập học của một trường đại học bên Mỹ.

Lê Chi Chi vội vàng đích lật trang, càng xem sắc mặt càng không tốt.

"Chi Chi." Quan Triễn Lạc về phía trước nghĩ muốn ôm vai cô, lại bị Lê Chi Chi một tay đẩy ra.

Cô buông tư liệu trong tay, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, cô không thể tin được, có lẽ này chính là cái vui đùa.

"Anh phải xuất ngoại du học?" Thanh âm của cô đều đang run đầu.

Quan Triễn Lạc gật gật đầu, thần sắc cũng đi theo ngưng trọng đứng lên.

"Chuyện này khi nào thì quyết định?"

"Sau khi tốt nghiệp trung học anh đã quyết định ra nước ngoài học, nhưng lúc ấy vì em nên anh lựa chọn trước tiên ở Đài Loan đọc xong đại học." Mà hiện tại cũng cũng phải học tiếp lên thạc sĩ, xuất ngoại du học là điều phải làm. "

Lê Chi Chi choáng váng đầu nhắm mắt."Khi nào thì xuất phát?"

Quan ca ca có chuyện gì cũng cùng cô nói, nhưng chuyện này lại giấu cô lại là vì chuyện gì?

". Tuần sau."

Lê Chi Chi giật mình. "tuần sau?"

"Ừ." Quan Triễn Lạc thậm chí không dám nhìn thẳng vào mắt Lê Chi Chi, sợ nhìn đến thương tâm trong mắt cô.

"Anh như thế nào cũng chưa nói với em?"

Chẳng lẽ hần tính toán cứ như vậy không nói một tiếng rồi đi.

Quan Triễn Lạc không có trả lời, vấn đề này hần lựa chọn trầm mặc.

Lê Chi Chi không tin Quan ca ca sẽ bỏ mặc cô mà đi, hần nhất định có an bài khác.

Cô ra vẻ thoải mái nói: "Không sao, em hiện tại trở về nhà đi nói với ba mẹ, không học đại học ở đài loan nữa mà muốn đi mỹ học đại học, chắc chắn bố mẹ sẽ rất vui mừng đồng ý."

Cô cười chính mình ngốc, Quan ca ca đi Mỹ, cô cũng có thể đi theo a, cô mới không cần cùng quan ca ca chia lìa.

"Không." Quan Triễn Lạc kiên quyết đích lắc đầu, "Chi Chi, em không thể theo anh đến mỹ."

"Vì cái gì?"

"Ở trong dự kiến tương lai của anh cũng không bao gồm em."

Nói cách khác, hần tính toán một mình một người đi mỹ du học, để cô ở lại Đài Loan thể nghiệm việc chia lìa thống khổ cùng thương tâm.

"Anh đây là ý gì?" Nước mắt đã đầy mi, Lê Chi Chi thật sự không hiểu, và ngày trước đó họ vẫn tình cảm với nhau, như thế nào nháy mắt hần lại phải rời khỏi, hần tâm bỏ lại cô một mình.

"Chi Chi, chúng ta phải tách ra!"

"Em không cần!" Lê Chi Chi lắc đầu như trống bỏi.

Đầu của cô, lòng của cô, sau khi nghe lời nói của hần, hoàn toàn cự tuyệt tiếp nhận.

Hần nghĩ muốn tới gần cô lại bị cô đẩy ra.

Cô hai tay gắt gao hoàn chính mình, nàng cảm thấy rất lạnh."Em thật sự không hiểu anh đang nói cái gì, em không hiểu. Không hiểu, không hiểu, không hiểu. . . ."

Cô liên tiếp nói nhiều câu không hiểu.

"Chi Chi người hãy nghe anh nói. . . ."

"Em không thích nghe, không thích nghe!"

"Chi Chi. . . .". Hấn gần như cầu xin.

"Trừ phi anh đáp ứng làm cho em cùng đi người ra nước ngoài học." Lê Chi Chi bốc đồng nói.

Quan Triễn Lạc nghe xong lại trầm mặc.

Sự trầm mặc của hấn đối Lê Chi Chi mà nói là tuyệt vọng.

"Anh như thế nào có thể bỏ lại em, bỏ lại tình yêu của chúng ta lúc này, sao anh lại có thể nhẫn tâm như thế?" Nước mắt rớt cục không chế không được, Lê Chi Chi khàn cả giọng quát.

"Chi Chi, thực xin lỗi, nhưng anh phải làm như vậy."

Hấn không bỏ qua tình yêu của bọn họ, hấn cho cô không gian cùng thời gian lớn lên, tuy rằng quyết định của hấn phi thường ích kỷ.

"Anh nói cho em biết, vì cái gì em không thể cùng anh xuất ngoại du học chứ? Em sẽ không phiền anh nữa, cũng sẽ thực ngoan, không cần anh tốn rất nhiều thời gian tới chiều cổ em. . . ."

Chẳng lẽ là hấn ngại chính mình quá ngây thơ, rốt cục chịu không nổi mà lựa chọn rời đi?

"Chi Chi, em trước tỉnh táo lại?" Quan Triễn Lạc thấy nước mắt thương tâm của cô, tìm lại nhói đau.

Hấn kỳ thật một chút cũng không để ý tới thời gian chăm sóc cô, nhưng cô phải học cách lớn lên, không thể cả đời sống trong cái lồng thủy tinh của hấn.

"Bình tĩnh? Anh sẽ rời đi, tình yêu của chúng ta sẽ tan vỡ, anh còn muốn em bình tĩnh, em làm sao có thể bình tĩnh, anh nói cho em biết đi, em làm thế nào bình tĩnh được?" Vừa khóc lại rống, khuôn mặt nhỏ nhắn ướt đầm.

Quan Triễn Lạc không đành lòng thấy Lê Chi Chi như thế, đáy lòng chột mềm đi. Nhưng hấn lập tức bỏ qua một bên, hấn nhắc nhở chính mình ngàn vạn lần đừng lúc máu chốt mềm lòng, hấn phải dùng thái độ cường ngạnh một chút.

"Chi Chi, anh đã muốn làm quyết định sẽ không thay đổi, anh chỉ có thể minh xác nói cho em biết là, trong tương lai vài năm tới, em không ở trong kế hoạch tương lai của anh, em phải học tập không có anh ở bên người, em phải học chính mình tự chăm sóc bản thân mình, em phải lớn dần, không thể lại ỷ lại vào anh. . . ."

Theo lo lắng trong mộng tỉnh lại, thời gian lập tức quay trở lại mười năm sau, cô còn nhớ rất rõ ràng lời nói tàn nhẫn của Quan Triễn Lạc.

Cô nghĩ đến đã muốn nhận đủ cảm giác tình yêu đẹp bị cắt đứt. Cảm giác đau đớn đó tới bây giờ cô còn nhớ rõ.

Mà cô, tối hôm qua thể nhưng còn cùng hấn lên giường!

Lê Chi Chi mắng chính mình, đem tất cả những từ thô tục mình biết đều mắng qua một lần.

Hơn nữa sau khi tỉnh lại cô phát hiện Quan Triễn Lạc sớm rời đi, hơn nữa chỉ lưu lại trên đầu giường một tờ danh thiếp cá nhân, phía sau viết: anh sẽ liên lạc với em sau.

Hiện tại là như thế nào, cho cô là rác rưởi sao? Dùng xong liền bỏ.

Lê Chi Chi tức giận là chính mình rất vô dụng, đào hôn trốn ba năm, Quan Triễn Lạc mới xuất hiện một đêm liền toàn bộ quên hết, còn bị "Ngủ" đi!

Đáng giận! Đáng giận! Đáng giận đã chết!

Cô đang cầm đầu ở trên giường kêu to: “Quan Triễn Lạc, ta Lê Chi Chi nếu lại để ý người, ta liền. Ta liền.”

Ta liền nửa ngày, cũng không nói tiếp.

Lê Chi Chi thở phì phì từng ngụm từng ngụm hô hấp: “A! Lê Chi Chi —— người như thế nào lại vô dụng như vậy!”

Vì Quan Triễn Lạc nguyên rửa chính mình thật sự rất không đáng, bởi vậy cô âm thầm thề, Quan Triễn Lạc nếu lại xuất hiện ở trước mặt mình, cô sẽ đem hấn cho là cột điện ven đường, hoặc là cô hồn dã quỷ cũng tốt, cô sẽ không đem hấn trở thành là Quan Triễn Lạc.

Tóm lại, bọn họ lúc đó dừng ở đây, kết thúc bằng một dấu chấm trong cuộc tình này.

8. Chương 8

Chỉ là sáng sớm vừa bước vào văn phòng, trên bàn của Lê Chi Chi đã xuất hiện một bó hoa hồng rất to.

Hoa hồng đỏ, rất đẹp, rất lãng mạn. Mắt của nhân viên nữ trong văn phòng tràn đầy hâm mộ.

Trong bó hồng tinh xảo ấy hé ra một tấm thiệp thanh lịch màu trắng viền vàng, trên ấy có viết: có công chuyện cần phải về Đài Bắc giải quyết, xin lỗi!

Lê Chi Chi không hề cảm động, cô hừ lạnh, tiện tay bỏ luôn tấm thiệp vào thùng rác.

Cô, Lê Chi Chi, giờ là một người có ý chí sắc đá, anh nghĩ cô vẫn là cô bé khóc suốt mướt cầu xin anh đừng đi của mười năm trước sao?

Chỉ cần một bó hồng là dụ được cô à?

Ha, đúng là mắc cười.

Anh tự nhiên xuất hiện “Ngủ chung” xong rồi tự nhiên biến mất, nhờ cửa hàng gửi tới một bó hồng, và nghĩ rằng cô sẽ vui mừng khôn xiết chạy nhào vào người anh à?

Không có cửa đâu.

Nhấn nút nội bộ “Ôn Nhu, em vào đây một chút.”

Chỉ chốc lát sau, Ôn Nhu mở cửa bước vào.

“Ôn Nhu, em giúp chị xử lý bó hoa này đi.” Tay phải Lê Chi Chi nâng má, chỉ hơi nhếch má lên tỏ vẻ đang hỏi, “Em nói, nên bỏ vào thùng rác có thể tái sinh? Hay loại không thể tái sinh?” .

Ôn Nhu người cũng như tên, mặt mày thanh tú xinh đẹp, cô chớp chớp mắt tỏ vẻ không hiểu, “Chị Chi Chi, hoa này rất đẹp, em thật là muốn bỏ à?”

Thật đáng tiếc a!

“Đúng, bỏ đi.” Miễn cho nhìn chướng mắt, tâm trạng làm việc cũng cũng bị ảnh hưởng.

Ôn Nhu cảm thấy tiếc, nhưng người nhận hoa là chị Chi Chi, cô muốn xử lý như thế nào người khác cũng không quyền lợi xen vào.

“Chị thấy bỏ vào loại không thể tái sinh đi.” Giống như tình cảm của cô dành cho Quan Triễn Lạc vậy, đều “không thể tái sinh” .

Ôn Nhu nghe theo mệnh lệnh, ôm nguyên bó hoa đi.

Ngay lúc bó hoa biến mất trước mắt thì điện thoại riêng của cô lại vang lên.

“Xin chào, tôi là Lê Chi Chi.” Thói quen rồi.

“Chi Chi, em nhận được chưa” giọng truyền đến, là cái tên Quan Triễn Lạc lên giường xong rồi chạy.

“Nhận được, nó đang nằm ở thùng rác không thể tái sinh.” Giọng nói vẫn rất nhẹ nhàng tự nhiên, kỳ thực là đang giấu một cây dao tùy thời đâm người.

Quan Triễn Lạc ở đầu bên kia hơi im lặng.

“ Anh tưởng trải qua chuyện tối qua, chúng mình không còn ân oán gì nữa.”

Ha ha a, anh đúng là tưởng, tượng, quá, nhiều.

“Có sao? Tôi chỉ cho là tối qua không cẩn thận ngủ chung với một người đàn ông thôi. Mà sáng sớm người kia cũng chạy rồi, hại tôi đến cơ hội trả thù lao cũng không có.”

Nói cách khác, cô đem anh trở thành “trao bao”.

“Chi Chi. . . .” Sự tình phát triển theo chiều hướng mà Quan Triễn Lạc không hề mong muốn.

Đàn ông đúng là đàn ông, chỉ biết dùng nửa thân dưới để giải quyết chuyện về phụ nữ, họ cứ nghĩ là dù xảy ra hiểu lầm hay tranh chấp to lớn tới đâu chỉ cần “ngủ” một giấc là happyend.

Họ xem phụ nữ là gì?

Hay là nói cách khác, cô muốn hỏi anh, Quan Triễn Lạc rốt cuộc xem Lê Chi Chi, làm loại người gì?

Lê Chi Chi giận cực kỳ, liền hùng hùng hổ hổ hét vào điện thoại : “Anh tưởng chỉ cần một bó hồng là tôi bỏ qua cho anh hả? Nghĩ hay quá hơ! Quan Triễn Lạc, tôi không còn là cô gái sống chỉ biết mơ mộng lãng mạn như trước nữa, với tôi hoa hồng chỉ là thức phế thải lãng phí tiền của mà không hề có tác dụng gì.”

Rắc!

Cúp điện thoại, Lê Chi Chi tự vỗ tay ỳnh, tuy là không có gì đáng kiêu ngạo, nhưng có thể chiến thắng Quan Triễn Lạc một lần, đó cũng là một chiến tích đáng nhớ.

Ngày hôm sau.

Giữa trưa Lê Chi Chi dùng xong cơm với khách hàng về công ty, vừa mở cửa mùi nồng nặc của hoa tươi liền xông vào mũi, cô che mũi nhứ mảy, nhìn cái văn phòng không hề lớn gì của mình đầy các loại hoa: hoa hồng, bách hợp, Tulip, hoa hướng dương. . . .

Nói tóm lại, cực kỳ lộn xộn thêm hoa mắt, loạn tới nỗi cô nhường như không thể tìm được phòng mình nằm hướng nào.

“Ôn Nhu, xảy ra chuyện gì?”

Ôn Nhu bước ra từ trong “vườn hoa”.

“Chị Chi Chi, mấy cái này là do cửa hàng bán hoa đưa tới, ông chủ của cửa hàng còn nói là vị hôn phu của chị tặng.”

“Chị Chi Chi, từ khi nào chị có thêm một anh chồng chưa cưới vậy? Sao tui em không biết?” một nhân viên khác tên Tiểu Thanh tò mò.

Không ngờ chị Chi Chi là người “yên yên ổn ổn ăn tam bát công” , đột nhiên toát ra “chồng chưa cưới” ngang xướng như vậy.

[yên yên ổn ổn ăn tam bát công: bát công có nghĩ là thùng cơm, ý chỉ những người ngày thường yên lặng, không gây chú ý lại làm ra chuyện bất ngờ]

Lê Chi Chi sắc mặt đại biến.

“Tôi, tôi không có cái chồng chưa cưới gì đó” Cô lớn tiếng phản bác.”Ôn Nhu, kêu người làm vệ sinh dưới lầu, đem những đồng này bỏ hết, thú vị muốn chết, như vậy sao mà làm việc!”

“Nguyên đồng này? Đều bỏ?” Ôn Nhu cùng Tiểu Thanh trăm miệng một lời, “Thật lãng phí nha. . . .”

“Vậy tùy mọi người xử lý, dù sao chị chỉ muốn trước giờ ta ca văn phòng trở lại như cũ.” Lê Chi Chi mặt mày xanh mét đi vào văn phòng.

Cô cực đoan chán ghét cảm giác bị đối xử như thế.

Nếu cô nhớ không lầm, thì hôm qua trong điện thoại cô nói rất rõ ràng rồi, mong anh đừng xem cô là cô bé thích lãng mạn của mười năm trước.

Anh nghĩ cô ngại một bó hoa không đủ lãng mạn, vì thế nào đem hết hoa trong cửa hàng tới mới thỏa mãn sở thích mơ mộng của cô à?

Không, chuyện này càng khiến cô giận hơn thôi.

Lê Chi Chi ngồi ở trước bàn làm việc, long đầy lửa giận, lúc này không chờ anh gọi qua, cô từ trong tập tài liệu lấy ra danh thiếp kia, gọi qua.....

Điện thoại riêng vang lên đúng lúc Quan Triễn Lạc đang có buổi họp quan trọng với các giám đốc bộ phận của tập đoàn, trợ lý nhận được ánh mắt của tổng giám đốc, vội vàng giúp ông chủ nhận điện thoại. Quan Triễn Lạc vẫn đang họp.

“Ách, ông chủ. , đối phương “cực kỳ” kiên trì muốn ông tự mình nghe điện thoại.”

Trợ lý nói vài câu với đối phương, không chịu nổi “Lửa giận” công kích của đối phương, đành phải cầu cứu Quan Triễn Lạc, vàng trán Quan Triễn Lạc đột nhiên nhăn lại, trợ lý liền nuốt nước miếng.

Lúc sắp làm việc, yêu cầu rất nghiêm khắc, đặc biệt là lúc đang họp, không thể vì không xử lý được cuộc gọi là chen ngang, những ngày tiếp theo chỉ sợ không dễ qua

Đang họp bị chen ngang, Quan Triễn Lạc rất mất hứng, mặc dù là điện thoại riêng nhưng bất kể là ai, nếu không có chuyện gấp thì không thể thuyết phục được cơn giận của anh.

Nhấn nút loa ngoài, “Tôi là Quan Triễn Lạc .” Anh báo tên xong nói chuyện tiếp.

Trong khi Quan Triễn Lạc còn chưa kịp phản ứng, loa điện thoại liền truyền ra một chuỗi âm thanh đầy lửa giận: “Quan Triễn Lạc ! Anh dư tiền lắm hả? Làm gì mà đưa tới nguyên phòng hoa, thú vị muốn chết!”

Cái giọng hét càng lúc càng lớn: “Đừng có mà tặng hoa cho tôi như dụ dỗ bé gái, lãng mạn hử? Lãng mạn bao nhiêu tiền? Lãng mạn là gì? Tôi cho anh biết, một đồng cũng không đáng!”

Rắc!

Nghe thấy tiếng cúp máy, mấy ông giám đốc bộ phận nhường như bị giật mình thiếu chút nhảy dựng lên, nhưng bọn họ cố gắng làm cho nét mặt của mình cực kỳ bình tĩnh. Hơn nữa không chỉ có mặt bình tĩnh, còn phải giữ miệng giữ miệng, chuyện hôm nay mà có chút tiếng gió gì lọt ra ngoài, những người ở đây đều chờ chết đi!

Quan Triễn Lạc trừng mắt nhìn điện thoại, âm thầm cười khổ.

Chi Chi của anh thật sự không phải là cô gái thích mơ mộng của mười năm trước nữa rồi, anh đã huấn luyện thành công một Chi Chi độc lập tự chủ, mà giờ người chịu khổ vẫn là anh.

Quan Triễn Lạc xoa xoa mi tâm, tuyên bố: “Hôm nay họp tới đây, mọi người ra ngoài đi.”

Nhận được lệnh, nhóm giám đốc nối đuôi nhau ra ngoài, chờ mọi người đi hết, Quan Triễn Lạc lại phân phó trợ lý: “kế hoạch công viện sau tám giờ tối nay đều hủy hết. Còn có, sau này tôi sẽ thường qua Cao Hùng, cho nên những công việc bị hủy thì xếp lại vào thời gian khác.”

Trợ lý về mặt đau khổ, biết rõ đó là một nhiệm vụ cực kỳ khó khăn, giờ anh cũng chỉ biết gật đầu thôi.

Tổng giám đốc của một tập đoàn sao mà so được với nhóm đi làm, kế hoạch tham gia tiệc tùng này nọ cũng hết mấy tờ giấy rồi, ô ô, đây căn bản là nhiệm vụ bất khả thi mà!

Gần mười giờ tối, Lê Chi Chi mới ăn liên hoan xong với nhân viên.

Có lẽ sau khi gọi điện mừng Quan Triễn Lạc xong, tâm trạng Chi Chi rất tốt, sau khi tan tầm la hét mọi người đi ăn liên hoan, cô mời khách, trong bữa tiệc cô còn uống mấy ly, giờ người còn hơi cồn, mà điện thoại cứ rung hoài, ần, còn chưa lấy lại cảm giác, người có chút lún lún.

Trước tiên bắt taxi đi về, cô sung sướng ngâm nga bài hát, tay cầm túi xách, gió đêm thổi nhẹ vào mặt, cảm giác hơi say cũng dần dần tan bớt, nhưng trong lòng không hiểu sao lại chua chua.

Ai! Lê Chi Chi tự nhiên thở dài.

Cảm giác đẹp khó giữ lâu, cũng giống như tình yêu vậy.

Thôi.

Cô lắc đầu, muốn mình đừng nghĩ tới chuyện buồn đó nữa.

Hiện tại cô phải về nhà tắm cái đã, rồi ôm chăn ngủ một giấc, mai tỉnh lại vẫn là Lê Chi Chi của ngày thường.

Nhưng, ông trời hình như không muốn cô sống vui vẻ vậy.

Nhìn thấy dáng người cao to của Quan Triễn Lạc ở cửa bảo vệ, cô nhăn lông mày lại, thực nào.

“Anh tới đây làm gì?”

Mặc kệ vẻ mặt Lê Chi Chi có bao nhiêu khó coi, Quan Triễn Lạc một đường từ Đài Bắc đuổi tới Cao Hùng tức khắc lộ ra vẻ mặt lấy lòng.

“Nếu anh tặng hoa không thể lấy lòng em thì anh thấy mình tự thể hiện có vẻ tốt hơn.”

“thể hiện gì? Ấy náy của anh? Miễn.”

Nếu mọi chuyện chỉ cần một câu xin lỗi liền bỏ qua vậy thì trái tim bị tổn thương sâu sắc, đau tới nỗi như bị đau đâm vậy cũng cho qua à?

Đối với anh, cô thừa nhận, còn yêu.

Nếu không còn yêu, cô sẽ không khinh địch bị anh nói vài câu dịu dàng rồi mơ mơ màng màng lên giường với anh; nếu không yêu, gặp lại anh, sẽ không hận anh như vậy. Hận, cũng là xuất phát từ yêu .

Nói vậy người thông minh như Quan Triễn Lạc, chắc anh nhìn ra cô còn yêu anh.

“Chi Chi.” Trong mắt Quan Triễn Lạc như muốn nói “em rất tàn nhẫn” .

Lê Chi Chi nhìn sang chỗ khác, cô sẽ không mềm lòng nữa .

Muốn dùng khổ nhục kế? Không có tác dụng đâu.

“Không cần nói gì nữa ngủ ngon, không tiễn.” Lê Chi Chi không muốn bước lên vết xe đổ, cô không muốn dong dài với Quan Triễn Lạc nữa, nếu không người thua sẽ là cô.

“Chi Chi.” Quan Triễn Lạc bắt lấy cổ tay cô.

Lê Chi Chi muốn giãy ra, lại nghe thấy giọng anh: “Tám giờ anh vừa rời khỏi công ty liền đáp chuyến bay nhanh nhất đến tìm em, giữa trưa vì phải họp nên anh chưa ăn gì, cả bụng đều là nước, anh rất đói!”

Ánh mắt đáng thương, cái miệng đáng thương, thậm chí.

Lê Chi Chi đem tầm mắt nhìn xuống, cô thậm chí còn cảm thấy bụng anh đang khóc vì đói.

“Tôi, nhà tôi cũng không còn cơm cho anh ăn!” hơi mềm lòng.

Quan Triễn Lạc thừa thắng xông lên, “Gần đây có bán gì không?”

Lê Chi Chi nghĩ nghĩ, ngón tay chỉ chỉ, “Phía trước quẹo phải đi thêm khoảng năm mươi mét, có một quán mỳ, họ mở cửa tới hai giờ khuya, giờ anh qua đó vẫn còn.”

Quan Triễn Lạc nhìn hướng tay cô chỉ, khuôn mặt tuần tú tỏ ra mờ mịt.

Lê Chi Chi tức giận dậm chân, “Quên đi, người tốt phải làm tới cùng, tôi dẫn anh đi.”

“Cám ơn, Chi Chi, thật sự cảm tạ em” đạt được mục đích, mừng thầm trong lòng.

Lê Chi Chi vốn là dẫn đường mà thôi, mà vừa tới quán mỳ, Quan Triễn Lạc đầu tiên là nhiệt tình mời cô ngồi, lại lịch sự gọi giúp cô một chén canh nóng.

“Tôi mới ăn với đồng nghiệp, giờ ăn không vô.”

“Không sao, anh thấy em hình như uống chút rượu, ăn canh giúp ấm dạ dày, tan chút hơi cồn.”

Dịu dàng lại chăm sóc của anh làm ột mặt cương quyết kia của Lê Chi Chi bắt đầu mềm hóa, từ việc dẫn đường chuyển sang bồi ăn.

Mà trong lòng Lê Chi Chi lại thấy buồn bực, cảm giác mình vất vả xây dựng bức tường thành trong hai ngày nay đã bị đánh sập rồi.

“Lát ăn xong không cho anh đi theo tôi nữa, chúng ta mỗi người một ngã, anh đi Dương Quan Đạo của anh, tôi đi Cầu Đợc Mọc của mình.” Hừ, câu này rất rõ ràng rồi.

Quan Triễn Lạc nghe xong không nói gì, chỉ là nhìn cô rất lâu, trong mắt xuất hiện rất nhiều cảm xúc, Lê Chi Chi không biết là gì, mà cô cũng không muốn biết.

Nhìn anh Một bộ tây trang cắt may khéo léo, đôi giày cũng là một nhãn hiệu nổi tiếng của Pháp, không phải người bình thường với tới được.

Mà anh, tổng giám đốc của một tập đoàn lớn, lại bị cô cố ý làm khó mà ngồi trong một quán vỉa hè chật chội.

“Anh không cần phải như thế.” Lê Chi Chi nhìn anh nói.

Quan Triễn Lạc chớp chớp đôi mắt, như muốn hỏi ý cô là gì.

“Anh có thể thoải mái ngồi trong nhà hàng cao cấp được người ta phục vụ, có thể vui vẻ thưởng thức những món ăn ngon. anh không cần phải như thế này.”

Quan Triễn Lạc nhún nhún vai, “Em muốn thuyết phục anh, không nên vì em mà ủy khuất bản thân à?”

“Đúng vậy.”

“Anh không thấy ủy khuất, anh chỉ thấy” Anh nhìn cô, giọng nói rất chân thành: “Anh chỉ thấy, nếu như có thể khiến em về lại bên anh, tất cả đều đáng.”

Nếu như có thể khiến em về lại bên anh, tất cả đều đáng.

Câu này vừa quý mị lại gần gũi, trong đầu lại hiện lên vẻ mặt hết sức thâm tình khi Quan Triễn Lạc nói ra lời này.

Cô cũng không bị thuyết phục, phải nói là, cô cố gắng thuyết phục chính mình không nên bị thuyết phục.

May mà đêm đó ra khoản quán ăn, Quan Triễn Lạc cũng không kiên trì phải về nhà cô. Nếu không cô thật là không biết nên ứng phó như thế nào.

Sau đêm đó, Quan Triễn Lạc lại ngừng việc tặng hoa, không có hoa, thay vào đó là Quan Triễn Lạc đem mình đi tặng.

Cứ cách một hai ngày lại thấy anh đứng trước cửa nhà cô. Bình thường đều là lúc buổi tối.

“Anh rảnh lắm à? Tôi thật là lo lắng tình trạng kinh doanh của tập đoàn Đảng Việt đó.” Lần thứ ba gặp Quan Triễn Lạc, Lê Chi Chi không hề kinh ngạc nữa.

Lần đầu tiên anh đổi, họ đến quán mỳ.

Lần thứ hai bị anh lừa đi uống cà phê.

Lần này anh mặc quần áo hàng hiệu, cùng cô ăn kem trước cửa siêu thị.

“Em yêu, anh rất cảm động.”

“Anh, anh cảm động cái gì?”

“Em quan tâm anh như vậy, anh thật sự rất cảm động! Nhưng, em yên tâm, tình hình buôn bán của Đảng Việt rất tốt, quý ba năm nay còn có thể đạt mức lợi nhuận đáng kể.”

Vậy ý anh nói quan tâm chính là cái này.

Lê Chi Chi không nói gì, dù sao hiện giờ anh cũng biết cách hiểu lời nói của cô sang một nghĩa khác.

“Anh hai ba ngày lại bay sang Cao Hùng, công việc ai giúp anh làm?”

Đúng là không có ai, nên giờ anh phải tự đẩy nhanh tốc độ làm việc của mình, rồi bỏ qua những tiệc tùng xã giao không cần thiết, ngay cả thời gian ăn cơm cũng ngắn lại, chỉ cần dư ra thời gian là chạy đi gặp vợ chưa cưới. nhưng chuyện này anh sẽ không nói cho cô biết.

“Hay là, gần đây anh có công việc ở Cao Hùng?” Dù sao cô cũng không tin anh vì cô mà chạy tới phía nam.

Nếu thật là như vậy, như vậy. cô tuyệt đối không mềm lòng, nhất định không đầu hàng.

Quan Triển Lạc không trả lời thẳng câu hỏi của Lê Chi Chi.

“Chi Chi, thật ra thì em lo lắng anh chạy nước chảy xuôi không tốt cho sức khỏe phải không?” Quan Triển Lạc bày tư thế lực sĩ. “Em yên tâm đi, cơ thể anh rất khỏe, em không cần lo lắng.”

Cái gì mà lo lắng cái gì mà quan tâm Lê Chi Chi trợn mắt, cô mới không có, cô một chút cũng không lo lắng, cũng không quan tâm anh.

“Quên đi, tùy anh muốn xuyên tạc thế nào cũng được.” Lê Chi Chi ăn kem xong, đứng dậy cầm cặp tài liệu, “Đêm nay ngừng ở đây, sáng mai tôi còn đi làm, về trước.”

Quan Triển Lạc không giữ cô lại, cây kem của anh còn chưa ăn hết một nửa, anh nhìn theo bóng Chi Chi đến khi không thấy, mới bỏ cây kem vào thùng rác, ngay lập tức, anh ho rất dữ dội.

Lần này cảm rất nặng, chắc là do anh không chịu nghỉ ngơi tốt rồi.

Không sao, giờ anh về khách sạn nghỉ là khỏe ngay, sáng mai về Đài Bắc tham dự hội nghị quan trọng nữa.

Lê Chi Chi về nhà, tiện tay quăng cặp tài liệu, tháo búi tóc, cầm lấy điều khiển mở ti vi, đi tới tủ lạnh cầm chai nước khoáng rồi quay lại phòng khách.

Nhìn thấy tin tức trên truyền hình cấp, Lê Chi Chi hơi hơi sửng sốt.

Thông tin nói là Quan Triển Lạc đến Nhật Bản tham dự nghị thức cắt băng khánh thành chiếc thuyền mới của công ty, mà còn là tin của sáng nay!

Nói cách khác, Quan Triển Lạc sáng còn ở Nhật Bản, buổi tối lại tới Cao Hùng.

Tin tức rất ngắn, truyền thông cũng không có phỏng vấn Quan Triển Lạc, mà do người đại diện phát ngôn của công ty trả lời.

Anh nói: vì tổng giám đốc bị cảm nhẹ, không tiện nhận phỏng vấn.

Lê Chi Chi nhú mày, Quan Triển Lạc đang bệnh. Cô nhớ lại khuôn mặt lúc nãy của anh, rất OK mà, đâu có giống người bệnh.

Nhưng mặt anh hình như có hồi tái.

Lê Chi Chi hơi lo, không được, cô không nên lo cho anh, cô phải cùng anh phân rõ ranh giới, cô không nên mềm lòng nữa, ngàn vạn lần không được mềm lòng!

9. Chương 9

Sự “Lo lắng” trong lòng lúc thì tăng lên lúc lại giảm, Lê Chi Chi muốn nhanh chóng nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề. Vài lần cầm điện thoại lên rồi, nhưng lại buông.

Đừng mềm lòng! Cô cứ như vậy nói với chính mình.

Vì tâm trạng mâu thuẫn, hầu như lúc nào cũng đứng ngồi không yên, mãi đến ba ngày sau, tan tầm về đến dưới nhà nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia mới an tâm lại.

Thấy anh có thể từ Đài Bắc đến được đây, thì cơ thể hẳn là khỏe rồi, Lê Chi Chi cười mình ngốc, giống như lo lắng của cô suốt ba ngày nay đều là dư thừa vậy.

Lê Chi Chi có chút chán nản, khuôn mặt nhỏ nhắn viết rõ đang thâm oán.

Chỉ là khi đến gần anh, mới nhận ra sắc mặt trắng bệch của Quan Triển Lạc, hơn nữa mới ba ngày không gặp, mà anh hình như gầy đi một chút.

“Hi, Chi Chi.” Ngay cả giọng nói cũng là suy yếu.

Cô chưa từng thấy qua bộ dạng này của anh, từ khi quen anh tới nay, trong trí nhớ cô, anh luôn thông minh tự tin bình tĩnh, hầu như không hề có bộ dạng yếu ớt này. Mà anh đang buồn cô à.

“Thân thể không khỏe, sao không ở nhà nghỉ ngơi đi !” Cuối đầu nhìn mặt đất, “Anh đưa cái bộ mặt ốm yếu từ Đài Bắc chạy về, nghĩ là tôi liền sẽ cảm động hả?”

Không, cô giận muốn chết. Giận anh không biết quý trọng bản thân, giận anh bất chấp cơ thể bị bệnh mà đến tra tấn cô.

“Chi Chi, em giận.”

Lê Chi Chi vòng hai tay trước ngực, đẹp như một khủng long lửa, trong mắt Quan Triển Lạc là như thế, anh nở nụ cười.

“Anh, anh còn cười!” Lê Chi Chi vươn ngón trỏ chỉ vào ngực anh.

“Chi Chi, nhìn em giận lên rất dễ thương.”

Sốt cao khiến anh ngay cả đứng cũng không vững, chỉ có thể đem trán tựa vào vai cô, dựa vào cô.

Cô cảm nhận được nhiệt độ người anh qua lớp áo.

Lê Chi Chi nhăn mày lại, tay sờ sờ trán anh.

Trời ạ! Nhiệt độ trên tay nóng hơn nhiệt độ người thường rất nhiều.

“Anh đang phát sốt đó!”

“Ồ hơ, khó trách anh cứ thấy choáng mặt choáng váng, còn tưởng do bận quá ngủ không đủ giấc.” Sốt cao khiến Quan Triển Lạc hơi mê mang, anh vẫn cười ngốc.

Xong đời! Anh không bị nóng tới hồng ngu chứ, về sau thành trẻ dần dần. Lê Chi Chi nhìn cái dáng cười ngây ngốc của anh mà lo lắng không thôi.

Không kịp nghĩ nhiều, Lê Chi Chi kéo Quan Triển Lạc, đưa tới ven đường. Quan Triển Lạc cũng tùy cô, theo cô lên taxi, cũng không hỏi cô muốn dẫn anh đi đâu.

“Anh không muốn hỏi em đưa anh đi đâu à?” Không sợ cô hận anh, thừa dịp anh phát sốt ý thức không rõ ràng bắt anh bán cho bọn buôn đậu à. Tổng giám đốc tập đoàn Đảng Việt cái danh hiệu đó cũng rất mê người rồi.

Quan Triển Lạc sau khi lên xe cũng không còn sức nữa, nằm sấp trên đùi Lê Chi Chi, khéo miệng lại xuất hiện nụ cười mỉm nhìn rất hạnh phúc.

“Không sao cả, chỉ cần em đi với anh, đi tới đâu anh cũng đi.”

Lê Chi Chi rất muốn đánh anh một cái, lại cảm thấy buồn cười đánh không nổi.

Bây giờ anh y như một đứa trẻ vậy, không biết anh còn có bộ dạng này nữa, thời gian mười năm chia lìa, bọn họ thay đổi thành thể nào đối phương đều không biết. Mà anh, vì sao cứ chấp nhất, dù cho cô mãi cự tuyệt cũng không chịu đi.

Nghĩ đi nghĩ lại, tay cô không tự chủ được mà soa soa ngò má nóng sốt của anh, bức tường kiên trì trong lòng từ từ từ từ bị soa dịu, dần dần hiện lên ánh sáng.

Lê Chi Chi bồi Quan Triễn Lạc truyền xong nước biển rồi mới về nhà.

Sau hi truyền nước biển, cơ thể Quan Triễn Lạc có chút khởi sắc, gọi taxi về nhà, Quan Triễn Lạc suy yếu tựa lưng vào xe.

Lê Chi Chi tức giận trừng mắt liếc anh, “Anh như vậy còn về được khách sạn hả? Nhanh xuống xe!”

Quan Triễn Lạc thụ sủng nhược kinh, nhanh chân xuống xe, Lê Chi Chi thanh toán tiền xe rồi dìu anh lên lầu.

Dọc đường đi Lê Chi Chi nói không ngừng: “Tôi là để mặt chút tình cảm hồi nhỏ với anh, mới miễn cưỡng lưu anh thôi, anh đừng có nghĩ lung tung.”

Quan Triễn Lạc tùy cô nói, trong lòng không hề không vui mà còn là rất vui nữa.

Sớm biết bị bệnh có thể vào nhà, anh đã sớm xuất ra chiều này. nhưng mà, tâm lý này không thể cho Chi Chi biết, nếu không anh lập tức bị đuổi ra ngoài.

“Anh nằm nghỉ trước, tôi đi nấu cháo, nói trước, tay nghề tôi có hạn, không cho phép chê.”

Quan Triễn Lạc cười nhạt không nói, anh làm gì mà dám chê.

Chỉ mười phút, Lê Chi Chi bưng chén cháo loãng và đĩa trứng chiên, còn có dưa muối.

“Em múc anh ăn đi?” Quan Triễn Lạc nói giỡn.

Quả nhiên nhận lấy ánh mắt khinh thường, như dự tính .

Ai, anh là người bệnh mà, đó vốn là quyền lợi của người bệnh, nhưng anh cũng không dám kháng nghị, ngoan ngoãn tự ăn hết chén cháo.

Lê Chi Chi đang lúc dọn dẹp nhìn không được hỏi: “Cháo ăn được không? Trong trứng chiên có vỏ trứng không?”

Phốc! Đây là câu hỏi gì đây! Có thể thấy Chi Chi cực kỳ tự ti về tay nghề của mình, nhưng giờ đây tròn mắt anh, cô là một cô gái tốt độc lập kiên cường.

“Không có, đều không có, cháo và trứng chiên đều rất ngon.”

“Thật?” Nhưống mày, không lừa cô chứ?

“Anh cam đoan, nhưng.”

Có nhưng à.

Lê Chi Chi dừng bước lại, “Nhưng gì?”

“Tôi thích ăn trứng ấp la hơn, lần sau đừng đánh tan cứ để nguyên đi.”

“Quan Triễn Lạc! Anh được ăn là mừng rồi còn ở đó mà đòi hỏi!” quăng nguyên câu vào mặt Quan Triễn Lạc.

Ha ha, Quan Triễn Lạc không chút để ý, vẫn vui vẻ cười, trong lúm đồng tiền còn mang chút hương vị ngọt ngào.

Lê Chi Chi đi về phía phòng bếp lấy nước lọc cho Quan Triễn Lạc uống thuốc.

Quan Triễn Lạc cười không ngừng, thì ra được người trông lòng chăm sóc là cảm giác hạnh phúc như thế!

“Anh không thể ngừng cái vẻ mặt ngốc nghếch này lại à?” Lê Chi Chi thật sự nhìn không nổi nữa, nụ cười của anh luôn khiến cô mềm lòng.

“Rất rõ ràng sao?” Quan Triển Lạc sờ sờ da mặt.

“Cực kỳ rõ ràng.” Lê Chi Chi tức giận nói.

“Chi Chi, giường em cho anh ngủ rồi, vậy tối nay.”

Kỳ thật bọn họ có thể ngủ chung, nhưng anh không muốn, chỉ là sợ lây bệnh carmm cho cô, nhưng anh rất muốn khi ngủ được ôm cô trong lòng!

“Tôi ngủ sơ pha ở phòng khách.” Lê Chi Chi chặn mộng đẹp của Quan Triển Lạc.

Quan Triển Lạc vẻ mặt tiếc nuối.

“Nha, vậy trước khi ngủ em có thể cùng anh tâm sự chút không?” Quan Triển Lạc dịch sang một bên, vỗ vỗ vị trí bên cạnh, ý bảo Lê Chi Chi ngồi.

“Quan Triển Lạc !”

“Hử?”

“Tôi thấy đầu anh nóng tới hồng rồi.” Nghĩ, hay, quá.

Quan Triển Lạc sờ sờ mũi, thất vọng, nằm lại trên giường, đêm nay đành buồn bã ngủ một mình, nghĩ mà thấy thương cho số phận của mình đến nỗi muốn rơi hai hạt nước mắt.

Lê Chi Chi không để ý tới vẻ mặt ai oán kia, mở cửa bước đi.

Quan Triển Lạc đắp kín mền, xem ra đêm nay khó ngủ rồi.

Trở mình nhắm mắt lại không ngủ được, sốt đã lui, người khỏe hơn, lật qa lật lại, nhìn trần nhà.

Đột nhiên, cửa phòng mở, Lê Chi Chi chưa bước vào đã giải thích: “Tôi vào canh anh ngủ chưa, chứ không phải sợ anh buồn.” Cô chính là không chịu thừa nhận mình mềm lòng .

“Canh anh?”

Lý do gì vậy, mà thôi chỉ cần cô vào anh vui rồi.

“Đúng, chắc chắn anh ngủ rồi thì không có chuyện nửa đêm làm xằng bậy nữa.”

Ha ha, lý do này thực tệ, cho dù anh ngủ, nửa đêm vẫn có thể tỉnh lại đi vào phòng khách làm chuyện này nọ thôi.

Nhưng mà, Quan Triển Lạc không có nói gì.

Anh vui vẻ kéo chăn mền lên mời Lê Chi Chi lên giường.

“Em lấy ghế vào làm gì?” Lê Chi Chi đã chuyển chiếc ghế đến cạnh giường.

Lê Chi Chi nhìn anh với ánh mắt “Nhìn là biết” .

“Aiz.”

“Anh than cái gì, mau ngủ.” Rõ ràng gần ba mươi rồi mà y như con nít.

Quan Triển Lạc từ trong chăn vươn tay ra.

“Làm gì?”

“Anh muốn nắm tay em?” Ánh mắt cầu xin, mong đợi.

Lê Chi Chi định cự tuyệt, nhưng khi nhìn tới đôi mắt ấy mình mà từ chối rất giống kẻ bạc tình bạc nghĩa vậy.

Cô đành phải vươn tay cho anh nắm.

“Mau ngủ đi.” Bởi vì chán mình dễ dàng thỏa hiệp, nên giọng nói cũng không tốt lắm.

Quan Triển Lạc nghe lời nhắm mắt lại, nhìn cái cảnh này y như bà mẹ đang dụ dỗ đứa con bị bệnh.

“Chi Chi”

Tuy rằng nhắm hai mắt, nhưng Quan Triển Lạc lại không ngừng suy nghĩ, “Mấy năm nay, em ổn không?”

Những hình ảnh trong quá khứ từ từ hiện ra trong đầu. không nghĩ tới anh lại hỏi, Lê Chi Chi nhất thời im lặng.

“Hình như anh quên nói với em một câu rất quan trọng.”

“Anh định nói gì với tôi?” Nếu định xin lỗi thì không cần nói.

“Năm đó, lý do năm đó anh kiên trì bắt em ở lại.”

Tim Lê Chi Chi đập mạnh hơi loạn nhịp, mở miệng: “Lý do kia rất hay, không phải sao?” Chính là không yêu.

Quan Triển Lạc mở mắt nhìn Lê Chi Chi.

Đầu cô hơi nghiêng, không muốn nhìn anh, miễn cho nhớ lại chuyện mười năm trước.

Quan Triển Lạc cười khổ, “Chắc là em nghĩ anh không yêu em phải không?” Xem phản ứng của cô cũng biết.

“Không phải à? Tôi không cho là nếu thật tình yêu một người thì có thể bỏ họ lại mà đi.”

“Xem ra em rất hận anh rồi. . . .”

Đúng vậy, cô đúng là rất hận hắn, nhưng lại không thể không yêu hắn. Kết quả là. Cô nên hận mình đi.

“Cho nên ba năm trước đây anh về Đài Loan muốn kết hôn với em thì em lựa chọn bỏ trốn?”

“Đúng vậy.”

Chẳng lẽ cô nên ngoan ngoãn ở lại chờ anh cưới mình à? Tuy rằng cô không thể chặn lòng yêu anh, nhưng cô vẫn còn tự tôn, không muốn bị ô nhục.

“Sai rồi, đều sai rồi. . . .” Quan Triển Lạc thì thào tự nói.

Ngón tay trái của anh nắm chặt bàn tay mềm mại của cô, muốn cô nhìn anh, anh muốn thừa nhận với cô rằng mình thật sự ngu ngốc còn tự cho là thông.

“Anh thật sự sai rồi. . . .” Lúc ấy anh tự mình cái quyền quyết định thay cô, kỳ thật nói thẳng ra, anh chính là ích kỷ.”Mười năm trước anh kiên trì rời đi, nguyên nhân vì anh cho rằng, nếu cứ giữ em bên cạnh mình sẽ khiến em thành một bông hồng thủy tinh nuôi trong nhà kính. Tất nhiên anh hi vọng trong thế giới của em chỉ có mình anh, nhưng anh lại thấy sợ, em càng ngày càng lớn, sẽ có một ngày em tiếp xúc với thế giới phức tạp bên ngoài, em sẽ hối hận, sẽ tiếc nuối vì bên cạnh em vĩnh viễn chỉ có thể bên cạnh anh, không thể vươn cánh bay cao, không thể thực hiện ước mơ của mình. . . .”

Lê Chi Chi rất kinh ngạc, cực kỳ cực kỳ sợ hãi, thì ra không phải không yêu, mà là. . . . cô sợ tới nỗi nói không nên lời

“Anh quá ích kỷ phải không, anh sợ tương lai khi em nhìn anh, trong đôi mắt ấy có tia hối hận, cho nên anh lựa chọn buông tay cho em đi bay lượn, lại không nghĩ tới một khi buông tay yêu biến thành hận!”

Anh nói tiếp: “Ba năm trước anh về nước, vội vã bù đắp sai lầm của mình.”

Vì thế anh đưa ra chuyện kết hôn.

Đề nghị này lại khiến cô một đêm biến mất.

“Anh cho là rat ay từ phía ba em, có thể bắt em gả cho anh để bù lại.”

Anh làm sao có thể, có thể tự mình là đúng.

Quan Triễn Lạc không phải không thừa nhận, anh thông minh một đời lại hồ đồ nhất thời, nhiều năm chia lìa, còn có nỗi khổ trong lúc chia ly, cũng làm cho biết được cảm giác sợ hãi, anh nghĩ, chỉ cần mình vừa mở miệng sẽ bị Chi Chi đóng sập cửa.

Anh không thể chấp nhận sự cự tuyệt của cô, chỉ có thể từ cha cô để bàn việc kết hôn, mà anh biết ba Chi Chi tuyệt đối không từ chối hôn sự này .

Sự tình phát triển đúng như những gì anh tính, chỉ trừ việc Chi Chi bỏ trốn.

Anh định đợi tới sau hôn lễ sẽ giải thích với Chi Chi, xin cô tha thứ, nhưng không ngờ tới cô hận anh, hận đến nỗi bỏ trốn để tránh anh.

Quan Triễn Lạc kể ra hết mọi chuyện, việc tới nước này, anh hối hận cũng tới không kịp.

“Anh đã thấy hối hận rồi, vì sao ba năm sau mới đến tìm tôi, lúc ấy với năng lực của anh muốn tình tôi không phải việc khó gì, không phải sao?”

Ba năm này mới khiến cô ghét anh đến thế.

“Bởi vì anh đang tự bồi tội.” Quan Triễn Lạc nói: “Chuyện em bỏ trốn ảnh hưởng không nhỏ, tuy là mọi người nghĩ anh vì mặt mũi mà không thoát hôn, nhưng chỉ coa bản thân anh mới biết, ngoại trừ em anh không thể lấy cô gái nào.”

Tình cảm của bọn họ là tích lũy từ ngày từ tháng, người bên ngoài sao mà hiểu được.

“Về phần ba năm này. thật ra anh biết em ở đâu, mọi hành động của em anh đều biết, ba năm này là anh nợ em, em muốn bản thân độc lập tự chủ, muốn thoát khỏi bóng ma của anh, ba năm này anh nhìn rất rõ.”

Anh yên lặng trong chốc lát.

“Chi Chi, em khiến anh rất tự hào, em không còn là cô bé phải dựa và anh hay dựa vào ba mẹ chiều chuộng, em thật sự rất tuyệt!”

Chỉ một câu nói này khiến gánh nặng từ trước tới nay trong lòng Chi Chi tan nát thành mây khói, nước mắt cố nhịn trong suốt ba năm như vũ ào rơi xuống.

Những năm gần đây, cô không ngừng thôi miên chính mình, vẫn tự nói với mình không cần để ý Quan Triễn Lạc .

Cô cũng nghĩ mình không cần anh, nghĩ tới cuộc sống cô thật sự không còn người tên Quan Triễn Lạc nữa.

Cho tới bây giờ cô mới biết được, chuyện đó là không thể, linh hồn cô đã bị anh khóa giữ, kỳ thật những năm gần đây, tất cả nhẫn nại và cố gắng của cô chỉ vì muốn nhận được sự chú ý của anh.

Giờ đây anh đã thấy rồi, áp lực trong lòng cũng được gỡ bỏ.

“Chi Chi, đừng khóc, đừng khóc.” Quan Triễn Lạc đau lòng ôm lấy cô.

Lê Chi Chi gần như gào khóc.

“Chi Chi, anh không dám yêu cầu xa vời, lời xin lỗi không có nghĩa gì. Năm đó anh tự quyết định đã tạo thành tổn thương cho em, anh có nói gì đi nữa cũng không thể bù đắp lại, anh chỉ xin em cho anh cơ hội, một tia cơ hội nhỏ nhoi cũng được, xin em”

Lê Chi Chi không nói lời nào chỉ là khóc tới mệt, rồi ngủ.

Mà sao cô không trả lời. ngay cả cô cũng khờ biết vì sao

10. Chương 10

Đài khí tượng có thông báo, do ảnh hưởng của gió từ phía bắc thổi vào, hôm nay miền bắc xuất hiện đợt mưa, còn miền nam thời tiết lại rất tốt, thậm chí ra ngoài còn phải chuẩn bị phòng chống tránh tia tử ngoại.

Một cái đảo Đài Loan nho nhỏ, vậy mà khí hậu từ bắc tới nam lại có sự chênh lệch như thế. Hôm nay Lê Chi Chi không có chút ý muốn đi làm.

Khí hậu tốt không đại biểu được tâm trạng con người cũng tốt. Tâm trạng cô rất nặng nề, bên ngoài nắng tốt nhưng cảm xúc của cô y như thời tiết Đài Bắc, buồn bực không vui.

Cái này đều do cái tên Quan Triển Lạc kia, đang êm đẹp tự nhiên đem hết chuyện cũ nói ra làm gì? Theo như anh bộc lộ thì nỗi oán hận tích lũy trong lòng cô suốt mười năm nay đều không đáng giá.

Trước giờ oán anh ích kỷ, oán anh tự ình là đúng, oán anh không nói tiếng nào chạy ra nước ngoài du học, oán anh tự quyết định hôn sự,

Nhưng oán nhiều như vậy lại không ngăn được trong lòng yêu anh, lan xen giữa yêu và hận khiến cô bối rối.

Nói ra thì nhẹ nhàng lại đơn giản, nhưng thật sự muốn cô hận anh cả đời, lại làm không được

Nói đi nói lại, đều là tình yêu quấy rối, nếu không yêu anh, có lẽ rất tốt, như vậy cô cũng không cần mâu thuẫn như thế.

Hôm nay Lê Chi Chi không muốn đi làm, cô ngồi ở công viên trước cửa công ty quang minh chính đại “trốn việc”, ngồi trên ghế đá cời giày cao gót, hưởng thụ ánh nắng chiếu vào mặt.

Mặc kệ cái gì tia tử ngoại, hôm nay cô không có tâm trạng quan tâm. Nằm thôi!

“Dì nhỏ, dì có thể ngồi dich sang một chút được không, con và nội muốn ngồi nghỉ một chút.”

Lê Chi Chi đang ngửa đầu, vừa nghe thấy giọng non nót kia vội vàng ngồi ngay ngắn lại, à thì ra là bà nội tóc bạc dẫn cháu yêu đến công viên tản bộ, mà một mình cô chiếm hết nguyên cái ghế.

Cô vội vàng nhường chỗ.

“Em gái, em và bà nội ngồi chỗ này đi.” Lê Chi Chi vỗ vỗ chỗ trốn kế bên, muốn bé gái dễ thương ngồi xuống.

“Cảm ơn dì.” Bé gái để bà nội ngồi trước rồi mình mới ngồi.

Lê Chi Chi cảm động, bé gái này không những dễ thương còn rất lễ phép, có thể thấy gia đình rất gia giáo.

Cô cười với bà nội, bà mặc bộ sườn xám mang phong cách của Thương Hải xưa, tóc bạc búi cổ định ở phía sau, rất thanh lịch.

“Thời tiết hôm nay rất tốt.” Giọng bà cực kỳ khí chất nha!

“Đúng vậy.” Đáng tiếc tâm trạng cô không tốt.

“Nhưng nụ cười của cháu một chút sức sống đều không có, có thể thấy ánh nắng đối với cháu không có chút công dụng gì.” Đôi mắt đầy trí tuệ của bà nhìn Lê Chi Chi, giống như cô không có chuyện gì che giấu được bà.

Cô đành phải thừa nhận, chỉ chỉ cái cặp dưới chân, “Con trốn việc.”

“Đúng vậy, giờ này nên ở trong văn phòng đốc thúc làm việc.” bà nói rất thẳng thừng nhưng khuôn mặt vẫn hiện nên nụ cười bao dung.

“Con không có tâm trạng làm việc..”

“Vì chuyện tình cảm sao?” Bà nói một câu liên trúng.

Lê Chi Chi sờ sờ mặt mình, về mặt nghi hoặc “Rõ ràng như vậy sao?”

Chẳng lẽ trên mặt của cô viết ba chữ “Khổ vì tình” à?

Bà cười lắc đầu, “Không phải mặt con hiện ra rõ ràng, cũng không phải bà biết xem tướng, mà là trực giác của phụ nữ.”

Giờ phút này, trên ghế đá công viên đúng lúc đang ngồi ba thế hệ “phụ nữ” già trung nhỏ, rất thích hợp nói chuyện phụ nữ.

“Phụ nữ a, cũng không biết có phải bị Thượng Đế nguyên rủa, lúc nhỏ so với đàn ông tâm tư tình tế lại coi trọng tình cảm. Lúc bà còn trẻ, thường giận ông già nhà ta, vì sao ông ấy cứ lý trí bình tĩnh như thế, rõ ràng tình yêu là chuyện của hai người, mà sao ông ấy cứ như vĩnh viễn đều không bị tình yêu ảnh hưởng, như bà già này, mỗi lần ầm ỹ, gây chuyện, tùy hứng, chỉ vì cảm thấy ông ấy ít yêu bà một chút”

Bà nói xong không tự giác lộ ra nụ cười hạnh phúc, nếp nhăn trên mặt cũng mềm mại hơn.

“Bà còn nhớ ông già đầu gối nhà bà từng nói: tình yêu và thực tế đều phải quan tâm, em để ý bên tình yêu, anh để ý bên thực tế; em phụ trách cảm tính, anh phụ trách lý tính. Mỗi ngày em đều đắm chìm trong ảo tưởng của tình yêu, như vậy, anh liền giúp em suy nghĩ những chuyện về hiện tại và tương lai, như thế không phải đều cân bằng sao?”

Lê Chi Chi nhớ lại chuyện tình mười năm trước..... hình như cũng giống như vậy.

Cô mãi say đắm trong tình yêu, trong sự ôn nhu của Quan ca ca, mà anh Quan Triển Lạc còn phải nghĩ đến tương lai, mặc dù vậy cô vẫn ghét cái quyết định ích kỷ của anh.

“Yêu anh, nhưng tránh không được trong lòng vẫn oán, oán anh lại không có cách nào quên tình cảm của mình, chính là giận cái sự ích kỷ kia” Lê Chi Chi nói ra tâm trạng lúc này của mình.

Bà vỗ vỗ bàn tay Lê Chi Chi, lời nói mang theo hiền lành và bao dung: “Đàn ông nha, đều là giống nhau, họ cứ cho là mình có tầm nhìn xa, nói thẳng ra, chính là suy nghĩ quá nhiều, giống như người con gái khi yêu chính là mất hết ý thức. Giận hờ, sao lại không có giận hờ, làm gì có người con gái trong tình yêu không giận không oán bạn trai mình, nhưng giận thì giận, mà cũng vì thật sự yêu mới có giận, không yêu còn giận làm gì.”

Lê Chi Chi cắn môi dưới, suy nghĩ về những gì bà cụ nói.

Nếu không yêu còn giận làm gì, nếu không yêu Quan Triển Lạc cô sao lại dễ dàng tha thứ cho việc anh mãi xuất hiện trước mặt cô.

“Còn đang suy nghĩ à? Những cũng đừng nghĩ lâu lắm, cuộc sống nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn cũng không ngắn lắm, mà cháu cứ ngồi đây kỳ kèo, rất cố thể đem thời gian hẹn hò của hai người rút ngắn lại.” Bà chỉ lên bầu trời, “Xem hiện tại bà ngay cả muốn giận ông già đầu gối kia cũng không thể giận được nữa, ông đã đi hưởng lạc trước bà rồi.”

Lê Chi Chi tràn đầy áy náy, “xin lỗi bà, cháu không biết.”

“Không, không, nói cái gì xin lỗi, ông già đầu gối nhà bà sống thọ và chết tại nhà, cũng không phải cháu làm hại, cháu cần gì xin lỗi bà.” Bà nói xong rồi cười.

Lời của bà làm khiến đầu óc đang hỗn loạn của Lê Chi Chi được khai thông

Giận thì vẫn giận, cho dù trong tương lai hai người ở chung một chỗ, cũng khó tránh khỏi Quan Triển Lạc tự mình là đúng rồi tự quyết định, nhưng không cần giận mà từ bỏ tình yêu. Cuộc sống rất ngắn ngủi, giá trị tình yêu không phải chỉ có giận và trách đối phương, tình yêu như vậy sẽ không còn ý nghĩa.

Lê Chi Chi bậc dậy, hù đến bé gái bên cạnh.

“Ha ha, ngại quá.” Cô xấu hổ sờ sờ đầu.

“Không sao.” Bà vừa trấn an cháu gái, vừa nói với Lê Chi Chi: “Nhanh đi nhanh đi, nhanh đi nói cho người ấy biết, tâm ý của cháu, nhanh đi nói cho người ấy biết, cháu nguyện ý vứt bỏ mọi thứ tiếp tục yêu người ấy.”

“Dạ.” Lê Chi Chi dùng sức gạt đầu, cô cầm lấy túi xách của mình quyết định thừa dịp trong lòng đang xúc động liền thực hiện.

Cô và Quan Triển Lạc trong lúc đó cũng đã bỏ qua một cái mười năm, vì thế bây giờ phải làm ngay, nếu không bỏ lỡ lại hối tiếc.

Đúng vậy, phải hướng về phía trước!

Lê Chi Chi đúng là người theo xu hướng hành động, đi tàu điện ngầm đến thẳng sân bay, cô một đường từ Cao Hùng thẳng đến Đài Bắc, rồi đi thẳng đến tổng công ty của tập đoàn Đằng Phong, cô nói dối tiểu thư quây tiếp tâm là mình có hẹn với tổng giám đốc, nhưng bị thư ký khôn khéo giỏi giang của tổng giám đốc vạch chường.

“Mặc kệ chị là ai, không có hẹn trước, tổng giám đốc sẽ không gặp chị, huống chi tổng giám đốc”

Có thư ký sao có thể ngăn cản người đang ngập tràn tình yêu, Lê Chi Chi lướt qua thư ký, nhắm thẳng phòng tổng giám đốc.

“Quan Triển Lạc , em.”

Văn phòng đang xôn xao bỗng chốc dừng lại, hơn mười ánh mắt, bao gồm cả Quan Triển Lạc đều ngừng tại trên người cô.

Cô xuất hiện quá mức đột ngột, giống như quái vật từ trên trời rơi xuống, ngoại trừ Quan Triển Lạc, ai cũng nhìn cô với ánh mắt nhìn một người có ba đầu sáu tay,

“Tổng giám đốc đang họp với giám đốc cấp cao” Thư ký đi phía sau không kịp ngăn cản, thấy sự việc không ổn đành phải nhỏ giọng giải thích.

Lê Chi Chi xấu hổ cười, lời nói bị nghẹn ở yết hầu, thật là muốn chết.

Tổng giám đốc đang họp, câu nói đơn giản như vậy sao lại không nói sớm một chút, người ta đã “dung cảm xông vào” mới nói có phải quá muộn rồi, hay rồi, giờ làm sao mà thu thập tàn cục

Tổng giám đốc không nói mọi người đều không dám lên tiếng, họ đều trừng mắt nhìn người khách không mời mà đến, hơn nữa bọn họ đều nghe thấy cô nàng này gọi thẳng tên tổng giám đốc.

Nói cách khác, cô là tìm đến tổng giám đốc , chính là, chỉ là không đúng lúc.

Như vậy, bọn họ nên đi? Vẫn là cô này đi đây?

Ách. Vẫn là câu nói kia: tổng giám đốc không mở miệng, ai cũng không dám động. Cứ như vậy mọi người rơi vào bầu không khí cực kỳ xấu hổ.

Lê Chi Chi đang nhiệt huyết sôi trào nháy mắt hóa thành hư ảo.”Ách. Thực xin lỗi, mời mọi người tiếp tục.”

Thực què, cô trốn trước thì hơn.

“Chi Chi, em đừng đi.”

Qua tâm trạng khiếp sợ rồi vui mừng khi nhìn thấy Lê Chi Chi, Quan Triển Lạc rốt cục có lại phản ứng, anh vùng tay lên, muốn giám đốc các bộ phận lập tức rời đi.

“Mọi người về vị trí làm việc của mình đi, lát sau lại có thông báo.”

Nói cách khác, tổng giám đốc không cần giang sơn, chỉ cần mỹ nhân?

Mọi người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, trong lòng rất rõ ràng, cho nên trước khi đi đều quay đầu nhìn Lê Chi Chi thêm vài lần.

Lê Chi Chi thật sự là từ đầu đến chân đều thấy xấu hổ. Cửa vừa đóng lại, cô dậm chân vài lần, nhin không được nhìn Quan Triển Lạc đây oán giận, ai nha, tình yêu của cô sao mà phiền toái như vậy, ai hại đây?

Đương nhiên đều là Quan Triển Lạc ! chỉ là không đúng lúc.

Như vậy, bọn họ nên đi? Vẫn là cô này đi đây?

Ách. Vẫn là câu nói kia: tổng giám đốc không mở miệng, ai cũng không dám động. Cứ như vậy mọi người rơi vào bầu không khí cực kỳ xấu hổ.

Lê Chi Chi đang nhiệt huyết sôi trào nháy mắt hóa thành hư ảo.”Ách. Thực xin lỗi, mời mọi người tiếp tục.”

Thực què, cô trốn trước thì hơn.

“Chi Chi, em đừng đi.”

Qua tâm trạng khiếp sợ rồi vui mừng khi nhìn thấy Lê Chi Chi, Quan Triễn Lạc rốt cục có lại phản ứng, anh vung tay lên, muốn giám đốc các bộ phận lập tức rời đi.

“Mọi người về vị trí làm việc của mình đi, lát sau lại có thông báo.”

Nói cách khác, tổng giám đốc không cần giang sơn, chỉ cần mỹ nhân?

Mọi người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, trong lòng rất rõ ràng, cho nên trước khi đi đều quay đầu nhìn Lê Chi Chi thêm vài lần.

Lê Chi Chi thật sự là từ đầu đến chân đều thấy xấu hổ. Cửa vừa đóng lại, cô dậm chân vài lần, nhin không được nhìn Quan Triễn Lạc đầy oán giận, ai nha, tình yêu của cô sao mà phiền toái như vậy, ai hại đây?

Đương nhiên đều là Quan Triễn Lạc ! chỉ là không đúng lúc.

Như vậy, bọn họ nên đi? Vẫn là cô này đi đây?

Ách. Vẫn là câu nói kia: tổng giám đốc không mở miệng, ai cũng không dám động. Cứ như vậy mọi người rơi vào bầu không khí cực kỳ xấu hổ.

Lê Chi Chi đang nhiệt huyết sôi trào nháy mắt hóa thành hư ảo.”Ách. Thực xin lỗi, mời mọi người tiếp tục.”

Thực què, cô trốn trước thì hơn.

“Chi Chi, em đừng đi.”

Qua tâm trạng khiếp sợ rồi vui mừng khi nhìn thấy Lê Chi Chi, Quan Triễn Lạc rốt cục có lại phản ứng, anh vung tay lên, muốn giám đốc các bộ phận lập tức rời đi.

“Mọi người về vị trí làm việc của mình đi, lát sau lại có thông báo.”

Nói cách khác, tổng giám đốc không cần giang sơn, chỉ cần mỹ nhân?

Mọi người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, trong lòng rất rõ ràng, cho nên trước khi đi đều quay đầu nhìn Lê Chi Chi thêm vài lần.

Lê Chi Chi thật sự là từ đầu đến chân đều thấy xấu hổ. Cửa vừa đóng lại, cô dậm chân vài lần, nhin không được nhìn Quan Triễn Lạc đầy oán giận, ai nha, tình yêu của cô sao mà phiền toái như vậy, ai hại đây?

Đương nhiên đều là Quan Triễn Lạc !

11. Chương 11: Chương 11 - Kết

“Phốc” Quan Triễn Lạc mắt thấy nhin không nổi, vội vàng che miệng, thân mình chuyển hướng sau, bả vai hơi run run, hiển nhiên rất vất vả mới nhin cười được.

Lê Chi Chi lườm anh một cái, “Đủ nha, qua lâu như vậy, anh còn cười, nói sao thì cũng là do anh hại.”

“Anh không cười nha.” Quan Triễn Lạc quay mặt lại phủ nhận, nhưng khóe miệng kia thật sự làm người ta rất hoài nghi.

Công lực trợn mắt nói dối càng ngày càng cao, hừ, mặc kệ anh.

Quan Triễn Lạc nhớ tới ba tháng trước, Lê Chi Chi đứng cảm xông vào phòng làm việc của anh, hình ảnh đủ dọa hổng mấy cán bộ cấp dưới, hình ảnh kia Chắc chắc, thật sự vừa ngọt ngào vừa buồn cười.

Đúng vậy, đúng vậy, rất nhanh đã qua hơn ba tháng. Chiến tranh lạnh giữa Quan Triễn Lạc và Lê Chi Chi kết thúc, so với trước kia còn hạnh phúc hơn.

Vì bài trừ nổi tương tự mỗi người mỗi nơi, Lê Chi Chi quyết định về Đài Bắc mở chi nhánh. Trong ba tháng này, việc chuyển nhà chuyển công tác cũng chiếm gần hết thời gian của cô.

Về phần cha mẹ, Lê Chi Chi không biết nên giải quyết như thế nào.

Đào hôn suốt ba năm, cô tưởng rằng sẽ bị ba trách phạt, không nghĩ tới cái vương bài “Quan Triễn Lạc” dùng tốt như vậy, anh bồi cô về nhà “Thỉnh tội”.

Nói là “Thỉnh tội” rất khoa trương, ba cô vừa thấy anh giống như nhìn thấy thần tài, hơn nữa thấy bộ dạng anh che chở con gái mình, cũng không dám trách tội cô.

Dù sao nói thế nào vẫn là con gái bảo bối của mình, hướng hồ ba năm sau khi đào hôn, trở về vẫn dẫn theo “Con rể” mà ông cực kỳ hài lòng, không tệ.

Bất quá, vì ngăn ngừa đêm dài lắm mộng, Lê Minh muốn bọn họ vội vàng đem sự việc ba năm trước sớm hoàn thành.

Quan Triễn Lạc có chung quan điểm với nhạc phụ tương lai, bắt đầu từ năm mười một tuổi gặp được Chi Chi, anh rất chắc chắn cô dâu tương lai chỉ có thể làm cô, cho nên hôn lễ vẫn là sớm hoàn thành mới tốt.

Nhưng, quan điểm của Lê Chi Chi vừa vặn ngược lại với hai người đàn ông này.

Cô nói: cô hiện tại đang định mở chi nhánh ở Đài Bắc, đang lúc cô muốn phát triển sự nghiệp sao có thể kết hôn? Cho nên, kế hoạch kết hôn bị bác bỏ.

Mặt khác, nếu anh từ năm mười một tuổi năm đã nhận định cô là vợ anh, cho nên kết hôn sớm hay muộn đều giống nhau.

Hướng hồ hiện tại quan hệ hai người rất tốt, rất ngọt ngào, ngày thường thì ai làm việc nấy, nhưng đến ngày nghỉ không việc gì làm sẽ đánh nhau thành một khối!

“tốt cái gì, một chút cũng không tốt.” Quan Triễn Lạc than thở nói.

Anh bán nằm trên giường, hai tay gối lên sau đầu, mền tơ chảy xuống đến phần eo, lộ ra lòng ngực tinh trắng làm người ta thêm nhỏ dãi, chỉ là trên khuôn mặt tuần tú lại tràn đầy ai oán.

“Anh nói gì vậy?” Lê Chi Chi mới từ phòng tắm đi ra, dáng người xinh đẹp được khăn tắm màu trắng che lại, tóc dài thả tự nhiên, lộ ra cái gáy tuyết khô gợi, ẩn hiện trước mặt anh. Quan Triễn Lạc nuốt nước miếng, nóng lòng muốn thử.

“Nói, bây giờ quan hệ chúng ta có cái gì tốt.”

“Có chỗ nào không tốt sao? Anh nói xem.” Cô cảm thấy tốt lắm.

Trước mắt anh, cô dùng khăn bắt đầu lau nước còn đọng lại trên cặp đùi dài đẹp kia, hình ảnh này thật sự là cực kỳ kích thích.

Quan Triễn Lạc phải nỗ lực chịu đựng, mới có thể không nhảy khỏi giường, đem cô áp trên giường tái chiến một hồi hợp.

“Em xem, bình thường chúng ta ai làm việc này, chỉ có ngày nghỉ anh mới có thể trở lại nhà cũ ở núi Dương Minh để gặp em”

Bình thường anh đều là ở khu Tín Nghĩa, dù sao đối với một người bận rộn mỗi ngày chạy đi chạy về núi Dương Minh thì rất lãng phí thời gian.

“Mà em lại không chịu về nội thành ở với anh.”

“Em đương nhiên phản đối, anh không suy nghĩ, em rời nhà ba năm thật vất vả trở lại Đài Bắc, bình thường không nên bồi bồi cha mẹ sao đi?”

Được rồi, lý do này anh không thể phản đối, chính là.

“Ngày nghỉ anh rất vất vả mới về núi Dương Minh, hai nhà chỉ cách có một bức tường, như vậy em cũng không thể qua đêm bên này à?”

Anh ai oán nhìn nhìn thời gian, bây giờ mới mười một giờ tối, cô đã chuẩn bị “Về nhà”, vậy là anh phải gói đầu một mình khó ngủ đến sáng sao.

Lê Chi Chi mới không để ý tới anh ai oán.”Nếu em không về nhà sẽ bị ba bắt được nhược điểm, đến lúc đó ép em mặc áo cưới gả cho anh.”

“Vậy gả cho anh đi!”

Ai, tốt xấu anh cũng được tạp chí truyền thông bình chọn người đàn ông độc thân sáng giá nhất Đài Loan, như thế nào người con gái trong lòng anh cứ nhắc tới việc gả cho anh như nhảy vào hố lửa vậy. Nói thật, ngay cả chính anh cũng hoài nghi mức độ chính xác về việc bình chọn của tạp chí kia.

“Đã nói trước giờ chưa kết hôn, đợi em xử lý việc công ty vào quý đạo rồi bàn lại mà.”

Ai ai, Quan Triễn Lạc than vãn. Nói đi nói lại vẫn là lỗi của anh, nhớ ngày đó sẽ không nên bỏ cô ấy, huấn luyện tính độc lập tự chủ của cô nàng này, nên để cô nàng giống hoa trong bình luôn dựa vào anh mới đúng.

Anh đơn giản xuống giường, định dùng “Thân thể” để lưu lại người con gái của mình.

Anh cản trở cánh tay Lê Chi Chi đang mặc áo lót, ôm cô từ phía sau, một bàn tay không quy củ định cởi bỏ chiếc quần lót cô vừa mặc vào, hôn cái gáy tuyết kia, chạm vào những vị trí mẫn cảm trên người cô.

“Không được.” Lê Chi Chi tưởng kháng cự lại vô lực, bởi vì ngón tay anh đã muốn tiến vào vùng tam giác giữa hai chân, tìm kiếm cảm địa kia.

“Chi Chi, em lại ướt.” giọng Quan Triễn Lạc lộ vẻ kiêu ngạo, anh cơ hồ mới vừa đụng cô, cô liền ướt, có thể thấy được cô cũng phi thường khát vọng anh.

“Không được! Quan Triễn Lạc, dừng tay!” Miệng thì nói như vậy, thân thể lại liên tục đón ý nói đùa của anh, thật sự là khẩu thi tâm phi.

“Đêm nay ở lại nha.” Anh thổi hơi vào tai cô.

“Không. Được.” Ngón tay anh nhẹ nhàng thăm dò vào, rước lấy tiếng thở gấp của cô.

“Ngoan, lưu lại giúp anh, được không?” Lại hỏi, ngón tay trườn trườn không vào hết, chỉ dây dư ở lối vào, cố ý khiêu khích.

Mà bọn họ đang đứng trước gương trang điểm, anh đặt đùi phải cô lên ghế thấp, nhìn qua gương, cô có thể thấy chính mình đang bị anh “Đùa bỡn” .

Ra ra vào vào, nhưng chính là không chịu thỏa mãn cô.

Khuôn mặt cô biểu hiện rõ ràng dục vọng không được thỏa mãn, lúc này ngay cả nói cô đều nói không ra, chỉ có thể suy yếu lắc đầu.

“Bằng không, gả cho anh, đáp ứng gả cho anh, hôm nay anh liền tha cho em.” Đủ đề tiện, Quan Triễn Lạc cảm giác mình đủ đề tiện, nhưng ngoại trừ làm như vậy, anh không còn cách nào khác.

Buông tha cô! Anh nói muốn buông tha mình, nhưng là cô không định, cô muốn.

Không, không được, Lê Chi Chi mà không thể gật đầu.

Nụ hôn của anh in lại dấu vết trên xương quai xanh kia, “Hay là anh phải nói, đáp ứng gả cho anh, anh liền yêu em, thỏa mãn em, đáp ứng em.” ngón tay thon dài của anh không hề báo động trước thăm dò vào.

“A ...” Lê Chi Chi nhin không được nhỏ giọng hét lên.

Thân thể khát vọng đạt tới đỉnh đỉnh điểm, cố tình anh không cho cô.

“Em đáp ứng anh.” Cảm giác mình rất vô dụng.

“Đáp ứng cái gì?” Ngón tay của anh không buông tha cô, tiếp tục trêu chọc chỗ sâu nhất kia.

“Qua đêm.” Cô đáp ứng lưu lại qua đêm.

Lúc này đổi Quan Triễn Lạc, đó còn chưa đủ .

Anh lắc đầu, “Gả cho anh?”

Đây mới là mục tiêu cuối cùng của anh.

Ánh mắt Lê Chi Chi đầy vẻ như không tin được, cắn răng, “Anh quá dễ tiện!”

Quan Triễn Lạc rất vui vẻ thừa nhận: “Anh dễ tiện đó, nói nhanh em muốn gả cho anh.” Bằng không nên cái gì cũng đừng nói.

Trừng anh, lại không thể chống lại dục vọng bị trêu chọc.

Anh ôm cô đi về phía giường lớn, hai người song song ngã lên giường, anh đè nặng cô, cứng rắn chống đỡ trên người cô, vận sức chờ phát động.

Lê Chi Chi rất giận, nhưng cũng chịu không nổi sự mê hoặc của anh.

Người đàn ông của cô nha, lại dùng phương pháp dễ tiện mất hình tượng tôn nghiêm của đàn ông để ép cô, xem ra việc cô kéo dài thật sự chọc giận anh!

Được rồi, dù sao sớm gả trễ gả, cô sớm hay muộn cũng là Quan phu nhân.

Cô ngênh hướng anh, hiến dâng bản thân cho anh.

Động tác của cô lấy lòng anh, mừng như điên, cô đáp ứng rồi.

Anh đem “người anh em” của mình đâm sâu vào, chúc mừng này niềm vui rất vất vả mới đạt được!

Hạnh phúc và dục vọng dần dần lan rộng đến thỏa mãn.

Giống nhau nghe được giáo đường xa xa truyền đến tiếng chuông hạnh phúc, sau khi Lê Chi Chi gật đầu gả cho anh, Quan Triễn Lạc lập tức bắt tay chuẩn bị hôn sự.

Sau khi được người lớn hai nhà cho phép, bọn họ đều tôn trọng ý kiến của người trẻ tuổi, chỉ cần hai người bọn họ thích, hôn lễ muốn làm thế nào thì làm thế đó.

Mà Quan Triễn Lạc đương nhiên là lấy ý kiến của Lê Chi Chi thành suy nghĩ của mình, anh yêu cô đến sau tận trong tim.

Cô nói, không cần một hôn lễ phức tạp lại long trọng còn bị mọi người chú ý, hết thấy đơn giản nhẹ nhàng là được, chủ yếu vẫn là ấm áp.

Qua giới thiệu, Chi Chi tìm chuyên gia có danh tiếng trong việc chuẩn bị tiệc cưới để tư vấn, đem mọi việc trong hôn lễ đều giao công ty tư vấn xử lý, hơn nữa cô còn ngoài ý muốn quen biết được bạn mới Kim Hà, người tư vấn tiệc cưới.

Kim Hà rất hiểu yêu cầu của cô, vì cô nàng này có chồng là siêu sao Hàn Quốc nổi tiếng khắp Châu Á.

Cô hiểu nỗi khổ của người nổi tiếng, rất ghét mấy tên nhà báo chuyên bới móc việc riêng của người khác.

Theo đề nghị của Kim Hà, Lê Chi Chi quyết định hôn lễ tổ chức ở một giáo đường ngay tại bờ biển đảo Guam cử hành, chỉ mời người thân cùng bạn bè, ngoại trừ áo cưới thì vật dụng dùng trong hôn lễ toàn bộ đều giao cho Kim Hà xử lý.

Chọn một ngày, Quan Triễn Lạc xin phép bồi bà xã tương lai chụp hình cưới, trong bầu không khí hạnh phúc giữa hai người, mắt thấy hôn lễ được cử hành ở tháng sau, người phát ngôn của tập đoàn Đăng phong cũng tuyên bố tin vui này, nhưng vào lúc này lại phát sinh một ” nhạc đệm ngoài ý muốn” .

Này nhạc đệm do tâm huyết dâng trào của Lê Chi Chi.....

Sau giữa trưa, ánh nắng oi bức, Lê Chi Chi và Kim Hà uống trà chiều xong, đi lấy hình cưới, nhìn hai người trong hình cưới đầy hạnh phúc, cô đột nhiên muốn chia sẻ với Quan Triễn Lạc.

Mặc kệ giờ anh đang đi làm, đôi khi chậm trễ công việc bận rộn của anh cũng hay mà, dù sao bây giờ chỗ cô đang đứng cũng gần tập đoàn Đăng Phong.

Lần này cô ngoan ngoãn chờ thư ký thông báo, cô thư ký không dám chậm trễ phu nhân tổng giám đốc tương lai, cứ việc văn phòng tổng giám đốc đang có khách nhân, cô vẫn đi vào thông báo.

“Phu nhân, tổng giám đốc mời ngài đi vào.” Cô thư ký cung kính giúp cô mở cửa.

“Cám ơn.” Đối với hai chữ phu nhân cô còn chưa quen.

Trong thời gian làm việc Quan Triễn Lạc thấy cô vợ chưa cưới đến thăm cũng không có không giận, ngược lại rất vui vẻ, anh kéo tay Chi Chi đem cô ôm vào trong ngực, hôn lên trán cô.

Lê Chi Chi hơi thẹn thùng, cô phát hiện trong văn phòng còn có người ngoài.

Cô thôi đẩy hẳn, muốn anh tiết chế một chút.

“Chi Chi, anh giới thiệu với em, người này là Lý Linh, bạn học ở Havard của anh, thân phận bây giờ là phó tổng giám đốc công ty thương mại Trữ Thị.”

“AN, cô ấy là người phụ nữ anh yêu nhất mà trước đây kể với em đó, tháng sau cô ấy sẽ trở thành vợ anh, Lê Chi Chi.” Quan Triễn Lạc kiêu ngạo nói.

Lê Chi Chi liếc anh một cái, cái này có gì mà kiêu ngạo a.

“Nghe danh đã lâu, cô còn chưa biết lúc còn đi học, người nào đó mỗi ngày đều nhắc tới cô, lỡ tai máy đùa tôi đều nhanh thành kén .” Lý Linh cười rồi chào hỏi Lê Chi Chi.

Lý Linh là hoa kiều, ăn mặc thời thượng lại không mất đi dáng vẻ chuyên nghiệp, cái đầu rất nhỏ nhắn, giờ tay nhắc chân đều đầy sức sống, người vừa hiền lại hoạt bát.

Lê Chi Chi cười có chút ngại ngùng, nhưng cô hơi tò mò quan hệ giữa Quan Triễn Lạc và Lý Linh, xưng hô giữa họ là “Quan” và “AN” , có thể thấy được giao tình không chỉ ở mức bình thường.

Không biết như thế nào , trong lòng Lê Chi Chi dâng lên dị cảm.

“Anh có khách, em đi trước vậy.”

“Không không, không sao, đừng xem tôi thành khách, quan hệ giữa tôi và Quan cũng không xa lạ, đừng quá để ý tôi, hai người muốn nói gì cứ nói đi.” Lý Linh hào phóng nói.

Quan hệ không phải xa lạ?

Lê Chi Chi ngầm đánh giá hành động của Lý Linh và Quan Triễn Lạc, cảm giác quái dị trong lòng càng sâu.

“Chi Chi, em tìm anh có chuyện gì?” Ngay cả Quan Triễn Lạc cũng cho rằng chuyện giữa họ có thể nói trước mặt Lý Linh.

“Không có gì, chỉ là mới đi lấy hình cưới với Kim Hà, đột nhiên muốn đưa cho anh xem.”

“hình cưới?” Lý Linh tò mò, “Tôi muốn xem, tôi muốn xem, tôi muốn xem bộ dạng Quan như thế nào, thuận tiện chọn anh ta.”

Lý Linh tự động lấy hình cưới trong tay Lê Chi Chi ra, để trên sofa lật xem.

Lê Chi Chi nhìn hành động của cô ấy, hơi hơi nhăn lông mày lại.

Quan Triễn Lạc đối hành động của Lý Linh cũng không có phản ứng gì, cho nên bạn gái như cô cũng không nên nói gì, miễn cho bị bạn anh nói mình nhỏ mọn.

Chẳng lẽ mình thật nhỏ mọn sao? Lê Chi Chi nghi hoặc tự hỏi.

Quan Triễn Lạc đi đến bên cạnh Lý Linh ngồi xuống, cùng cô ấy xem hình cưới của “hai người” . Ánh mắt Lê Chi Chi lạnh xuống.

Hình ảnh trước mắt cô là gì đây? Như thế nào giống như cô là cô gái đưa hình cưới, mà hai người bọn họ mới là cô dâu chú rể đây.

Trong lòng không vui càng tăng, nhưng cô vẫn đè nén.

Thẳng đến cô nghe thấy

“Anh chụp hình nhìn rất đẹp trai, em biết lúc mình còn quen nhau anh nói dối mà, cái gì là anh chụp hình nhìn rất xấu, rõ ràng không muốn chụp hình chung với em, cũng khó trách mới quen anh ba tháng liền xong, trái tim anh căn bản không ở trên người em mà.”

Lê Chi Chi nghe rành mạch.

Trái tim, nháy mắt phục hồi, sắc mặt rốt cuộc không chịu nổi xụ xuống.

Vậy là trong khi Quan Triễn Lạc một mình ở nước ngoài, từng quen bạn gái!

Cái này sao mà cô nhận được.

Khi một mình cô ở lại Đài Loan vì anh bỏ đi mà thương tâm khóc, anh lại công cô cùng quen người khác!

Tuy rằng đây đều là chuyện cũ, nhưng cô vẫn không thể tiếp nhận.

Nói cô nhỏ nhen hẹp hòi cũng được, nói tóm lại, trong lòng cô rất không thoải mái.

Mãi đến khi Lý Linh và Quan Triễn Lạc xem xong hình cưới, cô mặt lạnh không để ý đến Quan Triễn Lạc thích hay không, sau đó ngay cả lấy cớ cũng không muốn liền rời khỏi phòng làm việc của Quan Triễn Lạc.

Có lẽ Lý Linh sẽ cảm thấy cô không lễ phép hoặc hẹp hòi.

Không sao cả, cô không giống bọn họ chịu giáo dục của nước ngoài, hoặc có sự hào phóng như họ, dù sao nếu còn ở lại văn phòng kia, cô sẽ cảm thấy mình là người dư thừa.

Sắc mặt khó coi lúc Lê Chi Chi rời đi kỳ thật Quan Triễn Lạc đều thấy được . Không chỉ có anh, Lý Linh cũng phát hiện ra.

Lý Linh thừa nhận với Quan Triễn Lạc là cô cố ý , cô ghen tị hạnh phúc của họ, bất quá cô cũng xin lỗi anh, hơn nữa muốn Quan Triễn Lạc nhanh chân chạy đi dỗ Chi Chi.

Nhưng Quan Triễn Lạc kiên trì bàn công việc xong trước, anh khó được nghiêm khắc nói thẳng với Lý Linh không được làm như vậy nữa, nếu nói trên đời này có cái gì là anh muốn che chở nhất, kia chỉ có Chi Chi mà thôi.

Sau khi tan ca Quan Triễn Lạc chạy xe đến khu nhà ở núi Dương Minh.

Hiển nhiên, anh đến phòng khách nhà họ Lê, mẹ Chi Chi vẻ mặt lo lắng ngượng ngùng nói với anh: “Chi Chi nói nó không muốn gặp cháu.”

Quả nhiên đang giận, aiz.

Mẹ Lê rất lo lắng, “Đứa nhỏ này thật là, hai người sắp kết hôn, nó còn hờ dỗi.”

“Mẹ, đừng trách Chi Chi, là lỗi của con.” Anh sai ở chỗ quá tín nhiệm Lý Linh.”Mẹ, mẹ nói cho con biết Chi Chi đang ở đâu? Con đi tìm em ấy giải thích.”

“Uh, nó ở sau nhà, cơm chiều còn chưa ăn, ngồi một tiếng ở xích đu rồi.” Y như con nít giận dỗi vậy.

Quan Triễn Lạc vỗ vỗ mẹ Lê ý bảo bà đừng lo, lập tức đi sau nhà tìm Chi Chi.

Quả nhiên, Lê Chi Chi ngồi trên xích đu, đang ngơ ngác nhìn bóng mình dưới ánh trăng.

Thăng đến khi bị một bóng đen che khuất tầm nhìn của cô, cô mới ngẩng đầu.

Vừa thấy người đến là Quan Triển Lạc, cô biết ngay mẹ bán đứng mình.

Quan Triển Lạc ngồi xổm bên cạnh nhìn thẳng vào mắt Lê Chi Chi.

Cô nhìn thấy anh, nhưng không muốn nói chuyện.

Anh vươn tay sờ sờ hai mắt lạnh băng của cô “Còn giận ?”

Lê Chi Chi lắc đầu, “Không phải giận .”

Quan Triển Lạc vuốt nhẹ làn da trắng mịn của cô, mang theo yêu thương vô hạn.

“Không thoải mái, trong lòng không thoải mái.” Lê Chi Chi có chút ai oán nhìn thấy anh.

Quan Triển Lạc rất rõ ràng lúc này tốt nhất là không trả lời, ngồi nghe Chi Chi phát giận.

“Kỳ thật điều này cũng không có thể trách anh.”

Nếu không trách anh sao lại ngay cả cơm cũng không chịu ăn, ngay cả anh cũng không gặp.

“Ngẫm lại chúng ta tách ra thời gian lâu như vậy, anh một mình ở nước ngoài khó tránh khỏi sẽ cảm thấy tịch mịch, gạt em quen bạn gái cũng rất bình thường .”

Mỗi câu mỗi chữ đều mang theo oán hận, Quan Triển Lạc tất nhiên phải biện minh.

“Thật sự anh chỉ quen với Lý Linh, không có mấy người, lúc khác anh đều dùng để học bài và làm việc, lúc ấy chuyện chi nhánh của tập đoàn ở nước ngoài cũng khiến anh bận tới mất tối mày.”

“Nhưng anh vẫn có thời gian quen bạn gái nha!” Tuy rằng chỉ có một, hơn nữa hôm nay còn cùng thị uy với cô, tức chết cô.

“Kia thật là nhất thời ý loạn tình mê, em có nhận ra không khuôn mặt Lý Linh nhìn rất giống em, lúc đó anh thật sự là quá nhớ em Đến nỗi làm ra chuyện sai lầm.”

Lúc này đương nhiên phải nhất biện bạch, nếu không tháng sau không thể cử hành hôn lễ.

“Em cũng rất nhớ anh, nhưng em không có tìm người đàn ông khác thay thế anh.”

Nói đi nói lại, vẫn là giận anh quen bạn gái hồi đi du học ở nước ngoài.

“Chi Chi, anh thề, kia thật sự “Sai lầm” của quá khứ, nhưng anh chỉ phạm sai lầm trong ba tháng liền tỉnh. Aiz, đừng để ý tới đó nữa, được không? Trong tim anh từ đầu tới cuối chỉ có mình em, dù là quá khứ, hiện tại, tương lai cũng vậy.”

“Chỉ biết nói lời ngon tiếng ngọt.” Lê Chi Chi hừ lạnh, “Bây giờ vẫn còn kịp, trước hôn lễ em sẽ tìm một người đàn ông để chế tạo sai lầm.”

“Em nghĩ cũng đừng nghĩ, anh sẽ giết thẳng nó!” Quan Triển Lạc trực tiếp chặn giấc mộng của cô.

Phốc ! Lê Chi Chi che miệng bật cười.

“Anh phản ứng nhanh như vậy làm gì ?”

“Không nhanh sao được, vợ anh sắp chạy rồi!” Quan Triển Lạc ôm thân thể mảnh mai của Lê Chi Chi, ôm chặt cô rồi làm nũng.

Cô nhớ lại lời bà cụ trong công viên: tương lai cô và Quan Triển Lạc chắc chắn sẽ gặp phải những tình huống khác nhau, mà bọn họ phải kiên trì cùng tin tưởng mới là yêu, chỉ cần có yêu, còn sợ hiểu lầm và những cửa ải khó hơn sao?

“Em cũng không nói làm em không quan tâm anh.”

Quan Triển Lạc vui sướng hỏi: “Kia hôn lễ vẫn tổ chức như đã định?”

“Em có nói dời thời gian tổ chức sao?” Cô chính là bị “bồ cū” của ông xã thị uy, trong lòng không thoải mái thôi.

“Không có.” Quan Triễn Lạc mừng rỡ như điên, nhân cơ hội hôn trộm Chi Chi “Bà xã, anh yêu em.”

“Ai là bà xã của anh, em mới không phải.”

“Lúc em tám tuổi ở nhà ta chờ hôn ếch, tuy là không hôn được con ếch, nhưng hoàng tử đúng lúc xuất hiện rồi.”

“Anh đúng là không biết xấu hổ, tự mình là hoàng tử.”

Khúc mắc giữa hai người được giải quyết mà tình cảm cũng sâu đậm hơn.

“Anh đúng là hoàng tử, mà em, là công chúa anh yêu nhất. một công chúa từng đào hôn.”

Hai đôi môi kết hợp với nhau, tình yêu đều không cần nói lời nào nữa.

Này hôm ấy, ngọt đến chảy cả mật

Kết thúc

Hai năm sau.

Trải qua một ngày một đêm đau bụng sắp sinh, Lê Chi Chi vì Quan Triễn Lạc sinh hạ một bé trai khỏe mạnh, tiểu bảo bảo đồng thời cũng là người kế thừa thứ ba của tập đoàn Đằng Phong, cháu trai bảo bối của Quan gia.

Cục cưng vừa ra đời liền bị chú ý, không chỉ có ông bà nội yêu, ông bà ngoài thích, ba mẹ lại thương. Ách, cũng không phải quá thương, ít nhất hiện tại ba ba của cục cưng Quan Triễn Lạc đang ghen tị, anh ghen tị muốn chết.

“Chi Chi, bảo bối của anh, hơn hai tháng rồi khi nào em mới chịu về lại phòng mình?” Ai oán nha, bà xã yêu quý một khi có con thì quên mất ông chồng này. Cũng không nhớ hai người tách ra ngủ riêng bao lâu rồi, anh nhớ cô muốn chết

“Mới hai tháng thôi mà.”

Lê Chi Chi đánh Thái Cực, cô mới sinh xong, cả người trên xuống dưới đều rất mỏi mệt, sinh xong đáng người rất nhanh liền khôi phục như xưa, chỉ là vòng một không giống xưa.

Có lẽ vì còn trong thời gian cho con bú, bộ ngực cô rất tròn đầy đặn làm đáng người càng thêm gợi cảm, làm cho ông chồng yêu quý của cô càng chảy nước miếng và càng không cách nào nhẫn nhịn.

“Hai tháng đã rất lâu rồi, bảo bối cho anh ngủ với bà xã mình đi.”

Nếu cô ngủ chung giường với anh, anh nhất định sẽ không cho cô ngủ Quan Triễn Lạc vừa nghĩ thôi, bộ phận nam tính quả nhiên đã đứng lên, ả, thật là suy nghĩ nhiều quá!

“Không được, mới hai tháng mà thôi.” Lê Chi Chi vẫn lặp lại những lời này.

Quan Triễn Lạc thực nào, cố tình Chi Chi muốn ở trước mặt anh cho con bú xong, tuy rằng anh cũng rất yêu con trai bảo bối, nhưng con trai bảo bối cứ vẫn chiếm bà xã anh, anh cũng thầm oán nha

Lê Chi Chi thấy ông xã ai oán nhìn con trai trước ngực mình, trong lòng ha ha cười không ngừng.

“Vậy còn bao lâu nữa em mới bằng lòng về phòng mình?” Hỏi ra trọng điểm.

Lê Chi Chi chớp chớp đôi mắt to vô tội nói: “Một tháng nữa đi.”

“Còn muốn một tháng?” Kêu rên.”Vì sao?”

“Lúc trước anh quen Lý Linh ba tháng, bây giờ em cùng ngủ chung với “con trai khác” đủ ba tháng, rất công bằng không phải sao?”

Ha ha a, ôm lấy con trai bảo bối vừa ăn no, đặt cậu bé dựa vào vai mình, vỗ nhẹ lưng để bé đánh nấc.

Nghe được âm thanh đánh nắc đáng yêu, Lê Chi Chi ôm lấy con.”Đi, bảo bối chúng ta trở về phòng ngủ.”

Quan Triển Lạc đứng bên cạnh sững sốt hết năm giây sau mới điên cuồng hét lên.

“ahhh! Chuyện qua lâu như vậy em còn ghi hận, ôi”

Thật sự là biết vậy chẳng làm a!

Lê Chi Chi xoay người qua, nhìn ông chồng dựa vào sô pha kêu rên.

Quan Triển Lạc nghĩ là bà xã lương tâm trời dậy, muốn đổi ý.

Mới không phải.

“Anh muốn rên rĩ cũng được, nhớ nhỏ tiếng một chút đừng ồn đến con trai bảo bối của chúng ta, ngủ ngon. Chồng yêu.” Nói xong, vào phòng đóng cửa lại.

Ồ. Người lớn nói rất đúng, lòng của phụ nữ đúng là bằng thép, cho nên xin khuyên tất cả đàn ông tốt nhất trước khi kết hôn có “Đàn độn” , đem toàn bộ “chiến tích” hủy sạch, bằng không kết cục sẽ giống anh

Hiện tại chỉ có thể cắn chặt một mình ngủ thôi, ôi.

“Bà xã, kỳ thật anh nhớ sai lầm rồi, lúc trước anh quen Lý Linh chỉ có hai tháng lẻ tám ngày mà thôi, thật đó, anh thề.”

Quan Triển Lạc vỗ ván cửa ngăn cơn sóng dữ.

“Thật sự mới hai tháng lẻ tám ngày sao?”

hết trọn bộ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kieu-the-xem-nguoi-chay-huong-nao>